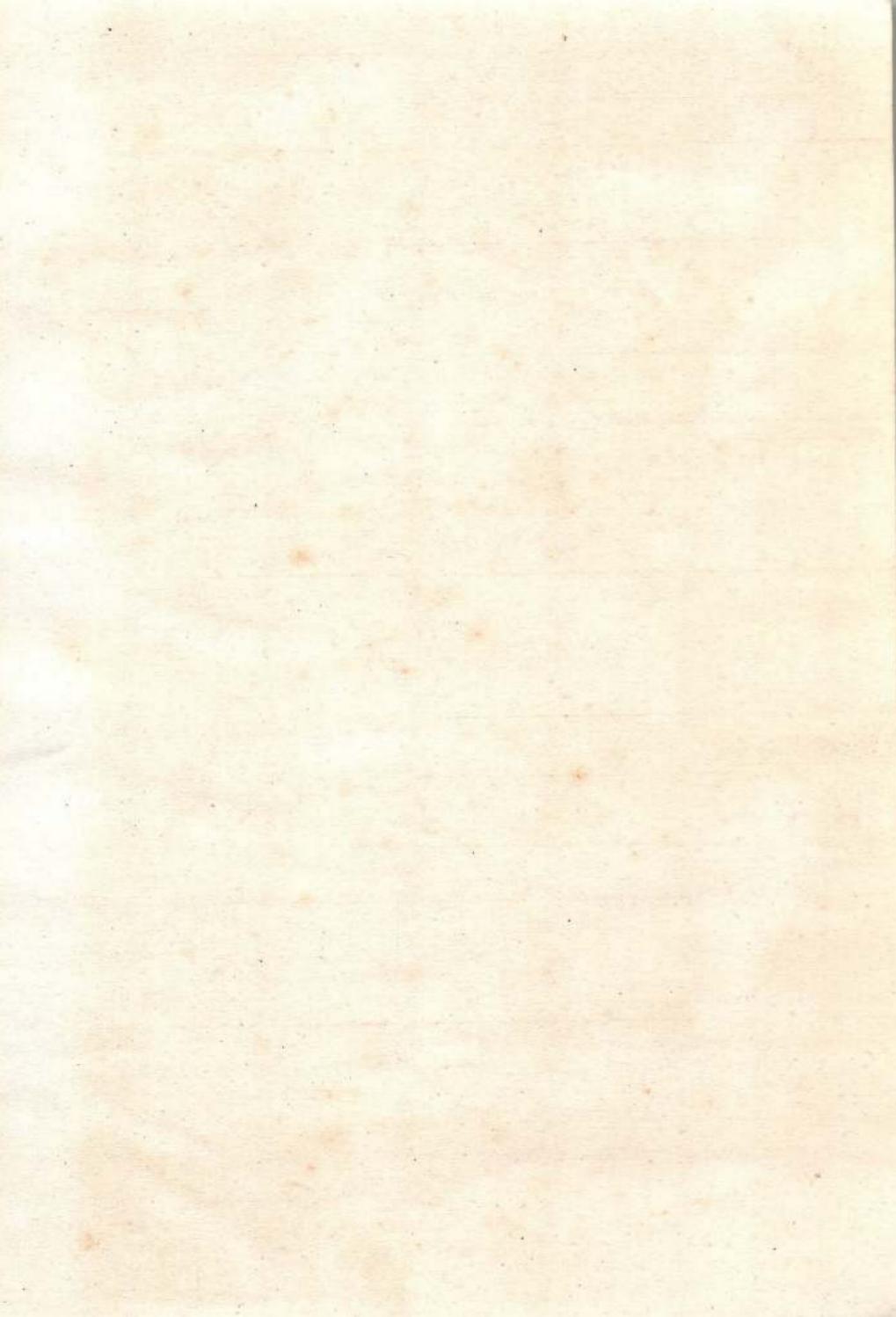

ச. யோகநாதன்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

பதினாறு சீருக்கதைகள்

செ.யோகநாதன்

விண்மீன் பப்ளிகேஷன்

VINNMHEEN PUBLICATION - 3

"VINOOTHINI"

C.YOGANATHAN ©

FIRST EDITION : 2000

TYPESETTING : SATHEESKANTH

PRINTED AT : AJ PRINTERS

PRICE : RS. 160.00

VINNMHEEN PUBLICATION

121, HAMPDEN LANE,
COLOMBO-06.
SRI LANKA.
TEL: 0094-1-505448
E-mail : suben@isplanka.lk

THUNSTETTEN STR - 52
4900 LANGENTHAL
SWITZERLAND.
TEL: 0041-62-9231311
E-mail : mehala@bluewin.ch

ஒருசொல்

எனது பதினொரு சிறுக்கதைகளின் தொகுதி இது.

நான் அனுபவித் தவற் றை, கண் டவற் றை, உணர்ந்தவற்றை, என்னைப் பாதித்தவற்றையே என்றும் எழுத்தாக எழுதி வந்திருக்கின்றேன். பாரதி சொன்னது போல எழுத்து உண்மையாயும் எளிமையாயும் தெளிவாயும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் நான் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்.

புத்தகப் பதிப்புத்துறையில் சிகரங்களைத் தொட்டு சாதனைகளைப் புரிய வேண்டுமென்ற இலட்சியத்தோடும் இலக்கோடும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள விண்மீன் பதிப்பகத்தின் மூலம் சிறந்த நூல்கள் வெளியாவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

விண்மீன் பதிப்பகம், சர்வதேசத் தரத்தில், தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகமெங்கும் தனது ஆக்கங்களைக் கொண்டுவரும் முயற்சியில், உறுதியும் தீர்மானமும் இணையப் பெற்று இறங்கியுள்ளதை என்போன்ற படைப்பாளிகள் மகிழ்வோடு வரவேற்கிறார்கள். இதுபோன்று தமிழ்க்கூறும் நல்லுலக கெங்கும் உள்ள வாசகர்கள் இந்தப் படைப்புக்களிற்கு பேராதரவைத் தருவார்கள்.

(1)

பொய்முகம்

மழை இலேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. மின் விளக்கு ஒளியில் அந்தத் துமியல் போட்டுப் பொட்டாய்சிதறினாற் போல் கண்கள் உணர்ந்தன. வாகனப் பரபரப்பு இன்னமும் தணியவில்லை. எதிரே வரும் வாகனங்களின் ஒளித்தெளிப் பையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் சாந்த குமாரன். மனம் பரபரத்து அமைதியை இழந்து இனந்தெரி யாத அச்சத்தை அவனுள்ளே விதைகளாய்த் தூவிக் கொண்டி ருந்தது.

ஒரு சின்ன மடைத்தனத் தால் இந்த நிலைமை வந்தது எனச் சலித்துக் கொண்டது மனம். ‘ஓமார் முக்தார்’ திரைப் படத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே படித்திருந்தான். அதைப் பார்க்க விரும்பிய பல சந்தர்ப்பங்கள் சின்னக் காரணங்களினாலே தவறிப் போய்விட்டன. பொரளை யிலுள்ள தியேட்டரில் ‘ஓமார் முக்தார்’ நடப்பதாகப் பத்திரி

கையில் பார்த்ததும் சனிக்கிழமை ஆறரை மணிக்குத் தவறால் பார்ப்பதென்று முடிவு செய்துவிட்டான். சென்றான்.

திரையரங்கில் சில பேரே இருந்தனர். படம் தொடங்கி சில நிமிஷங்களிலேயே அந்த அற்புதமான திரைப்படம் அவனை மிகவும் வசீகரித்தது. ஒரு விடுதலைப் போராட்ட வீரனின் உண்மையான கதை. நடிகர் அந்தனி குயின், ஒமார் முக்தாராகவே திரையில் வாழ்ந்தார். படம் முடிந்ததும் அவனையறியாமலேயே மனம் கனத்தது. அந்த உணர்விலிருந்து உடனேயே விடுபட முடியவில்லை. வெளியே வந்தான். மணியைப் பார்த்தான். எட்டு இருபது. வானம் தெளிந்து கிடந்தது.

முன்னர் வந்திறங்கிய இடத்திற்கே பஸ்ஸிற்காக வந்தான். மழை சோனாவாரியாகப் பெய்திருக்க வேண்டும். நிலமெல்லாம் சேறாய்க் கசகசத்தது. வேகமாகப் போன பஸ்கள் குண்டு குழிகளில் நிறைந்திருந்த கலங்கல் நீரை அள்ளித் தெளித்தன. ஒதுங்கிக் கொண்டவன் அருகே வந்த பஸ்ஸைப் பார்த்தான்.

வீதி குழிகள் தோண்டி புதிய அமைப்பாய்க் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால் பொரளைச் சந்தியின் அமைப்பே தலைகீழாய் மாறிப்போயிருந்தது. பஸ் குலுங்கிக் குலுங்கி, எகிறிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. சாந்தகுமாரனுக்கு ஒரு வயதான பெண்ணின் அருகே இருக்கை கிடைத்துவிட்டது. நிம்மதியாக உட்கார்ந்தவன் வெளியே பார்க்காமல் பஸ்ஸினுள் பார்வையினைத் தரித்திருந்தான். அவ்வளவு சனமில்லை.

பஸ்நடத்துநர் அருகே வந்து மௌனமாகக் கையைநீட்ட, இவன் ‘கல்கிஸ்ஸை’ என்றான். அவன் இவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

அருகிலிருந்த கிழவி “தெய்யனே பஸ்” என்றாள் பரிவான குரலிலே.

பஸ் நடத்துநர் இவன் கையிலிருந்த இரண்டு ரூபாய் நாணயமொன்றை எட்டி எடுத்துக்கொண்டு, இது கல்கிஸ்ஸையிலிருந்து வருகிற பஸ். இறங்கி எதிரே போய் பொரளைக்குப் போகும் பஸ்ஸில் ஏறி அங்கிருந்து கல்கிஸ்ஸைக்குப் போகும்படி களைத்த குரலிலே எரிச்சலுடன் கூறினான்.

சாந்தகுமாரன் இருளான அந்த இடத்தில் இறங்கினான். கொஞ்சத்தூரம் எதிர்ப்பக்கமாக நடந்து போனான். மின்விளக்கின் பெயர்ப்பலகைகளைப் பார்த்தான். அது தெமட்டக்கொடை. மனம் சலித்தது. தெமட்டக்கொடை யிலிருந்து அரை மணி நேரத்தின் பின் பஸ் பிடித்து பொரளைக்கு வந்தபோது மணி ஒன்பது. கல்கிஸ்ஸைக்குப் பஸ் புறப்பட்டுப் போகும் இடத்திலேயே நின்றான். சில ஓட்டோக்களும், கொஞ்ச ஆட்களுமே அங்கே நின்றனர்.

சாந்தகுமாரனுக்கு தன் மேலேயே எரிச்சஸ் உண்டாயிற்று. பஸ் வராவிட்டால் என்ன செய்வது? வீதியில் நின்றால் வரும் சிக்கல் அப்படி இப்படியானதல்ல. அதை நினைக்கவே மனதுள் அச்சம் ஊர்ந்தது. இருபத்தியெட்டு வயதான தமிழ் இளைஞர் அகால நேரத்தில் வீதியில் நிற்பதென்றால் அதில் யாருக்குத்தான் சந்தேகம் வராது. சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுப் பார்த்தான். திரைப்படம் பார்த்ததற்கான டிக்கட்டையும் காணவில்லை. தலையில் அடித்துக்கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

வானத்தைப் பார்த்தான். நிர்மலமான வானத்திலே தூவிவிட்ட நட்சத்திரங்கள். ஒற்றையாய் வெள்ளை வெளேரென்று முகிற்சேலை, ஆடாமல் அசையாமல். எதிரே

வாட்டசாட்டமான நடுத்தர வயதான ஆளொருவர் சிகரட் பிடித்தபடி அமைதியற்றவராய் பஸ் வரும் திக்கையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

சாந்தகுமாரன் அவரின் அருகே சென்றான். வழுவழுவென்ற முகம். இன அடையாளம் தெரியாதது. ஆங்கிலத்திலேயே கேட்டான்: “சேர், 154 வருமா?”

அவர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

“8.30 க்குத்தான் கடைசி பஸ். அதுவும் வரவில்லை. சிலவேளை அதுவும் வரலாம். ஆனால் நம்பிக்கையில்லை...”

ஏமாற்றமும் வெறுப்பும் அவரது குரலில் கணத்தன. மணியைப் பார்த்தவாறே, “நேரம் ஒன்பத்தரை மணி” என்றார்.

மீண்டும் ஒரு பஸ், நாரேஹேன்பிட்டி.

அவர்கள் இருவரும் நின்ற இடத்திற்கு ஓட்டோக்காரன் ஒருவன் வந்தான். கரகரத்த குரலில், சிங்களத்திலே, “எங்கே போக வேண்டும்?” என்று கேட்டான். அவன் பின்னாலே இன்னொருவன் சிவந்த கண்களோடு.

நடுத்தர வயதுக்காரர் சிங்களத்தில், ஒற்றை வார்த்தையில் “வேண்டாம்” என்றவாறு இன்னொரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்தார். புகையாய் ஊதினார்.

மீண்டும் ஐஞ்ச சமைத் திணறலோடு இன்னொரு பஸ். அதுவும் நாரேஹேன்பிட்டி பஸ். சருந்தகுமாரன் மனக் குழப்பத்தோடு அவரைப் பார்த்தான். “நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்?”

“வெள்ளவத்தை”.

சாந்தகுமாரனின் மனம் லேசாயிற்று. அவரை உற்றுப் பார்த்தபடி கேட்டான்: “அப்படியானால் இரண்டு பேரும் ஒட்டோவில் போய்விடலாமே... நான் என் தூரத்திற்கு வரக்கூடிய தொகையைக் கொடுக்கிறேன்...”

அவர் சிக்ரெட்டை நிலத்தில் போட்டுக் காலால் மிதித்தவாரே, “பணம் ஒரு விஷயமாயில்லை. மணி பத்து. ஒட்டோவில் போனால் சிக்கல் வரலாம்...” என்றார். சட்டென்று நிறுத்திவிட்டுப் பின்னர், “உங்கள் கூட வந்தால்...” என்றார்.

சாந்தகுமாரன் திகைத்துப் போனான். மனதுள் கவலை ரேகையிட்டது. பேசாமலே எதிரே வரும் பஸ்ஸைப் பார்த்தான். அதுவும் நாரேஹேன்பிட்டி. முஷ்டியைப் பிசைந்தான் வெறுப்போடு. அவர் அவனைப் பரிவோடு பார்த்தார்.

“நான் இப்பொழுதுள்ள இயல்பான நிலைமையைத்தான் சொன்னேன். பாதுகாப்புநிலையைக் கருதி நிறைய இடங்களில் ‘செக்கிங்’ இருக்கும். எனக்கும் உங்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அதனால்தான் சொன்னேன். நமக்கு வரும் சிக்கல்களைப் புத்தியோடு எதிர்கொள்ள வேண்டும்...”

சாந்தகுமாரன் மௌனமாக நின்றான். மனம் தளரவுற்றது. எல்லாமே குழப்பம், என்ன செய்வது? இந்த ஆள் சிங்களவராயிருந்தும் தன்னோடு வரத் தயங்குவது அவனுக்குக் கவலையோடு இனந்தெரியாத அச்சுத்தையும் உண்டாயிற்று. வயதான தாயையும் சகோதரியையும் எண்ணிய போதிலே இன்னமும் மனம் நடுங்கிற்று. வேர்த்தது.

அவர் சட்டெனக் கேட்டார்:

“நாரேஹேன்பிட்டியில்... உங்களுக்குத் தெரிந்த யாராவது இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை...”

“என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“கொம்ப்யூட்டர் எஞ்சினியர்”

அவர் சாந்தகுமாரனை தன்னையறியாத ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார். மறுகணமே முகபாவத்தை மாற்றியவாறே, “நான் தனியார் நிறுவனமொன்றில் உள்ளேன். பம்பலப்பிடியில் அது உள்ளது” என்றார். பிறகு நெற்றியைச் சுரண்டியவாறு கூறினார்:

“பத்து நாற்பத்துக்கு பாமன்கடை வழியாகப் போகிற ஒரு பஸ் வரும். அதில் நாம் போகலாம். பாமன்கடையில் இறங்கி குறுக்கு வழியால் போனால் காலி வீதி. அங்கு உங்களுக்கு நிறையவே பஸ் வரும். இதுதான் கடைசி நம்பிக்கை...”

அவ்விடமெல்லாம் மெல்லிய தென்றல் வீசுகின்றாற் போல உணர்ந்தான் சாந்தகுமாரன். மனதின் அழுத்தம் மெல்லவே கரையத் தொடங்கிற்று.

அவரின் அருகே நின்ற இன்னொருவர் சிங்களத்தில் என்னவோ கேட்க இவரும் பொறுமையாகப் பதிலளித்தார். “மாத்தையா பொறுமல்துதி” என்றார், மற்றவர் மரியாதையாக முகம் மலர சாந்தகுமாரைப் பார்த்தவாறே.

“அதோ பஸ்” என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டனர்.

இருவரும் அருகருகே இருக்கையில் அமர்ந்தனர். சாந்தகுமாரன் உடனேயே “நீங்கள் இன்றைக்குச் செய்த உதவியைநான் என்றைக்குமே மறக்க மாட்டேன்...” என்றான்.

அவர், “அடுத்த பஸ் தாரிப்பில் இறங்க வேண்டும்” என்றபடியே எழுந்தார்.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி. அரைகுறையாய் ஒளியுமிழும் வீதி வழியாக அவனோடு அவர் நடந்தார். முன்னும் பின்னுமாகப் பார்த்தார். யாருமே இல்லை.

ஆங்கிலத்திலேயே “யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த இடம்?” என்றார் மெல்லிய குரலில்.

அவன் சொன்னான்.

“நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலுக்கு அருகேயா?” அவர் கேட்டார்.

ஆச்சரியத்தோடு அவரைப் பார்த்தான் அவன்.

“நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருக்கிறீர்களா?”

இப்போது அவரின் முகத்தில் வெளிச்சம். தமிழிலே சொன்னார்:

“நான் உம்மடைய இடத்திற்கு அருகிலைதான் இருக்கிறனன். கோப்பாய். பேர் சந்திரசேகரம். நீர் நேர போம். ஒரு ஆஸ்பத்திரி வரும். அப்படியே இந்த ரோட்டு காலி ரோட்டில் போய் ஏறும்... நான் வாறன்... இந்த ஒழுங்கைக்குள்ளதான் நான் இருக்கிறனான்... அப்ப வரட்டோ?”

சட்டென்று அவர் ஒழுங்கைப் பக்கம் திரும்பினார்.

“மாத்தையா எங்க போக நிக்கிறீங்க?” என்று சிங்களக் கிழவர் ஒருவர் சாந்தகுமாரனைக் கேட்கும் வரை அங்கேயே திடுக்கிட்டுப் போய் நின்றான் அவன்.

(2000)

(2)

முன்றாவது பக்கம்

தலையில் அடித்துக் கொண்டே பத்திரிகையின் முக்கிய செய்தியினை இரண்டாவது முறையாகவும் படித் தான் மூர்த்தி. மனதினுள்ளே எல்லையற்ற எரிச்சலும் வெறுப்பும் பெருகிற்று. அவனையறி யாத அருவருப்பும் உண்டா யிற்று. மூன்றாவது முறையும் பத்திரிகைச் செய்தியினைப் படித்தான். “எழுத்தாளர் பரசு ராமன் கைது. அரசுக்கு எதிரான எழுத்துநடவடிக்கைதான் கைதானதற்குக் காரணமா?” தலைப்புச் செய்தியினை விளக்கிய உள்ளடக்கத்தில் பரசுராமனின் அரசுக்கு மாறான எதிர்க் குரலே இந்தக் கைதுக்கு அடிப்படைக் காரணமெனப் பேசிக் கொள்ளப்படுகிறது என்ற முடிப்பு இருந்தது.

பரசுராமனை மனதிலே கொண்டு வந்தான் மூர்த்தி. அவன் பரசுராமனின் தகப்பன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தேடிச் செல்லும் போதெல்லாம் அவ

னைக் கவனித்திருக்கின்றான். ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருப்பான் அல்லது எழுதிக் கொண்டிருப்பான். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை என்று நினைவு. கிருஷ்ண மூர்த்தியைத் தேடிக் கொண்டு சென்ற மூர்த்தி, பரசுராமனையே முதலில் எதிர்கொண்டான்.

“அப்பா வெளியிலை போயிருக்கிறார். கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடுவார். உட்காருங்க!”

வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டே உட்கார்ந்தவனிடம் பத்திரிகையொன்றினைக் கொடுத்தான் பரசுராமன்.

‘இதைப் படியுங்க...’

பத்திரிகையை அவன் பெற்றுக் கொண்டதும், ‘நான் எழுதிய விஷயம் ஒன்றும் வெளியாகியிருக்கிறது. படித்துப் பார்த்து அபிப்பிராயம் சொல்லுங்க...’ என்றான்.

மூர்த்தியின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாதபோதிலும் அந்த இளைஞரின் மனது புண்படுவதனை அவன் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் அக்கா செல்வதி சொன்ன வார்த்தைகள் காதோடு கேட்டன.

“தம்பி, இனியும் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. அந்த இந்தக் கதை வேணாம். வாங்கின காசைத் திருப்பித் தந்திடு என்று சொல்லி, வேணுமெண்டால் சண்டை பிடிச்செண்டாகுதல் அந்தக் காசை வாங்கிவந்திடு. ஒன்றரை இலட்சம் ரூபா. வாங்கி இந்த எட்டாந் திகதியோடை ஒரு வருஷம் முடியப் போகுது. அதுக்கு இன்றைக்கு என்ன வட்டிவரும்...”

பரசுராமனின் கட்டுரையில் கவிஞர் ஒருவரைப் பற்றி காரசாரமாக விமர்சனம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவரது

கவிதையைப் பற்றி எதுவுமே விமர்சிக்கப்படாமல், அவருடைய உடலமைவு, கீச்சிட்ட.குரல், சுருட்டுப் பிடிப்பதன் மூலம் அவருடன் யாருமே பேசமுடியாதிருக்கிற நிலை என்பன வற்றைத் தகிக்கும் வார்த்தைகளில் எழுதியிருந்தான் பரசுராமன். இப்படியானோர் பற்றி போலாந்துக் கவிஞர் இக்னுபாயன் சொன்ன கருத்தும் மேற்கோளாகக் கையாளப் பட்டிருந்தது. அடைப்புக் குறிக்குள் இக்னுபாயனின் பெயர் ஆங்கிலத்தில்.

அந்தக் கட்டுரையில் கவிஞரின் தனி அடையாளங்களை மிகக் கீழ்த்தரமாக எழுதியிருந்ததைப் படிக்கையிலே மூர்த்தியின் மனம் அருவருத்தது.

‘கட்டுரை எப்படி?’

ஆர்வத்தோடு கேட்டான் பரசுராமன்.

“தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுக்கு இவரோடு பிரச்சனையா?”

கீழ்க்கண்களால் பரசுராமன் மூர்த்தியில் பார்வையைப் பதித்தான்.

“ஏன் கேட்கிறீங்க?”

“தனிப்பட்ட முறையிலை அசிங்கமாகத் தாக்கி இருக்கிறீங்க. கவிதையைப் பற்றி ஒரு வரி விமர்சனம் கூட இல்லை...”

நெற்றியை விரலால் வருந்தனான்.

“ஒரு படைப்பாளிக்கு இரண்டு பக்கங்கள் இல்லை. ஓரே ஒரு பக்கந்தான் இருக்க வேண்டும்...”

“ஆனால் நீங்கள் ஒரு பக்கத்தைத்தான் எழுதியிருக்கிறியன். அதுகூட சரியென்று எப்படி நம்பலாம்?”

பரசுராமனின் முகம் சுருங்கிற்று.

“அவருடைய முழுக்கவிதையையும் படித்தனீங்களா?”

“இல்லை, ஆனால் அவருமைடய கவிதை பற்றி குரியன் சிங்கராசன் எழுதின விமர்சனம் படித்திருக்கிறன்...”

“யார் அது?”

“இப்போது பேசப்படுகிற விமர்சகன்.... எனது நண்பன்...”

“ஓ...” என்ற மூர்த்தி, “அவரைப்பற்றி நான் கேள்விப்படவே இல்லை” என்றான்.

“அவன் ஹங்கேரிப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூக அறிவியல் துறை ஆய்வாளன்...”

வியப்போடு கேட்டான். “எப்படி ஹங்கேரிக்குப் போனவர்? ஆச்சரியமாயிருக்கே. சொல்லுங்க...”

“இதெல்லாம் அவரவர் கெட்டித்தனம். இன்னும் சொன்னால் அந்தரங்கம்...”

மூர்த்தி பேப்பரை மடித்து வைத்தான்.

“அப்பாவை இன்னுங் காணவில்லையே!”

“வந்திடுவார், பத்து நிமிஷம் பாருங்க. இல்லையென்றால் நாளைக்கு வாருங்க...”

“பரவாயில்லை, இருக்கிறன்...”

“அப்ப இந்தக் கவிதையையும் பாருங்க...”

பதினாறு பக்கச் சஞ்சிகை. வாங்கினான்.

நெருப்பு, நீர், காற்று, சமூற்சி, சேகரம், துயரம், மீள் என்ற சொற் கூட்டங்கள், திரும்பத் திரும்ப.

வெறுமையாக அவனைப் பார்த்தான்.

“இந்தக் கவிதைக்கு எனக்கு நிறையவே பாராட்டுக்கள். எனது ரெளத்ரக் குரல் பலரையும் கவர்ந்தது. சிறந்த படிமக்கவிதை என்று குரியன் சிங்கராசன் எழுதினான். பரசராமன் என்ற சொல்லின் அர்த்தமாக நான் மாறி விட்டேனாம். பூரண காலப் பரசராமன் கையில் கோடரியைக் கொண்டு திரிந்தது போல நான் பேனாவை ஆயுதமாகத் தரித்திருப்பதாக சூரி குறிப்பிட்டான். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

தலையைச் சொற்றிந்தான் மூர்த்தி.

“நான் சகல அநீதிகளுக்கும் எதிராகக்குரல் கொடுக்கிறவன். எதற்கும் சமரசப்படாதவன்...”

“தம்பி...”

தயக்கத்தோடு கூப்பிட்டான்

“என்ன?”

“அப்பா...”

“நான் என்ன செய்ய?”

சிலகணங்கள் யோசித்துவிட்டு மூர்த்தி சொன்னான்.

“தம்பி, அப்பா வெளிநாட்டுக்கு என்னை அனுப்பி வைக்கிறதாகச் சொல்லி ஒன்றரை இலட்சம் ரூபா வாங்கினவர்.

வாற எட்டாந் திகதியோடை ஒரு வருஷம் முடியப் போகுது. எனக்கு நம்பிக்கை விட்டுப்...”

சட்டென்று குறுக்கிட்டான் பரசுராமன்.

“பாருங்க... இது அப்பாவுக்கும் உங்களுக்குமான தனிப்பட்ட விஷயம். இதை என்னோடை பேச வேண்டாம்...”

சொல்லி வைத்தாற் போல உள்ளே வந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, வெறித்தபடி நின்ற மூர்த்தியை எரிச்சலோடு நோக்கினான். பிறகு பரசுராமனின் பக்கம் திரும்பினான்.

“பரச, என்ன இங்கை நடக்குது?”

வெறுப்போடு, “அவரைக் கேளுங்க...” என்றான் பரசுராமன். கண்கள் சிவந்திருந்தன.

“இல்லை... சொல்லு...”

“உங்களோடை உள்ள தனிப்பட்ட கொடுக்கல் வாங்கலைப் பற்றிக் கதைக்கிறார். அதுதான் அதைப்பற்றி என்னோடை கதைக்க வேணாமென்றனான்...”

“அது சரிதான்”

மூர்த்தியின் உடல் ஆடிற்று. அக்காவின் கண்ணீர் நெஞ்சை நனைத்தது. இரத்தம் குடேறிற்று.

“ஜயா, எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும். மன்றாட்டமாகக் கேட்கிறன். நான் தந்த காசைத் தாருங்க. என்றை வாழ்க்கை நாசமாகப் போச்சது...”

கிருஷ்ணமூர்த்தி தீர்மானமாக அவனைப் பார்த்தான்.

“என்ன காச நான் உனக்குத் தர வேணும்?”

அதிர்ந்து போனான் மூர்த்தி. உடல் நடுங்கி வியர்த்தது. கண்கள் மங்கினாற் போல உணர்ந்தான். கைகளைப் பொத்தித் தன்னைச் சமப்படுத்தினான். உதடுகள் தூடித்தன.

“ஓரு லட்சம்... வெளிநாடு போக... நான்...?”

கிருஷ்ணமூர்த்தி அலட்சியமாகச் சிரித்தான்:

“ஓரு லட்சமோ? யாரிட்டை, எப்போ... சாட்சி இருக்குதோ... எழுத்திலை இருக்குதோ?”

மூர்த்தி துண்டு துண்டாக உடைந்து போனான். உடைந்த துண்டுகள் சட்டென ஓட்டிக் கொண்டன. கோபம் இரத்த ரூபமாய்ப் பெருக்கிற்று. அக்காவின் ஆபரணங்களற்ற தோற்றம், விம்முங்குரல்...

“என்னடா சொன்னனி?”

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சேர்ட் கொல்லரை இறுகப் பிடித்து உலுக்கினான்.

“டே பரசு இங்கை வாடா... இவனை அடியடா...”

மிருகமாகப் பாய்ந்தான் பரசுராமன். மூர்த்தியை உருட்டி எடுத்தான். காலால் மிதித்தான். காறி உமிழுந்தான்.

“இந்தப் பக்கம் இனி வராதை....”

இரவிரவாக யோசித்தபடி இருந்தான் மூர்த்தி. அக்காவின் விசம்பல் நெஞ்சைப் பியர்த்தது. உடல்வலி, மனவேதனையை அழுத்தி மிதித்தது. உறுதியான முடிவுக்கு வந்தான். இரகசியப் பொலிஸாருக்கு கடிதத்தினை எழுதி, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வீட்டு விலாசத்தை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டான்.

இன்றெந்தில் பரசுராமனைப் பற்றிய விவரங்களை சூரியன் சிங்கராசன் வெளியிட்டான். பொலிஸ் தடுப்பிலிருந்து வெளியே வந்த பரசுராமனின் பேட்டிகள் பத்திரிகையில் வெளியாகின. அவன் பொருட்டு படிமக் கல்லூரிகளை எழுதப்பட்டன. திடீரென்று பரசுராமன் ஹங்கேரியில் பல்கலைக்கழக ஆய்வு மையத்தில் பணியேற்றதாகச் செய்தி வெளியாயிற்று. அதே பக்கத்தில் ஆறுவரிச் செய்தி: செல்வதி என்ற பெண்ணும் (48) அவளது சகோதரன் மூர்த்தியும் (26) நஞ்சருந்தி மரணம். காரணம் தெரியவில்லை. புலன் விசாரணை தொடர்கிறது.

(2000)

(3)

திசைகள் ஆயிரம்

குளிருட்டப் பெற்ற அறையில் மெல்ல மிதக்கும் இன்னிசை. கம்ப்யூட்டர் திரையில், ஓடுவதும் திரும்பி வருவது மாகப்பிஞ்சுக் குழந்தை ஒன்று. தன்னந்தனியாக அந்த அறையில் இருந்தான் மனோகரன். உடல் எரிகிறாற் போலவே உணர்ந்தான். மனநிலை உடலையும் பாதித்திருக்க வேண்டும்.

குணவர்த்தனா சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும் திரும்பத் திரும்பக் காதினுள்ளே அறைந்தது. அவர்கள் இருவரிடையேயும் பத்தாண்டு கால நட்பு. பலதடவைகள் அவர்களிடையே விவாதங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. வார்த்தைகளில் சூடுதகித்துப் பறக்கும். கொதிக்கும். ஆனால் சில மணி நேரங்களிலேயே எல்லாம் தணிந்துஇயல்பான புன்னகையோடு ஒருவரை ஒருவர் எதிர்கொள்வார்கள்.

கடைசியாக, இன்று நடந்த தற்கு முன்னர் அவர்களிடையே நடந்த விவாதம் அவன் கண்களிலே வந்தது. லேசாக கண்களை மூடியவனின் முன்னே மானசீகமானதாக விரிந்தது அந்தச் சம்பவம்....

எதிரேயுள்ள மேசையில் உட்கார்த்திருந்தவன் சட்டென்று மனோகரனைப் பார்த்தான்.

“மனோ?”

கெயிற்சின் ஓவியத்தைக் கண்கள் தொட்டிட வாட்சாட்டமாக உட்கார்ந்திருந்த குணவர்த்தனாவிடம் கேட்டான் மனோகரன்.

“என்ன?”

“நீ சிங்களம் படித்தால் என்ன?”

கெயிற்சின் பெண் ஓவியத்திலே நின்ற மனோகரனின் கண்கள் இப்போது குணவர்த்தனாவை முழுமையாக நோக்கின. மனத்தில் அறுகம் புல்லாய் வேர் பரப்பிற்று இனந்தெரியாத வெறுப்பு:

“ஏன்?”

“நாங்கள் இரண்டு பேரும் நெருக்கமாகப் பழகலாம்”.

“அது சரி நீ தமிழ் படித்தால் என்ன?”

வினோதமாக மனோகரனைப் பார்த்தான் குணவர்த்தனா. அவனது கண்களில் வெறுப்புத் தொனித்தது. பின்னர் வார்த்தைகள் தடித்தன. தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் பேச்சுவார்த்தை இல்லை.

தேநீர் கொண்டு வந்த காரியாலய ஊழியன் அவர்களை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். கலகலப்பே அவர்களினுடைய

மொழியாக இருந்ததை அவன் அறிந்திருந்தான்.

இரண்டு நாட்களாகப் பேச்சேதும் இல்லை. இறுகிய மௌனம் எரிச்சலையும், பிறர் கண்களிலே வினாக்களையும் ஒலித்தால் எதுவுமே நடவாதது போல் இருவரும் வழைக்கு மாறினர். எனினும் முடிச்சு விழுந்த கயிற்றினைப்போல மனோகரனுக்கு மனதினுள் நெருடல். காலம் நெருடலைக் கரைத்து நினைவிலிருந்து உதிர்த்துப் பறக்க வைத்தது.

மீண்டும் இன்று காலையில் தேவையேதும் இன்றி வார்த்தைகளை உதறினான் குணவர்த்தனா.

அவன் வந்த வீதி மார்க்கத்தில், அதிகாலையிலே குண்டு ஒன்று வெடித்து சேதாரம் உண்டாக்கியதே இறுதிச் சூடான வார்த்தைகள் கொதித்துச் சிதறக் காரணம்.

“மனோ”

பைலைப் புரட்டிக்கொண்டே “ம்ம்” என்றான்.

“நீ நினைத்தால் சர்வசதந்திரமாக இலங்கை முழுவதும் சுற்றி வரலாம். எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள். வடக்கு-கிழக்கு, மத்திய மாகாணங்களுக்கு என்னால் அச்சமின்றிப் போய்வர முடியுமா? நினைத்தாலே உடம்பு நடுங்குகிறது. எத்தகைய பாவப்பட்ட அடிமைகளாக நான் எனது தாய் மண்ணிலே இருக்கின்றேன்... ஓ, எத்தகைய பரிதாபம் இது!”

நாடக வசனத்தை ஒத்தவை போல அவனது ஆங்கில வார்த்தைகள் கேட்டன. ஆனாலும் நடுங்கவைக்கின்ற குளிரிலும் உடம்பின் கோபச் சூட்டினை உணர்ந்தான். அவனது வார்த்தைகள் தொடர்வதை விரும்பாமல்,

“குணா அசட்டுத்தனமாகப் பேசாதே.”

கெயிற்சின் பெண்ணைப் பார்த்தபடி சொன்னான்

மனோகரன் அழுத்தமான வார்த்தைகளில்.

“நான் இதையெல்லாம் வாசித்து அறிந்த பின்பே இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.”

குரலில் எரிச்சல் போர்த்திருந்தது.

‘பேப்பர் வெயிட்’டைக் கையினுள் அழுத்திக் கொண்டே மனோகரனை ஏறிட்டான் அவன்.

மனோகரன் நெற்றியை விரலால் வருடினான்.

“நீ எதை வாசிக்கிறாய்? நீ வாசிக்கும் ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகள் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை ஒருநாளும் சொல்வதில்லை. அவை துவேஷத்தைத் தூண்டிவிடும் பரப்பான செய்திகளையே வெளியிடுகின்றன. இப்போதுள்ள நிலைமைகளை ஓளிவுமறைவின்றி மக்களுக்குச் சொன்னால் அவர்களிடையே நிலவும் வேறுபாடுகள் நொருங்கிக் கலைந்து போகும்.”

“மனோ நீ சொல்வது சரியல்ல. நான் ஒருநாளும் நீ சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ளப் போவதில்லை.”

மனோகரன் விவாதத்தைத் தொடர விரும்பவில்லை. சட்டென எழுந்து வெளியே போனான்.

குளிர்பானம் அருந்திவிட்டு உள்ளே வந்த போது மனதைக் கிள்ளுகின்ற வெறுமை. கெயிற்சின் பெண் இப்போது மந்தகாசமான புன்முறையோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

தொலைபேசி மணி நளினமாய்ச் சின்னங்கிற்று. எடுத்தான்.

“மனோ.”

மறுமுனையில் களைத்த குரலில் குணவர்த்தனா.

“என்ன?”

இனந்தெரியாத பரபரப்பு மனதினுள்.

“நெஞ்சுவலி தாங்கமுடியவில்லை. மேலே ‘போர்ட்றூமில் இருக்கிறேன். தாமதிக்காமல் வா.. பள்ளீஸ்.’”

வேதனையோடு நெகிழ்ந்த குரல் நெஞ்சைப் பற்றி, கைகளை இழுத்தது. திரும்பத் திரும்ப எதிரொலித்தது.

கணங்களில் ‘போர்ட்றூமி’ல் நின்றான்.

நெஞ்சை அழுத்தியபடி அவதிப்பட்டவனின் கண்களில் மனதைப் பிழிகிற வேதனையும் கெஞ்சுதலும், நிமிஷங்களில் பாய்ந்து அவசரமாகப் புறப்பட்டனர்.

முனகலுடன் ‘பிக் அப்’பில் பின்னே சாய்ந்து வெகுவாக அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த குணவர்த்தனாவைப் பார்க்கவே நெஞ்சைங்கும் ஆணிகள் ஏறின மனோகரனுக்கு.

கொழும்பின் எல்லையை கண்ணை மூடிப் பாய்ந்து சென்ற ‘பிக் அப்’பை சோதனைச் சாவடி நிறுத்திற்று.

முன்னே இருந்தான் மனோகரன்.

“ஜூடென்றிக் கார்ட்” இயந்திரக்குரல்.

மனோகரன் சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டான். மனம் எகிறிவிழுந்து நொருங்கிற்று. நெற்றியில் பொட்டிட்ட வியர்வை வழிந்து உடைந்தது. அலுவலக மேசையில் தற்செயலாக எடுத்துவைத்த அடையாள அட்டையை மீண்டும் எடுக்க வில்லை.

“இறங்கு:”

முறிந்த ஆங்கிலம் மனோகரனின் பிடரியில் அறைந்து கீழே

இறக்கிற்று.

நெஞ்சைப் பிடித்தபடி குணவர்த்தனா சிங்களத்தில் தாம் வேலை செய்யும் நிறுவனத்தின் பெயரையும் மனோகரனின் பதவிநிலையையும் கூறினான்.

“ஐ.சி., பொலிஸ் பதிவு இல்லாமல் இவர்கள் வெளியே வருவது பெருங்குற்றம். தண்டனைக்குரிய குற்றம்”

“ஹி இஸ் ஏ ஜென்டில் மென். எஃகோலர்...”

குணவர்த்தனாவின் குரல் இரந்து கெஞ்சிற்று.

இயந்திரக்குரல் கட்டளையிட்டது. “ஷரைவர் நீ உடனே பழப்படு. நோயாளியை டொக்டரிடம் கொண்டு போ.”

‘பிக் அப்’ கட்டளைக்கு அடி பணிந்து குதிரையாய் ஓடிற்று.

வாக்குமூலம் பதியப்பட்டு, உணவற்ற மதியப்பொழுதும் நகர்ந்து மணி நாலரையைத் தொட்டபோதுதான் அலுவலகத்திலிருந்து தலைமை அதிகாரி மனோகரனது அடையாள அட்டை, பொலிஸ் பதிவோடு அங்குவந்தார்.

“இப்போது விடுகிறோம். சட்ட நடவடிக்கை தொடரும். இதுபோன்ற பாரதூரமான தவறுகளை இனிச் செய்யக்கூடாது”

புன்னகையோடு வெறுமையான தன் சட்டைப்பையைத் தடவினார் தலைமை அதிகாரி. தலையை ஆட்டியவாறு மனோகரனைப் பார்த்தார்.

தன் கால்களில் ஏதோ சங்கிலி கவ்விக்கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்த மனோகரனின் நினைவில் இப்போது குணவர்த்தனா வந்தான்.

(4)

நிழல்

ஜூராங்கனி கமலா
 சொன்னதைக் கேட்டதும்
 திடுக்கிட்டுப் போனாள். எந்த
 வித சலனமும் இல்லாமல் தான்
 சொன்னதைக் கேட்டுக்
 கொண்டிருந்துவிட்டு ராசசேகர
 னால் எப்படி அவ்வளவு பொறு
 மையாக தனக்கு புத்திமதியும்
 சொல்ல முடிந்தது என்பதை
 நினைத்தபோது அவளுக்கு
 விணோதமாகவும் இருந்தது.
 மனதிலுள்ளே தன்மீதே எரிச்ச
 சூம் ஊர்வதினை அவள்
 உணர்ந்தாள்.

தொலைபேசி மணி அடித்
 தது. எடுத்தபோது எந்தத்
 தொடர்பு மில்லாமல் ஒருவன்
 அடிக்குரவில் பேசினான். இன்
 னும் எரிச்சல் மிளகாய்த்
 தூளாய் நெஞ்செங்கும் கொட
 டிற்று. கோபத்தோடு தொலை
 பேசியை வைத்தாள். மீண்டும்
 தொலைபேசி நாகரிகமாக
 அனுங்கிற்று. கோபம் நாக்கு
 நுனியில் வார்த்தைகளால்

சவுக்கைக் கட்டி விசிறிட முனைப் புற்றபோது மறுமுனை யில் ராசசேகரனின் கம்பீரமான குரல். அதிகாரமும் கனிவும் இழைந்திட்ட அழைப்பு.

“எனது அறைக்கு வரவும்...”

ஜராங்கனி எழுந்து பம்பரமானாள்.

“எனக்கு எல்லாவேலையிலும் ஒழுங்குதான் முக்கியம்... நிர்வாகப் பணி சம்பந்தமான எல்லாப் பொறுப்புமே எனது கைகளுக்குத்தான் தரப்பட்டுள்ளது. இங்கே கோப்பு முறைகள் ஒழுங்காயில்லை. இவற்றை எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி கொம்ப்யூட்டருக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். உங்களுக்குக் கொம்ப்யூட்டர் அறிவு?...”

அவளது கண்களினுடாக அந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்டபோது மன ஆழத்தில் குழிழிகளாய் பரவிற்று எரிச்சல். சட்டென்று சொன்னாள்:

“நான் முறைப்படி படித்தவள்...”

வார்த்தைகளிலே கமழுந்தது புன்னகை: “நல்லது...”

“உங்கள் ஆங்கிலம் எப்படி?”

படித்த கொன்வென்றின் பெயரைச் சொன்னாள்.

“இலங்கையிலே சிறந்த ஆங்கிலக் கல்வி அங்கேதான் கற்பிக்கப்படுகிறது என்பதை நான் அறிவேன். இதையிட்டு நான் மிகுந்த ஆனந்தமடைகிறேன்...”

மிகவும் செம்மையான அவனது ஆங்கில உச்சரிப்பு அவளுக்கு எரிச்சலை உண்டாக்கிற்று, அவளை அறியாமலே. எரிச்சலை முகத்திலிருந்து முற்றிலுமாய் உரித்தெடுத்துவிட்டு

மெளனமாய் சலனமற்று அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு புதிய சில கோப்புகளை எடுத்தான்.

“ஓவ்வொரு கோப்பிற்கும் முதல் இரண்டு எழுத்தும் கம்பனியின் அடையாள எழுத்து. பிறகு குத்தாக ஒரு கோடு. அடுத்து என்ன பொருள் என்பது பற்றிய அடையாள என். கடைசியில் ஆங்கில ஒற்றை எழுத்தில் அதற்கு இடப்பட்ட தொடர்என்ன...”

ஜூராங்கனிக்கு எரிச்சல், நேற்றைய மழைபோல அடித்துப் பெய்தது. இது அரிச்சவடிப் பாடம். எப்பவோ நாம் கற்றுக் கொண்டது என்ற சொற்கள் எகிறியே பாய்ந்து கரைந்துபோயின மனதினுள்ளே.

“அதெல்லாவற்றையும் விட சிங்களம் உட்பட நான்கு, பாழைகள் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நேற்று என்னைப் பற்றி நீங்கள் சிங்களத்தில் முன்முனுத்த கேலியை உடனே நான் விளங்கிக் கொண்டேன். இனிமேல் அப்படிச் செய்யவே வேண்டாம். எதுவானாலும் நேருக்கு நேராகப் பேசிக்கொள்ள வேண்டும். சரியா?”

தன்னையறியாமலே தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் ஜூராங்கனி. மனம் குழம்பிப் போயிற்று.

“சரி... இனி நீங்கள் போகலாம்...”

அவனது முகத்தைப் பார்க்கவே சங்கடமாயிருந்தது. என்றாலும் அவனையறியாத எரிச்சலும் கோபமும் அவன் மீது அறுகம்புல்லினைப் போல கல்விப் படர்ந்தன.

நேற்று குழலையே அதிர்ந்து பதறிக் கலங்கிட வைக்கும் வெறித்தனத்தோடு மழை பெய்தது. இடியும் மின்னலும்

மழையினால் எகிறிக் குதித்தன. அலுவலகத்தின் ஒரு ஜன்னல் யூட்டப் படாதிருந்ததால், மழை குடமுடிய உள்ளே தண்ணீரை ஏற்றிஏற்றிக் கொட்டிற்று. பல கோப்புகள் நனைந்து, தண்ணீரில் மைக்கறைகள் மிதந்தன. இதையிட்டுத்தான் நிர்வாக இயக்குநராக அங்கு சென்றவாரம் நியமனம் பெற்று வந்திருந்த ராசசேகரன் ஜூராங்கனியிடம் விசாரித்தான். அப்போது அங்கே கமலாவும் நின்றாள்.

அவன் கேட்டு முடிந்து கணப்பொழுது கரைந்து போகமுன்,

“வடக்கிலை இருந்து வந்து ஏழு நாளாக முதல் இவர் என்ன அதட்டு அதட்டுகிறார். நான் என்ன மழை பெய்தால் இந்த பைல்களுக்குப் பக்கத்திலை வந்து நின்று குடைபிடிக்க வேணுமென்றா இவர் நினைக்கிறார்?” என்று சிங்களத்தில் கமலாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள் ஜூராங்கனி.

அந்த வார்த்தைகள் கமலாவின் முகத்தில் அச்சத்தைக் கீறின. மெளனத்தில் வார்த்தைகள் பொறிகளாகத் தெறித்தன. வெளியே வந்த கணங்களில் மெளனம் நொருங்கிடப் பரபரப்போடு கேட்டாள் கமலா:

“ஈடிக்கு முன்னாலே கொஞ்சமும் யோசனையில்லாமல் இப்படி நீ பேசியது சரியா?”

புன்னகயோடு அவனைப் பார்த்தாள் ஜூராங்கனி.

“நான் உனக்கு சிங்களத்தில்தானே சொன்னேன்...”

கமலா ஏளனமாக அவனைப் பார்த்தாள்:

“ஈடிக்கு சிங்களம் தெரியுமென்று முந்தாநாள் சோபனா எனக்குச் சொன்னாள்...”

தன்னையறியாமலே “அப்படியா?” என்று அதிர்ந்தாள்

ஜூராங்கனி. மறுகணமே சமாளித்துக் கொண்டாள். “என்னால் இதைச் சமாளிக்க முடியும்... இதைப்பற்றி டி.டியால் என்னை என்ன செய்ய முடியுமென்று பார்க்கலாமே...”

கமலா தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

2

தனது இருக்கையில் உட்கார்ந்து கோப்பொன்றைப் படிப்பதுபோலப் பாவனை செய்தவாறே ஜூராங்கனியை கண்ணாடிச் சுவர் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலா.

ஜூராங்கனி யோசனையிலே ஆழந்து போயிருந்தாள். அடிக்கடி தன்னை அறியாமலே விரல்களால் நெற்றியை அடித்துவிட்டு, கோப்புக்களை அடுக்க முயன்று முடியாமல் வெறுமையாக எதிரே பார்வையினைச் செலுத்தினாள்.

கமலா நேரத்தைப் பார்த்தாள். ஒரு மணியாகப் பத்து நிமிஷங்களே இருந்தன.

விமலாவும் ஜானகியும் சாப்பாட்டுப் பெட்டியுடன் சாப்பிடும் அறையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து வேறுசிலர்.

கமலா எழுந்து ஜூராங்கனி இருந்த பக்கமாகச் சென்றாள். இப்போதும் ஜூராங்கனி யோசனையில் தனித்திருந்தாள். அவளைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது கமலாவுக்கு.

“ஜூரா...”

கமலாவின் மென்மையான குரல் ஜூராங்கனியின் தோளைத் தொட்டு அவள் பக்கமாகத்திருப்பிற்று. நிமிர்ந்தாள். கனிவும் பரிவுமாய்த் தொட்ட கண்களால் இதமடைந்தாள். மெல்லிய

பெருமுச்சு இரகசியமாய் உதிர்ந்து கரைந்தது.

“என்ன ஒரே யோசனை...?”

கமலாவின் கேள்வி, சட்டென்று ஜராங்கனியின் முகத்திலே மாறுதலைக் கொண்டு வந்தது. எரிச்சலும் கோபமுமாகக் கண்கள் சிவந்தன.

“யோசனை ஒன்றுமில்லை. தலைவலி. தலையைப் பிளக்கிற மோசமான வலி... விடிய விடிய நித்திரையே இல்லை...”

நெற்றிப் பொருத்துக்களை, இரண்டு கைகளின் ஆட்காட்டி விரல்களாலும் இறுக்கி அழுத்தினாள் ஜராங்கனி. கண்களிலே நோவின் வலி துள்ளிக்குதித்தது. மூக்கை உறிஞ்சியவளின் இயல்பின்மை அழுகையாய்ப் பிரவகிக்கும் தன்மையை எட்டிற்று கமலா பரிவு மேலோங்க ஜராங்கனியின் தோனைத் தொட்டாள். கருணையோடு, “ஏதாவது தைலம் அல்லது மாத்திரை வாங்கித் தரட்டுமா?” என்றாள்.

மூக்கை உறிஞ்சியவாறே “வேண்டாம்...” என்றாள் ஜராங்கனி கரகரத்த குரலில். பிறகு தானே தொடர்ந்தாள்:

“எங்களின்றை விட்டுக்கு எதிரிலை ஒரு பெரியவிளையாட்டு மைதானம் இருக்கிறது. அதில் பிள்ளைகள் விளையாடுகிறது. வருஷத்திலை ஜூந்து நாட்களும் இல்லை. ஆனால் அரசியல் கட்சிக்கூட்டங்கள் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளுமே நடைபெறும். சில கூட்டங்கள் விடிய விடிய நடக்கும். இந்த ஒரு கிழமையாக அதுதான் நடக்குது. நித்திரையே கொள்ள முடியவில்லை. திட்டு... விடிய விடியத்திட்டு....”

கமலா புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“காதுக்குள்ளை பஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு நித்திரை

கொள்ள வேண்டியதுதானே. எங்களின்றை பக்கத்திலை கூட்டம் நடந்தால் நாங்கள் அதைத்தான் செய்வோம்...”

ஜராங்கனி நெற்றியைத் தடவிக் கொண்டாள்.

“என்ன தலைவலி இருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுறுதிலை சில நியாயங்களும் இருப்பதாக எனக்குப்படுகிறது...”

கமலாவின் வட்டமுகத்தில் வினாக்கள் வடிவமிட்டன. ஜராங்கனியை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“என்ன நியாயம்?”

“இலங்கைப் பிரச்சினை சகலவற்றுக்குமே தமிழர்தான் காரணம் என்று போன கிழமை பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் பேசினார். சிங்கள இனம் உலகத்தில், இலங்கையிலை மட்டுந்தான் இருக்குது. அது சுதந்திரமாக பிரச்சினை ஏதும் இல்லாமல் இருக்க விரும்புகிறதிலை என்ன பிழை என்று அவர் கேட்டார். அதோடு இன்னொரு சம்பவத்தையும் அவர் சொன்னார். துட்டகைமுனு இலம் பராயத்திலை இருக்கிற போது ஒருநாள் கைகால்களை முடக்கிக் கொண்டு கிடந்தானாம். ஏன் அப்படி அவஸ்தைப்பட்டுக் கிடக்கிறாய் என்று யாரோ கேட்டபோது, ஒரு பக்கத்தில் தமிழர், மற்றுப் பக்கத்தில் சமுத்திரம். இந்த நிலையில் என்னால் எப்படி நீட்டி நிமிர்ந்துபடுக்க முடியும் என்றானாம். இது இன்றைக்கும் அப்படியே பொருந்தி நிற்கிறதல்லவா? என்று அந்தப் பேராசிரியர் கேட்ட கேள்வி எனது ஞாபகத்துள் நிற்கிறது... அது சரியாகவும் படுகிறது”

கமலர் மௌனமாக இருந்தாள்.

“என்ன நான் சொன்னது சரிதானே?”

தயக்கமாக ஜராங்கனியை ஏறிட்டாள் கமலா.

“அப்படியானால் இங்குள்ள தமிழர்களை என்ன செய்வது? இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த அவர்கள் எங்கே போவார்கள்?”

ஜராங்கனி அந்தக் கேள்விக்கு எந்தப் பதிலையுமே சொல்லாமல் விறுக்கென்று எழுந்தாள்: “சரி... நாங்கள் இனிச் சாப்பிடப் போகலாம்”

சாப்பாட்டு அறையில் ஒருவரை ஒருவர் வியப்பாகவும், வேடிக்கையாகவும், மனநிறைவோடும் பார்த்தவாரே சென்றனர். கைகழுவுவதற்காக குழாயிடக்குச் சென்றவள், குழாய்க்கு மேலே சிங்களத்தில் எழுதி மாட்டப்பட்டிருந்த அட்டையைக் கண்டதும் தன்னையறியாத ஏரிச்சலுக்கு உள்ளானாள். கோபம் தீயெனத் தகித்தது கண்களில். அறிக்கையின் கீழே ராசசேகரன் ஓப்பமிட்டிருந்தான்.

“என்ன இந்த ஆள், எல்லாவற்றிலுமே அதிகாரம் பண்ணுகிறான். சாப்பிட்டு விட்டு இதே குழாயில்தானே கைகழுவி வாய் கொப்பளிப்போம். இனிமேல் இந்தக் குழாய்த் தொட்டியில் வாய் கொப்பளித்துத் துப்பக் கூடாதென்று கட்டளை போட்டிருக்கிறேனே. இப்படியாக எங்களை அடிமைபோல நடத்துகிற துணிவை எங்களினுடைய ஆட்கள்தானே இவனுக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள்..”

படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினாள் ஜராங்கனி.

அவளாருகே நின்ற சாதனா, அடைத்த குரலிலே சட்டென்று சொன்னாள்:

“தண்ணீர் எடுத்துக் குடிக்கிற குழாய்த் தொட்டியில் தட்டு அலம்புவதும் வாய் கொப்பளித்துத் துப்புவதும் அருவருப்பா கவும் சுகாதாரக் கேடாகவும் இருக்கிறது என்றுதானே சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். யாருமே கேட்கவில்லை. அது இப்போதுதான் நடந்திருப்பது சந்தோஷந்தானே.. ஆனால்

ஜரா, நீ இப்படிப் பேசவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது...”

கமலா சாதனாவை மரியாதையும் பெருமையும் கலந்திடப் பார்த்தாள். இதழோரத்தைப் புன்னகை செழுமையாகத் தொட்டிருந்தது.

ஜராங்கனி கையை உதறிக் கொண்டாள். பிறகு அலட்சியமும் சீற்றமும் தொனிக்க அவர்களைப் பார்த்தாள்:

“நீங்க ஏன் அந்தாளுக்காக இப்பிடி வால் பிடிக்கிறீங்கள்? உங்களுக்கு இது வெட்கமாக இல்லையோ?...”

கமலாவும் சாதனாவும் எதையும் பேச விரும்பவில்லை. அப்படிப் பேசினால் அது எங்கே போய் முடியுமென்பதை அவர்கள் மிகவும் தெளிவாகவே அறிந்திருந்தார்கள். எதிரே ஒன்றோடொன்று துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்த அணிற பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலா.

தன் அருகே பதறியவாறு ஓடி வந்த ஜராங்கனியைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியடைந்து போய்விட்டாள் கமலா. எதற்கும் கலங்கித் துவண்டிடாத ஜராங்கனியின் முகம் இப்படி சிதைந்து போனது கமலாவின் மனதுள் அக்கினித் திரவத்தை வீசிற்று.

“ஜரா.. என்ன... என்னது?”

ஜராங்கனியின் கைகளைப் பற்றியவாறு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள் ஜராங்கனி. நெஞ்சைச் சுரண்டி நொந்திடச் செய்தது அந்த விம்மல். பரிதாபமாகத் தோன்றினாள்.

அவளது கண்களைத் துடைத்தாள் கமலா. மென்மையாக முதுகை வருடினாள். கைகளில் ஜராங்கனியின் நெஞ்சத் துடிப்பு துல்லியமாக அடையாளம் காட்டிற்று.

“என்னடா என்ன நடந்தது?” - அவசரமாகக் கேட்டாள்.

வார்த்தைகள் சட்டென்று கொட்டின:

“அம்மா செத்துப் போயிட்டா...”

“என்ன?”

பிடரியில் யாரோ ஒங்கி அடித்தாற் போல அதிர்ந்து சில்லுச் சில்லாக உடைந்துபோனாள் கமலா. ஜராங்கனியின் ஒரே ஆதாரம் அவளது அன்னை குசமலதா.

மகளைப் பற்றி எண்ணற்ற கனவுகளை நெஞ்சினுள்ளே குவியல் குவியலாக நிறைத்து வைத்திருந்த தாய். அன்பு நிறைந்த தாய். பல சந்தர்ப்பங்களில் ஜராங்கனியை குசமலதா தேடி வந்த போது அவளோடு கதைத்திருக்கிறாள் கமலா. ஆரோக்கியம் நிறைந்த அந்தத் தாய்க்கு எப்படிச் சம்பவித்தது இந்த அகால மரணம்.

திகைத்துப் போய் பேச்சற்று நின்றாள் கமலா.

அவர்களை இப்போது பல யுவதிகள் குழந்து நின்றனர். கவலையான முகங்கள். கொஞ்சத் தூரம்தள்ளிராசசேகரனின் முகம் தெரிந்தது. குழுமி நின்றவர்கள் மெல்ல மெல்ல அங்கிருந்து நழுவத் தொடங்கினர்.

கமலாவை நோக்கினான் ராசசேகரன், சிங்களத்தில் கேட்டான்:

“என்ன நடந்தது?”

இரக்கம் கனிந்திருந்தது குரலில்.

கமலா சொன்னாள்.

சொல்லி முடியமுன் ராசசேகரன் கூறினான்:

“ஜூராங்கனியை கம்பெனி வாகனம் ஒன்றில் உடனே வீட்டுக்கு கூட்டிச் செல்லுங்கள்... உங்களால் முடியுந்தானே...”

சில கணங்கள் பேசாமல் நின்றுவிட்டு அவன் கனிவான குரலிலே, “தாயை இழப்பதென்பது பெரிய துயரம். ஜூராங்கனி, எமது அனுதாபங்கள். காலம்தான் இத்தகைய வேதனைகளைத் தீர்த்து வைக்கக் கூடியது...” என்றான் சிங்களத்தில்.

கமலா ஜூராங்கனியைப் பார்த்தாள்.

முகத்தை விரல்களால் முடியபடி விம்மி விம்மி அழுதாள் ஜூராங்கனி.

ராசசேகரன் அங்கிருந்து விறுவிறுவென்று உள்ளே போய்க் கொஞ்ச நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

“கமலா, ஜூராங்கனியின் வீட்டு மரணச் செலவுக்காக ‘எக்கவுண்டன்ற்’ ஜந்தாயிரம் ரூபா தருவார். வாங்குங்கள்... அதோ வாகனமும் வருகிறது. பழப்படுங்கள்...”

வாகனத்தில் ஜூராங்கனி எதையுமே பாராமல் யோசனையில் இருந்தாள். அவளைப் பார்த்த கமலாவின் மனதில் இரக்கம் உண்டாயிற்று. தன்னையறியாது பெருமுச்செறிந்தாள். பிறகு வெளியே பார்வையை விட்டாள் அவள்.

(2001)

(5)

தீவுகள்

“ரமணா என்ன யோசிச் சிட்டிருக்கே!” என்ற கோபா லின் குரலில் திடுக்கிட்டவன் போல நினைவு கலைந்து அவனைப் பார்த்தான் ரமணன்.

“வந்து ஒரு வாரமும் ஆகல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் இப்படி யோசிச்சிட்டிருந்தா எப்படி? வீட்டு யோசனை தானே...”

கோபாலின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியாமல் வெறுயைாகத் தலையை அசைத்தான் அவன்.

“சீக்கிரமாப் புறப்படனும்” என்று சொல்லியவாறே வெளியே அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டான் கோபால். ரமணன் மணியைப் பார்த்தான். எட்டு மணி. நாராயணன் இன்னமும் தூக்கத்திலிருந்து எழுந் திருக்கவில்லை. ஸ்ரீதரன் ஏழு மணிக்கு எங்கேயோ ஒரு வரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூறிவிட்டு நேரத்துடன் புறப்பட்டுச்சென்று விட்டான். வெறுமை

பக்கென்று தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டாற் போல உணர்ந்த ரமணன் தலையை மெதுவாக அசைத்தவாறே எழுந்து குளிய வறைக்குச் சென்றான்.

நான்கு அடுக்குகள் கொண்ட தொடர் மாடி வீடு. இது இரண்டாம் தளம். மூன்று தனித்தனி வீடுகள். சமையல்கட்டு. படுக்கை அறை, குளியலறை, விசாலமான முன் பகுதி. பின்புறம் தாராளமான கம்பி அடைப்புப் போட்ட சாமான் அறை. இப்போது அதுவும் இன்னொரு படுக்கையறையாக இவர்களால் மாற்றப்பட்டுவிட்டது. வாடகை ஆயிரத்து அறுநூறு ரூபா, சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நாட்களில் முழு நேரச் சமையல் இவர்கள் நாலுபேரும் சேர்ந்து. மற்ற நாட்களில் இரவிலே மட்டும். நாராயணனும் கோபாலும் அருமையாகச் சமையல் செய்வார்கள். ருசியும் மணமுமான சமையல். கோபாலின் ரசத்தை மட்டும் ஊற்றிக் கொண்டு நிறைவோடு சாதத்தைச் சாப்பிட்டு முடித்து விடலாம்.

ரமணனின் சித்தப்பாவின் சிபாசிச மூலமே கோபால் அந்த இடத்தை ரமணனுக்கு வாடகைக்குப் பிடித்துக் கொடுத்தான். சித்தப்பாவும் கோபாலைப் போலவே வங்கி ஊழியர்.

முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு வெளியே வந்தவனின் மனதிலே பள்ளென்று வீட்டு ஞாபகம். வீட்டினது கிணற்றுடிப் பக்கம் விசாலமானது. தளதளவென்று கண்ணுக்குப் பசுமையாக வாழை மரங்கள், காய்களும், கன்றுமாய், எப்போதும் குலை தள்ளியும் பிஞ்சி சிலிரத்தும், காடும் பழங்களுமாகவே சமந்து நிற்கின்ற வாழைமரங்கள். இன்னும் அருகே வெள்ளைப் பூக்களைச் சிலிரத்தும் அடுக்கில் நிற்கிற செங்கரும்புகள். கொஞ்சம் தள்ளி மஞ்சள் குளித்து முகம் மினுக்கி பூவோடு பச்சை இலைகளால் தழுமை மூடியிருக்கின்ற குரியகாந்திச் செடிகள், “அம்மா...” என்று அழைக்கின்ற கன்றும் பசுவும், சுற்றிக் கேட்கிற காக்கை கருவிகளின்

ஸயந்தவறாத சத்தங்கள், உடலை நுளைத்து, வளர்த்த நாய்க்குட்டியைப் போல சுற்றிச் சுற்றி வருகின்ற இனிதான காற்று.

“ரமணா...”

நாராயணனின் குரல் நினைவுக்குள் கல்லென வீழ்ந்தது. புரண்டு படுத்தவாறே, “டைம் என்ன? எட்டு ஆச்சதா?” என்றார்.

மணியைப் பார்த்தான். “எட்டு நாற்பது.”

“அட்டா” என்றவாறே பரபரப்பாக எழுந்தார்.

“இன்னைக்கு எட்டரைக்கே ஆபீஸ்ல நிக்கணும்...”

வேகமாகக் குளியலறைக்குள் நுழைந்தார் அவர்.

முதல் நாளன்று இந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்து கோபாலுக்கு அருகே சுவர் ஓரமாகப் படுத்த போது ரமணனுக்கு தூக்கமே வரவில்லை. மூச்ச முட்டுகிறாற் போல இருந்தது. புரண்டு படுத்தான். சுவர்ப்பக்கம், பார்வை திணறுகிறாற் போல இருள் அழுக்கிற்று. வெளியே கடாமுடா என்று காதுகளை அதிர் வைக்கின்ற முரட்டுச் சத்தங்கள். அம்மா வீட்டிலே தாய்க் கோழிகளையும் குஞ்சுகளையும் கூட்டுக்குள் இரவுவேளையில் கூட்டினால் மூடி வைக்கின்ற போது அவனையறியாமலே அவனுக்கு மூச்சுத் திணறும். புரண்டு புரண்டு படுத்தும் நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்னரே தூக்கம் வந்தது. வீட்டில் நேரம் பார்க்க வேண்டாம். கண்ணை விழிக்கிறபோதே சேவல் சூவிக் கொண்டிருக்கும். விடிய எழுந்ததும் கோபால் அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன் தூங்கவில்லை? கண் ரெத்தமாய்ச் சிவந்திருக்கு ஏன்?”

ரமணன் எதுவுமே பேசவில்லை. மீண்டும் கோபால்

இருக்கத்தோடு, “இதோ பாரப்பா இது மாதிரி ‘ரூம்’ உனக்குக் கிடைச்சது பெரிய அதிர்ஷ்டம். பல இடத்தில் இந்த ஸ்குயருக்குள்ளை ஆறு பேர் தூங்குவாங்க.... அதுவும் பெரிய ராஜாக்கள் நவரத்னக் கட்டிலில் படுத்திருக்கிறாப் போல...”

அதைக் கேட்டதும் ரமணனின் மனதுள் சண்டிவிட்டாற் போன்ற சிரிப்பு, கோபாலோ ரொம்ப நிதானமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ரமணனுக்கு தனக்குச் சிரிப்பு வந்ததை எண்ணியபோது மனதுள் என்னவோ செய்தது. மறுநாளும் அடுத்த நாளும் தனிமையும் வெறுமையும் இருளிடையே அழுக்கியபோது அவன் களைத்தாற் போலத் தூங்கி விட்டான்.

“என்னப்பா... இன்னுமே போகல்லையா?”

நாராயணனின் குரல் தோளில் அழுத்திற்று.

“இல்லை...”

“அதுதான் ஏன்?”

குரலிலே துலக்கமான ஆச்சரியம்.

“நீங்க வந்தாப்பறம், ரெண்டு பேருமாச் சேர்ந்து ஒண்ணாவே சாப்பிடப் போகலாம்னு...”

குறுக்கிட்டார் நாராயணன்: “பாரப்பா டவுனுக்கு வந்திட்டே, இந்தக் கிராமத்துப் பழக்கத்தை விட்டிடு. நம்ம நம்ம வேலையை முதல்ல கவனிக்கணும். அப்பறம் தான் அடுத்தவன். போய்ப்பாரு. இந்நேரம் சாம்பார்ல வெந்நீர் ஊற்றி இருப்பாங்க...”

ரமணன் பேச்சின்றிப் புறப்பட்டான்.

“அது சரி மெஸ்கக்குக் கட்ட பணங்கொண்டு போறியா?”

“கொண்டு போறேன்... சாயந்தரம் கட்டிட்டுத்தான்

வருவேன்...”

அவுவலகத்தில் இன்றைக்கு, மனதிலே அளவு மீறிய சந்தோஷம். ஊரின் பூங்குளத்திலே அவனும் நண்பர்களும் களைப்பு மீறிட நீந்தி விளையாடினாற் போல. இன்றைக்கு ஜந்தாறு பேர் அவனோடு வந்து பேசினார்கள். அவுவலக ‘கான்மனி’ ல் தேநீர் அருந்தினார்கள். இருவர் பணத்தை எடுத்தபடி மற்றவர்களைப் பார்த்த போது ஒருவன் பணங்கொடுத்தான்.

“நான் கொடுக்கிறேன்...” என்றான் ரமணன். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பின் “நாளைக்கு” என்றனர்.

“என்ன உதவி வேணுமின்னாலும் எல்லாருமே ‘ஹெல்ப்’ பண்ணுவோம். வந்திடனும்...”

“சரி...” ரமணன் தலையை ஆட்டினான்.

அவுவலகம் முடிந்ததும் அவசர அவசரமாக பேருந்தில் ஏறினான். மூச்சுத் திணறிற்று. உச்ச நேரம். வேர்வை பொங்கிற்று. கையில் உள்ள தோற்பையை மாற்றிக் கொண்டு முகத்தைத் துடைத்தான். நாற்பது நிமிஷத்தின் பின் சிரமப்பட்டு இறங்கினான். இளைஞன் ஒருவன் பரிதாபகரமாக அவனைப் பார்த்தான். இறங்கியவனின் கை லேசாயிருந்தது. பையைப் பார்த்தான். இரண்டாக லாய் பிளந்திருந்தது. அதிர்ந்து போனான். விம்மல் சுழித்து அழுகை விம்மிற்று. பையினுள் எதுவுமே இல்லை. நெஞ்சு கனக்க வீட்டிற்கு வந்தான். முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு உடனே நாராயணன் காரணம் கேட்டார். சொன்னான்.

வெறுமையாகச் சொன்னார்.

“காலையில் சொல்லணும்னு நினைச்சேன். ப்பச்...”

ஸ்ரீதரன் சிரிப்போடு அவனைப் பார்த்தான்.

“பாரதிராஜாவோட் ‘கிழக்கே போகும் ரயில்’ பார்க்கல்லையா நீ?”

ரமணனுக்கு நெற்றிப் பொட்டுகள் நொந்தன.

“அதில் பாரு, சுதாகர் பட்டிக்காட்ல இருந்து பையோட மெட்ராஸ் வாறாரு. ஜனக்கூட்டத்துக்கு நடவுல இடிச்சு நெருக்கிட்டு வருவாரு... ரோடுக்கு வந்திடுவார். பையைப் பார்ப்பாரு. அங்கே பையே இல்லை... வெறும் மேற் துண்டு மட்டுந்தான் இருக்கும்...” சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தான்.

நாராயணன் எழுந்து பின் பக்கமாகப் போனார்.

கிராமத்தில் ஒருவரை ஒருவர் கண்டால் புன்னகை செய்வார்கள். நின்று பேசவார்கள். அறியாத முகமாயினும் கொஞ்ச நேரத்திலேயே அறிந்த முகமாகி விடும். எதையாவது கேட்டுச் சிரிப்பார்கள். ரமணனுக்கு இங்கே அப்படித் தெரியவில்லை. மூன்றுபேர் சேர்ந்து போனாலும் தனித் தனியாகப் போவதைப் போல இருக்கிறது. சனக்கூட்டத்தைப் பார்த்தாலும் அப்படித்தான். ஓவ்வொரு முகம், ஓவ்வொரு நடத்தை, ஓவ்வொரு பேச்சு. அவனுக்கு நினைக்க நினைக்க குழப்பமாக இருந்தது. அறையிலே நான்கு பேர். அவனோடு நெருக்கமாகப் பேசிப் பழகுபவன் கோபால் மட்டுந்தான். வெங்கியில் வேலை பார்ப்பதைவிட தொழிற்சங்க வேலைகள் என்று அலைந்து கொண்டிருப்பவன். ரமணோடு அவன் இப்போது ஆழ அமரப் பேசுவதற்கே நேரம் இல்லாதிருந்தான். அவனே இதைச் சொன்னான்.

எதிர்வீட்டுக்காரர் தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை செய்பவர். ஒரு நாள் தன்னைப் புன்னகையோடு அறிமுகம் செய்து கொண்டார். வெங்கடாசலம். மகள் பி.எஸ்.ஸி. படித்துக்

கொண்டிருக்கிறாள். பையன் ப்ளஸ் டி. ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையின் போது தற்செயலாக இருவரையும் மாடிப்படியில் கண்டது. தலை குனிந்தபடியே ஒதுங்கிச் சென்று விட்டார்கள்.

இடதுபக்கம் மார்வாடி குடும்பம். கதவைத் திறந்த போது சிவப்பான வாட்டசாட்டமான ஆள், தன் வீட்டுக்கதவைத் திறந்தபடியே வெளியே வந்தார். ரமணனைக் காணாதவரே போல விறுவிறுவென்று மாடிப்படியில் இறங்க ஆரம்பித்தார். இன்னொரு நாள், ரமணன் மட்டும் தனியே இருந்தான். திடீரென்று மூர்க்கமான குரல்கள், பெண்களது வலிய குரல்கள். கதவைத் திறந்தான். குபீரென்ற சத்தம் காதுகளை அறைந்தது. எதிரவீட்டுப் பெண்கள் இருவரையும் அன்றுதான் முதற் தடவையாகக் கண்டான். மார்வாடிப் பெண்ணைப் போலவே திருமதி வெங்கடாசலமும் தடித்துப் பருமனானவள். ஆனால் கொஞ்சம் மங்கிய நிறம். இருவர் பேசுவதையும் காதுகொடுத்துக் கேட்கவே முடியவில்லை.

மார்வாடிப்பெண் பேசியதில் கெட்ட வார்த்தைகள் மட்டும் புரிந்தன. திருமதி. வெங்கடாசலம் பச்சை பச்சையாகத் திட்டினாள். அவனுக்கு வயிறு குமட்டிற்று. லேசாகச் சத்தம் ஓய்ந்தது.

ரமணன், திருமதி. வெங்கடாசலத்தைப் பார்த்தான். “அயலவங்க எதுக்குச் சண்டை போட்டுக் கொள்ளனும்... விட்டிடுங்க” என்றான். அந்த அம்மாவின் கண்களில் மீண்டும் தீப்பற்றி எரிந்தது.

“ஆமா இவரு சொல்ல வந்திட்டாரு... அவள் இவருக்கும் சொக்குப் பொடி போட்டிருப்பா போல...” கதவை அறைந்து மூடினாள் அவள். அந்தக் கதவு தனது முகத்தில் எகிறித் தள்ளினாற்போல அதிர்ந்து போனான் ரமணன். இனி உலகமே கவிழ்கிறாற் போலச்சத்தம் கேட்டாலும் வெளிக் கதவைத் திறப்பதில்லை என முடிவு செய்தான்.

உள்ளே போயிருந்து அம்மாவுக்கு கடிதம் எழுதினான். கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான். இன்றைக்குத்தான் தபால் அலுவலகத்தைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டும். கொஞ்சத் தூரம் நடந்தான். தென்படவேயில்லை. வீதியோரம் வேர்க்கடலை விற்பவனிடம் கேட்டான். “தெரியல்ல” என்றான் இறுக்கமான குரலில். இன்னும் இருவர் அவன் அருகே மௌனமாக நின்றனர். ரமணனுக்கு என்னவோ போலாயிற்று. கிராமம் மீண்டும் நினைவு வந்தது.

அங்கே யார் வந்தாலும் கூட்டிச் சென்று உரிய இடத்தில் விட்டுச் செல்லும் சிறுவர்கள்.

நான்கு அடிகள்கூட நடந்திருக்க மாட்டான், நின்றான். இடது பக்கத்தில் வாசலில் பெரிய தபால் பெட்டியுடன் புதிதாக வெள்ளையடிக்கப்பட்ட தபால் அலுவலகம்.

ரமணன் வேர்க்கடலை விற்பவனை ஆச்சரியத் தோடு திரும்பிப் பார்த்தான்.

ரமணனுக்கு வயிற்று வலி தாங்கமுடியவில்லை. அடிவயிற்றைப் பொத்திக் கொண்டு அவஸ்தைப் பட்டான்.

பக்கத்திலிருந்து சுகுமாரன், “என்ன?” என்றார். அவனால் பேசவே முடியவில்லை. உயிரைப் பிழிகிறாற் போன்ற வேதனை. கண்ணிர்த் துளிர்த்தது. சுகுமாரன் எழுந்து போனார். கொஞ்ச நேரத்தில் அலுவலகப் பணியாளருடன் வந்தார்.

“வாங்க ஸார் ஆட்டோவில் ஏற்றி அனுப்பிட்ரேன்” என்றவாறு அவனது தோளில் தொட்டார் பணியாளர். மெல்ல எழுந்தான். சற்று முற்றும் பார்த்தான். எல்லாரும் தமது வேலைகளில். சுகுமாரன் சொன்னார்: “நான் லீவ் சொல்லிட்ரேன். எதுக்கும் இந்தப் பேப்பர்ல் ஓரு ‘சிக்னேச்சர்’

வைச்சிடு... எனக்கு முக்கிய பைல் இருக்கு. இப்போ முடிக்கணும்... வயிற்று வலிதானே ஒரு வேளை மாத்திரையோடு குணமாயிடும்..."

அவர் அப்படியே நின்றார்.

சாயந்தரம் வரை வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் ரமணன். வீட்டிற்கு முதலில் வந்தவன் ஸ்ரீதரன். படுத்திருந்த ரமணனைப் பார்த்து, "ரமணா என்னைத் தேடிக்கிட்டு பாஸ்கரன் வழுவான். நான் 'பிலிம் சேம்பர்ல்' அவனுக்காக 'வெயிட்' பண்றதாச் சொல்லிடு... தூங்கிடாதை" என்றவாறு அவசர அவசரமாக வெளியில் போனான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் நாராயணன் வந்தார்.

"என்ன ஆச்சு?"

சொன்னான்.

"மாத்திரை வாங்கித் தார்றேன். சில்லறை வைச்சிருக்கியா? என்கிட்ட சில்லறை இல்லை..."

சிரமப்பட்டு எழுந்து சில்லறையை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

மாத்திரைக்கும் வயிற்றுவலி கேட்கவில்லை. தன் வேதனையைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வயிற்றை அழுக்கியபடியே கிடந்தான்.

நாராயணன் வெளியே போய்விட்டார். ஸ்ரீதரன் உள்ளே வந்தான். படுத்திருந்த அவனை வினோதமாகப் பார்த்தான்.

"பாஸ்கரன் வந்தானா?"

"இல்லை..."

"மடைப்பயல், அருமையான 'ஷோ'. 'மிஸ்' பண்ணிட்டான்."

பிறகு எதையோ யோசித்தபடி, “கோபால் சார் இன்னும் ஊரிலையிருந்து வரேல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை...”

புரண்டு படுத்தான் ரமணன். அவனது விரலைப் பார்த்தான் ஸ்ரீதரன். பிறகு தணிவான் குரலில் அவனிடம் கேட்டான்:

“ரமணா ஒரு ஹெல்ப் பண்ணனும்...”

தலையை நிமிர்த்தி ரமணன் ‘சொல்லுங்க?’ என்றான்.

“பணம் உங்கிட்ட இருக்கா?”

ரமணன் மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

‘ஜந்நாறு ரூபா வேணும். ‘அர்ஜென்டா’ தேவை. ஒரு வாரத்தில் திருப்பிக் கொடுத்திடுவேன்...’

விரக்தி துளிர்த்தது ரமணனின் முகத்தில்.

“எனக்கு உடம்பு முடியல்ல, டாக்டர்கிட்ட போகனும். சுத்தமாகப் பணம் இல்லை... கோபால் அண்ணன்தான் வரனும்...”

இன்னும் நம்பிக்கையிருந்தது ஸ்ரீதரனின் பார்வையில்.

“இல்லேன்னா சொல்லே?”

“ஆமா...”

“விரல்ல பாரு...”

திடுக்கிட்டான் ரமணன். கை விரலில் இருந்த மோதிரம் மங்கலாக மின்னிற்று. அம்மா காதின் அருகே கிசுகிசுத்தாள்: “ரமணா, இது தாத்தாவோட மோதிரம். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இதை விரல்ல இருந்து கழற்றிடாதை...”

“காலையில் ஏழு மணிக்கே மார்வாடி கடையில் வைச்சிடலாம். ஆயிரம் ரூபா தருவான். நானே டாக்டர் கிட்ட உன்னைக் கூட்டிப் போயிட்றேன். நானே வட்டி கொடுத்திட்றேன்...”

“வேணாம்.”

ரமணனுக்கு வயிற்றுள் தசைகள் முறுகின. வேதனையோடு வயிற்றை அழுத்தியபடி முனகினான்.

“பணமில்லாதவங்க ஜி. ஹெச் சில போய்ப்படுத்திட வேண்டியதுதானே... ரூமில எதுக்கு மற்றவங்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கணும்” வெறுப்போடு வெளியேறினான் ஸ்ரீதரன்.

மூன்று நாட்களாக கட்டிலிலே கிடந்தான் ரமணன். யாருமே அவனை வந்து பார்க்கவில்லை. சுகுமாரன் சூடவரவில்லையே என்று நினைத்தபோது மனம் கனத்தது. அம்மா ஞாபகத்தில் வந்தாள். வீட்டில் எல்லாரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்துதான் சாப்பிடுவார்கள். அனைவரும் வரும்வரை காந்திருப்பாள். அடிக்கடி அவன் சொல்லுவாள்: “எள்ளாக இருந்தாலும் ஏழாகப் பங்கிட்டு உண்ணணும்...”

புரண்டு படுத்தான் ரமணன்.

அடுத்த நாள் கோபால் மட்டும் வந்து டாக்டரிடம் கூட்டிப் போகாமல் இருந்திருந்தால் தனது கதி என்னவாகியிருக்கும் என்று நினைத்த போது உடம்பு நடுங்கிற்று அவனுக்கு.

மனதுள் இப்போது நிறையக் குழப்பம். அப்படியே தூங்கிப் போய் விட்டான்.

தனது முன்றாவது மாத வாடகைப் பணமான நானூறு ரூபாவை கோபாலனிடம் கொடுத்துவிட்டு, “உங்களை ஒன்று கேட்கணும்” என்றான் ரமணன்.

“கேளு?” ஆச்சரியம் மேலோங்கிற்று கோபாலிடம்.

“காலைலேயும் சாயந்திரத்திலும் ‘காம்பளான்’ குடிச்சால் உடம்புக்கு நல்லதின்னு டாக்டர் சொன்னார் ‘காம்பளான்’ வாங்கிட்டேன். இந்தக் குக்கரைத்தான் ‘யூஸ்’ பண்ணப் போறேன். அதுதான்...”

“கிரஸின் செலவு தொகைதானே கேட்கிறே? மாசக் கடைசியில் சொல்றேன்...”

மாலையில் அவன்தான் வழிமை போல முன்னதாகவே வீடு திரும்பி இருந்தான். கையில் இரண்டு ஆப்பிள், ஓன்றைக் கூடையில் வைத்தான். மற்றதை அறுத்துத் துண்டு துண்டாகச் சாப்பிட்டான். சுகந்தமும் இனிய ருசியும் மனதை இதப்படுத்திற்று.

வெளியே கதவு திறந்தது. நாராயணன்.

“என்ன பண்றே?”

“ஒண்ணுமில்ல...”

உள்ளே போய் முகத்தைச் சுருக்கியபடி படுக்கையில் சரிந்தார் நாராயணன். வழிமையாக அவர் வந்ததும் தூங்கமாட்டார்.

ரமணன் குக்கரைப் பற்ற வைத்தான், ‘காம்பளான்’னை சாவகாசமாகக் கரைத்துப் பருகினான் இனிய ருசியை அனுபவித்தபடி.

ஞாயிற்றுக்கிழமை அவசரமாக ‘காம்பளான்’ குடித்துக்

கொண்டிருந்த ரமணனைப் பார்த்த கோபாலின் பார்வையில் இரக்கமும் வியப்பும் இருந்தன.

“அவசரமாக எங்கே புறப்படறே?”

“முக்கியமான ஆளைப் பார்க்கணும். ராத்திரியே சொன்னேன்ல. எனக்கு சாப்பாடே வேணாம்...”

கோபால் ஓன்றுமே பேசவில்லை.

ரமணன் வெளியே இறங்கினான்.

இன்றைக்கு காசினோ தியேட்டரில் ‘பென்ஹர்’ படம். அதைப்பார்க்க வேண்டுமென்று எவ்வளவோ நாளாக ஆசைப்பட்டிருந்தான். இன்று எப்படியும் பார்ப்பதென்று தீர்மானம். காலையில் நன்றாக நெய்த்தோசை சாப்பிட வேண்டும். அப்புறம் மற்ற விஷயங்களை யோசிக்கலாம்.

எதிரே பேருந்து. அவன் ஏற வேண்டியதுதான். அவசரமாக நடந்தான். முன்னே ஒரு வயதானவர், தளர்ந்த குரவில், “தம்பி போஸ்ட் ஆபிஸ் எங்க இருக்குது?” எனக் கேட்டார்.

“தெரியல்ல...” என்றவாறு ஓடிப்போய் பேருந்தில் ஏறிக் கொண்டான் ரமணன். அவனது மனம் முழுவதும் ‘பென்ஹர்’.

(1996)

(6)

ஆறுமுகம்

மனப்பூர்வமான நட்பு
என்பது சுயநலத்திற்கு அப்பாற
பட்ட ஒரு உன்னதமென்று.
ஆறுமுகம் எனக்கு எழுதிக்
கொடுத்த ஆட்டோ கிராபை
நான் இன்னமும்பத் திரமாக
வைத்திருக்கிறேன். ஆங்கிலத்
தில் எழுதப்பட்ட வாசகம். மணி
மணியான கையெழுத்து ஆறு
முகத்தினுடையது. ஓவ்வொரு
எழுத்தையும் சித்திரக்காரன்
ஒருவனைப் போல - செதுக்கிச்
செதுக்கி எழுதினாற் போன்ற
அலங்காரத்துடன் - ஆறுமுகம்
எழுதியிருந் தான். நான் எனது
முதல் அரிச்சவடி எழுத்தாக
ஆங்கில 'ஏ'யைத்தான் எழுதி
னேன் என்று ஆறுமுகம் சொன்
னதும், அந்த வசீகரமான
மழைத் தாற்றல்நாளும் தத்ருப
மான ஓவியம் ஒன்றினைப்
போல இன்னமும் என் மனதில்
பளீச் சென்று தெரிகின்றது.
நீலத்திலும் தேயிலைப் பச்சை
யிலும் மூழ்கிய மலைகளைத்
தனது இடது கண்ணை லேசா
கச் சுருக்கிப் பார்த்தவாறே

ஆறுமுகம் பல தடவைகள் தனது கதையை எனக்குக் கூறி யிருக்கிறான்.

நாங்கள் இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசுகின்ற இடம் மிகவும் அமைதியானது. பேராதனைப் பூங்காவின் தொங்கு பாலத்தின் முடிவுப்பகுதி அந்த இடம். மூங்கில்கள் பச்சையாடும் மஞ்சளாகவும் அடர்ந்து செழுமையாய்ப் பரந்திருக்கிற மகாவலி கங்கையின் கரைப்பகுதி. மஞ்சனும் நீலமும் வினோத வண்ணங்களுமாய்மனதை அள்ளியெடுத்து மணங்கமழுகின்ற பூக்கள் சிலிர்த்த பசஞ்சு செடிகொடிகள். நுரை சிதறி நீர்சுழித்துப் பெருகியோடுகின்ற மகாவலி ஆற்றின் அருங்கொடைகளா கவே அந்தப் பூக்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவான் ஆறுமுகம்.

இப்படிப் பேசுகின்றபோது அவனது முகம் எழிலான பரவசம் கொள்ளும். வார்த்தைகளும் கவிதையாய்ப் பெருகிப் பிரவகிக்கும். ஷேக்ஸ்பியர், தெல்லியின் கவிதை வரிகள் வெகு லாவகமாய்அவனுக்குள் வந்து நின்று சேவகம் செய்யும். அப்போது என்னதிரே இயல்பான கவிஞராக அவன் தரிசனம் பெறுவான். கீழே விரைந்தோடும் ஆற்றுப் பெருக்கினைப் போன்று அவனது வார்த்தைகளை உணர்ந்து நான் பிரயித்துப் போயிருப்பேன். மனம் நெகிழ்ந்து தத்தளிக்கும். பேசாமலே மலைகளைத் தொட்டுப்படியும் சூல்கொண்ட மேகங்களைப் பார்த்தபடியே இருப்பேன். மௌனமே அப்போது உகந்ததாக இருக்கும்.

“யோ...”

என் பேரின் முதலெழுத்தால் அழைத்து என்னைச் சுயத்துக்குக் கொண்டு வருவான் ஆறுமுகம்.

எனது புன்னகையில் வார்த்தைகளை உணர்ந்தவன் போல, ஆனந்தமாக என்னைப் பார்ப்பான் அவன்.

“ஆறுமுகம், உமது நண்பனாக இருப்பதையிட்டு எனக்கு எவ்வளவு பெருமை தெரியுமா? இந்த வயதுக்குள் எவ்வளவு வியக்க வைக்கும் ஞானம்!”

ஆறுமுகம் என்கைகளைப் பற்றுவான், கண்கள் மலர்ந்திட என்னை ஊடுருவுவான்: “யோ, உண்மையாகவா?”

“நான் சொல்வது நாறு வீதமும் உண்மை. என் நண்பன் இன்னும் சில வருஷங்களில் எல்லாரும் போற்றும் கல்வியாளன் ஆவான். பிறந்த மண்ணிற்குப் பெருமை சேர்ப்பான்...”

லேசாக ஆறுமுகத்தின் கண்கள் பனிக்கும். குரல் தளதளக்க வெறுமையைப் பார்த்தவாறே சொல்வான்:

“யோ... இந்த பெருமையெல்லாம் எனக்கு உரியதல்ல. மார்க்கரெட் சீமாட்டிக்குத்தான் உரியது. நான் இப்போது பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஆங்கிலம், இந்தக்கல்வி, இப்போதைய வாழ்க்கை எல்லாவற்றுக்கும் அந்தச் சீமாட்டிதான் காரணம்...”

மார்க்கரெட் சீமாட்டி தன் எதிரேயே நிற்பது போன்ற உணர்வுடன் பல்வியமும் மரியாதையும் தொனிக்கின்ற குரலிலே சூறிக்கொண்டு போகும் ஆறுமுகத்தின் வார்த்தைகள் எப்போதும் ஒருவிதமாகத்தான் முடியும்.

“அந்த அம்மா இல்லாட்டிப் போனா ஏதாவது ஒரு தேயிலைக் காட்ல, ஸயக்காம்பராவில் நான் இருந்திருப்பேன்...”

ஆறுமுகம் தனதுக்கையை எனக்கு முழுதாகக் கூறியிருக்கின்றான். உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் சொன்னதையே திரும்பவும் சொல்லி இருக்கிறான். அப்போதெல்லாம் எந்த முன்முனுப்புமின்றி நான் புதிதாக அவன் சொல்கிறாற் போல அவற்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். பிரியமானவர்களின் வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்பக்

கேட்டாலும் என்றைக்கும் சந்தோஷமும் உற்சாகமும் உண்டாக்குகின்றவைதான். இந்த அனுபவத்தோடு கேட்கிற போது, மார்க்கரட் சீமாட்டி பற்றி அவன் சொல்கிற வார்த்தைகள் எல்லாவிதத்திலும் பொருந்தத் தக்கவையே.

மார்க்கரட் சீமாட்டியின் புகைப்படத்தை அவன் மிகவும் பத்திரமாக பிரெமிட்டு வைத்திருக்கின்றான். வெள்ளைக்காரப் பெண். கறுப்பு வெள்ளைப் படத்திலும் பூனைக் கண்களில் தீச்சண்யம் சுடரிட்டது. கம்பீரமான புன்னகை. உதட்டின் கீழ்ப் புறத்திலே தெரிந்த சிறிய மச்சமும் முகவசீகாரத்தை மேலும் மெருகுபடுத்திற்று. நேரில் பார்த்தால் இன்னும் அழகோடும், கனிவோடும் இருப்பாள் என்று ஆறுமுகம் சொன்னான்.

ஆறுமுகத்துக்கு மார்க்கரட் சீமாட்டி இவ்வளவு உதவி செய்த போது அதை அவளது கணவன் வெலிந்டன் ஒத்துக் கொள்வானா என்ற கேள்வி என் மனதில் எழுந்தபோது சொல்லி வைத்தாற் போல அதற்குப் பதில் சொன்னான் ஆறுமுகம்:

“சீமாட்டி புருஷன் அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனா அவ என்ன சொன்னாலும் மறுக்க மாட்டார். தோட்ட மக்களில் ரொம்ப இருக்கமாயிருந்தவர்...”

சில கணங்கள் மௌனமாயிருந்த ஆறுமுகம், ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்ந்தான்:

“தோட்டத்தை விற்றுவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்ட போதுதான் என்னால் அவரை முற்றாக உணர முடிந்தது. தனது தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்த எல்லாத் தொழிலாளரையும் தனது பங்களாரிவிற்குக் கூப்பிட்டார். நிறையப் பணம் கொடுத்தார். ஒவ்வொருவரையும் பாராட்டினார்... புறப்பட அரை மணி நேரத்தின் முன் ஸோபாவில் மிகவும் கவலையோடு இருந்தார். பின்னர் தனது துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, பங்களாவின் பின் பக்கம் உள்ள டென்னிஸ்

மைதானத்துக்குச் சென்றார். மார்க்கரெட் சீமாட்டி வாடிய முகத்துடன் ஸோபாவில் உட்கார்த்திருந்தார்.

சில கணங்களில் துப்பாக்கி வேட்டுச்சத்தம் தொடர்ந்து கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டுப்போய் விட்டேன். குதிரை, நாய்களின் வீரிடல் என்னைத் துயரம் கொள்ள வைத்தது. மென்னத்தில் உறைந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தேன். கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் உள்ளே வந்தார். அங்கும் இங்குமாக நடந்துவிட்டு ஸோபாவில் உட்கார்ந்தபடி என்னைப் பார்த்தார். பிறகு தன்னையே சோகமாய் நோக்கிக் கொண்டிருந்த சீமாட்டியில் அவரது பார்வை சென்றது.

“டார்லிங், இதுவரை காலமும் அன்பாய் வளர்ந்த நான்கு பிராணிகளையும் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டேன். பியாரிக் குதிரைதான் நம்ப முடியாதது போல என்னைப் பார்த்தது. அதனால் இரண்டாவது முறையும் சுட்டேன். எவ்வளவு அருமையாக அன்பாக வளர்த்த பிராணிகள். வேறு வழியில்லை. இவற்றை நாம் இங்கே விட்டுச் சென்றிருந்தால் யார் எம்மைப் போல உணவு கொடுத்து அன்பாக வளர்க்கப் போகிறார்கள். உணவின்றி நோய்ப்பட்டு அலைந்திருக்கும். வண்டனில் எம்மை இவை பற்றிய கவலைகள் அலைத் திருக்கும். இனி அதில்லை... ஆனால் அறுமுகம் பற்றி எனக்குக் கவலை. இந்தத் தோட்டப் பையனை இத்தனை நன்றாக வளர்த்தோம். நாம் போன பிறகு இவனை யார் கவனிப்பார்கள்? ஆனால் என்ன செய்வது, குதிரையையும், நாயையும் போல அறுமுகத்தைச் சுடமுடியுமா?...”

அவர் சொன்னதைச் சீமாட்டி விரும்பவில்லை என்பதை முகம் சொல்லிற்று. என்னைப் பார்த்து, “அறுமுகம் உனக்குப் போதிய பணம் பாங்கில் போட்டிருக்கிறேன். கவனமாகப் படித்துப் பெரிய மனிஷன் ஆக வேண்டும் நீ, என்ன” என்றாள். நான் கண்கலங்கத் தலையை அசைத்தேன். சீமாட்டி பின்னர்

மெளனமாகக் கணவரைப் பார்த்தாள்.... அவர்கள் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட போது நான் விம்மிவிம்மி அழுதேன். ஒருவாரமாக அழுதேன். அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ நான் இப்படி அழுது கலங்கியதில்லை...

ஆறுமுகம் பனித்த கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். அவனது உதடுகள் லேசாக நடுங்கின.

1981 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாகச் சென்றபோதுதான் ஆறுமுகத்தை முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். எனது அறை நண்பனாக ஆறுமுகம் வந்தான். அதிகமாகப் பேச மாட்டான். இடது கண்ணை லேசாகச் சுருக்கிக் கொண்டு சிரிப்பான், பிள்ளைச் சிரிப்பு. எப்போது பார்த்தாலும் ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, பைரன் எழுத்துக்களிலேயே மூழ்கிப் போயிருப்பான். டேல்கார்ன்கியில் அதிக பரிச்சயம் உள்ளவன்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளின் வாழ்வைப் பற்றி மிகவும் உருக்கமாகச் சொல்லுவான். இந்தத் தேசத்தை வளமாக்கிய அவர்கள் தேயிலைச் செடிகளுக்கே பசளை ஆகிக்கொண்டிருக் கிறார்கள் என்று சொல்லும்போது எனது நெஞ்சு துயரம் செறியக் கணக்கும். கலகாவிலிருந்து பேராதனை வழியாகக் கண்டிக்குச் செல்லும் பஸ் வண்டிகளில் அவர்களை நான் உற்றுக் கவனித்திருக்கின்றேன். அபாக்கியசாலிகள், வஞ்சிக்கப்பட்ட, தோட்டக்காட்டைத் தவிர வேறு எதையும் அறியாத மக்கள்.

கரும்புத் தோட்டத்திலே கவிதையில் பாரதி கூறிய மொரிஷியஸ் தோட்டத் தொழிலாளின் அவலம் என் மனதில் அப்படியே ஞாபகம் வந்தது. ஆறுமுகத்திடம் சொன்னேன். மெளனமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அன்று மாலையில்,

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளிகள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கவிதைத் தொகுதியைக் கொடுத்தான். மூன்று கவிதைகளுக்கு மேல் படிக்க முடியவில்லை. ஸயங்களில், தேயிலைத் தோட்டத்தில் அந்த மக்கள் படும் துயரம் கவிதை வரிகளில் இரத்தச் சேறாய் வழிந்து என் அமைதியைக் குலைத்தது. நெஞ்சு ரணமானதை உணர்ந்தேன்.

நித்திரையை இழந்த நான் என் அமைதியின்மைக்கு வடிகால் தேடமுயன்றேன். எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தேன். மீண்டும் மீண்டும் வஞ்சிக்கப்பட்டு, தேயிலைக்குப் பச்சையாய், உரமாக ஆகிக் கொண்டிருக்கும் அந்த மக்கள் பச்சையும் சிவப்புமாக என் கண்ணதிரே வந்தார்கள். என் மனதில் வார்த்தைகள் சத்தமிடன. எழுது! என்றன. வெள்ளைத்தாள் ஒன்றை எடுத்தேன். ‘மலைக்குள் மாண்டிடவோ அவர் இங்கு மனிதராகி வந்தார்?’ என்று தலையங்கமிட்டேன், அறுபத்து நாலு வரிகளில் ஒரே மூச்சில் கவிதை எழுதி முடித்தேன், திரும்பிப் படித்துப் பார்த்தபோது எனக்கே ஆச்சரியமும், வியப்பும் உண்டாயிற்று. காலையில் எழுந்து ஆறுமுகத்திடம் இந்தக் கவிதையைக் கொடுத்தேன். கவிதையைப் படித்துவிட்டு ஆறுமுகம் என்னை வியப்போடு நிமிர்ந்து பார்த்தான். கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு மௌனமாகவே இருந்தான். கணப் பொழுதில் சுயத்திற்கு மீண்டான்.

“அருமையான கவிதை” என்றான். அன்றுதான் தன்னுடைய குழந்தைப் பருவக் கதையை அவன் என்னிடம் சொன்னான்.

ஆறுமுகம் பிறந்தபோது அவனுடைய தாய் இறந்து போய்விட்டாள். சரியான மருத்துவ வசதி இன்றியே இந்த மரணம் சம்பவித்தது. அவனுடைய தாத்தா அவன் மேல் கொள்ளைப் பிரியம் வைத்திருந்தார். மனவி இறந்த ஒரு

வருஷத்திலேயே ஆறுமுகத்தின் தகப்பனும் விபத்தில் சிக்கி இறந்துவிட்டான். தாத்தா மலையப்பன் தோட்டத்துரை பங்களாவில் மரஞ் செடிகளைப் பராமரிக்கும் வேலை செய்துவந்தார். ஆறுமுகத்திற்கு ஆறு வயசாயிற்று. தோட்டத்துரை வீட்டில் ஆறுமுகத்தையும் வேலைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார் மலையப்பன். ஆறுமுகம் துரை வீட்டில் சின்னச்சின்ன வேலைகள் செய்தான். சீமாட்டி மார்க்கரெட்டின் செருப்புகளை எல்லாம் அழகாகவும், பளபளப்பாகவும் அவன் ‘பாலிஷ்’ செய்வான். அவன் ‘பாலிஷ்’ செய்வதையே வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் மார்க்கரெட். அவனுடைய சுறுசுறுப்பும், வேலையில் உள்ள கவனமும் அவளை மிகவும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். அவனிடம் சின்னச் சின்ன ஆங்கில வார்த்தைகளால் அவள் கேள்வி கேட்பாள். தயங்கித் தயங்கிப் பேசத் தொடங்கியவன் ஒரு வருஷத்திலேயே சுத்தமான ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்லத் தொடங்கினான். அவனது உச்சரிப்புச் சுத்தம் அவளைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஓருநாள் அவள் அவனிடம் கேட்டாள், “அறுமுகம் உனக்குப் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை இருக்கிறதா?”

ஆறுமுகம் இடது கண்ணைச் சுருக்கிக்கொண்டு அவளை ஆர்வமாகப் பார்த்தான். முகத்தில் நிறைந்த உற்சாகம்.

“ஆம், ஆம் எனக்கு மிகவும் ஆசை.”

அவனது உற்சாகமான முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மார்க்கரெட் தீர்மானமான குரலிலே சொன்னாள்.

“நாளையில் இருந்துநீ சாயந்தர வேளைகளில் பழப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்கிறேன்” என்றாள்.

ஆறுமுகம் ஆனந்தத்தில் தினறினான். எதிரே தெரிந்த

மேகக் குவியல்கள் தன்னை உயராட்யர் அள்ளிச் செல்வது போல்பறவசம் கொண்டான். கண்கள்கூட அவனை அறியாமலே லேசாகக் கலங்கின. அவனுடைய படிப்பு ஆர்வமும் உற்சாகமும் எவ்வித சிரமமும் இன்றி அவனைக் கெட்டிக்கார மாணவன் ஆக்கின. எல்லோருக்கும் வியப்பான ஒரு மாணவனாக விரைவிலேயே அவன் அறியப்பட்டான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அவன் படிக்க வந்து முதலாவது மாதத்திலேயே லண்டனில் இருந்து அவனுக்கு கடிதம் வந்திருந்தது. மார்க்கரெட் எழுதியிருந்தாள். கடிதத்தை நீண்டநேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகம் பத்திரமாக அதை மடித்து வைத்தான்.

“யோ, எனக்கு இரண்டே இரண்டு ஆஸைகள் தான் இருக்கின்றன. நான் நன்றாகப் படித்து முடித்து சம்பாதிக்க வேண்டும். இந்தப் பணத்தை சேமித்து வைத்து லண்டனுக்குப் போய் மார்க்கரெட் சீமாட்டியைப் பார்த்து என்னுடைய நன்றியைச் சொல்ல வேண்டும். பின்னர் மீண்டும் எனது மண்ணிற்குத் திரும்பி வந்து என்னுடைய மக்களுக்காக நான் என்னை அர்ப்பணம் செய்வேன்.”

1972 ஆம் ஆண்டில் நான் கண்டிக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஓழுங்காக எனக்குக் கடிதம் எழுதிவந்த ஆறுமுகத்திடம் இருந்து ஒரு வருஷமாகக் கடிதம் வராதது எனது மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

பல்கலைக்கழகத்தைவிட்டு வெளியேறிய நான் ஆசிரியனாகத் தனியார் பள்ளியில் சேர்ந்து கொண்டேன். ஆறுமுகம் பல்கலைக்கழக நூலகத்திலேயே பயிற்சி பெற்று உதவி நூலகர் ஆனான்.

அவன் எனக்கெழுதிய ஓவ்வொரு கடிதமும் ஆங்கில மொழியிலேயே எழுதப்பட்டது. மணி மணியான எழுத்தில் கவிதை போல அந்தக் கடிதங்கள் மனதில் அடையாளம் கொள்ளும். அவைகளை நான் மிகவும் பத்திரமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தேன்.

பல்கலைக் கழக நாலகத்திற்குச் சென்ற நான் ஆறுமுகத்தைப் பற்றி விசாரித்தேன். அப்போது நான் விசாரித்தவர் என்னை லேசான வேதனையோடு பார்த்தார்.

“நீங்கள் யார்?”

நான் சொன்னேன். அவர் பரிவோடு எனது கையைத் தொட்டார்.

“ஆறுமுகம் இறந்துபோனது உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

என்னால் அந்த வார்த்தைகளை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. இதயம் துண்டுதுண்டாக வெடிப்பது போன்ற வலியை உணர்ந்து கொண்டேன். எனது நா வரண்டது. கண்கள் தன்னையறியாமலே கலங்கின. விம்மல் நெஞ்சினுள் சுழித்து அழுங்கிப் போயிற்று.

தளர்ந்து போன நான் அங்கிருந்து நடந்தேன்.

ஆறுமுகம் பேராதனைப் பூங்காவில் தொங்கு பாலத்தின் முடிவிலே உட்கார்ந்திருந்தான். இன்னும் மூன்று மாதங்களில் அவன் லண்டனுக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்து முடித்திருந்தான். அதைப் பற்றியே யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். யோசனையில் நேரம் போனதே தெரிய வில்லை.

திடுக்கிட்டவனாய் அவசர அவசரமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான். பல்கலைக்கழகத்தில் இப்போது நிறைய நெருக்கடிகள். இராணுவத்தினரும், பொலிசாரும் தீவிரவாத இளைஞர்களைப் பல்கலைக்கழக மண்டபங்களில் வேட்டையாடத் தொடங்கியிருந்தனர்.

எல்லாத் தேடுதல்களும் இரவிலேயே நடந்தன. பிடிப்பட்டவர்கள் பற்றி ஆறுமுகமும் அரசல் புரசலாகக் கேள்விப்பட்டான். சேகுவேரா இயக்கம் பற்றி அப்போதுதான் அறிந்து கொண்டான்.

வீதியில் வந்து கொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தை வேகமாக மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இளைஞன் வழிமறித்து பரபரப்போடு கூறினான்.

“எமர்ஜென்சி போட்டிருக்கிறாங்க. என்னோடு வந்திடுங்க... ம்...”

ஆறுமுகம் சட்டென்று மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறினான். கணப்பொழுதுதான். எதிரே இராட்சதன் போல ஜீப் ஒன்று. இளைஞன் அவசரமாக மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்தான்.

அவ்வளவுதான்.

துப்பாக்கி வேட்டுகள் சடசடத்தன.

ஆறுமுகமும் இளைஞனும் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தனர்.

இந்த ஆண்டும் பேராதனைக்குச் சென்றிருந்தேன். புறப்படும் போது பேராதனைப் பூங்காவுக்குப் போவதில்லை என்று முடிவு செய்திருந்தேன். ஆனால் அங்கு போனதும் அந்த முடிவு மாறிப் போயிற்று. நடந்து செல்கையில் பழைய

நினைவுகள் மேகக் கூட்டங்களாக நெஞ்சை அடைத்தன.
பெருமுச்ச சீறிற்று.

தொங்குபாலத்தின் வழியாக நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஆறுமுகமும் நானும் உட்கார்ந்து பேசிய இடத்தினைப் பார்த்தேன். மூங்கில் மரங்களும் செடிகொடிகளும் லேசாக மங்கி மஞ்சள் படிந்திருந்தன. வெய்யிற் காலம் என்பதால்.

இப்போது இந்த இடத்தில் இருவர், தகப்பனும் மகனுமாய் இருக்க வேண்டும், வந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

தகப்பனைப் பார்த்தேன், ஆச்சரியம் மேலிட்டது, அப்படியே ஆறுமுகத்தை ஒத்த தோற்றம். இடது கண்ணை அரை குறையாக மூடியவாறு முகம் மலரச் சிரிக்கிற அதேசிரிப்பு. என்னை மறந்தவனாய் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். இப்போது தகப்பனும் மகனும் என்னை வினோதமாகப் பார்த்தனர்.

நான் சுயநினைவுக்கு வந்தேன். மனதுள் ஒரு குரல் கேட்டது. “ஆறுமுகம் உயிரோடு இருந்தால் அவனுக்கும் நிச்சயமாக இதேபோல ஒரு மகன் இருப்பான்.”

(குறிப்பு: மார்க்கரெட், அவன் கணவன் வெலிங்டன்-ஆறுமுகத்தை அறுமுகம் என்றே அழைப்பார். அவ்விதமே எழுதியுள்ளேன். அது எழுத்துப் பிழையல்ல.)

(1997)

புகை நடுவே...

அலைகள் மடார்மடா
 ரென்று சிதறி நுரைகளை
 உதறியபடியே கலைவதும்
 புரள்வதுமாக இருந்தன. வெளி
 றிட்ட வானத்திலே பொன்வண்
 ணம் மெதுவாகப் புரண்டு படியத்
 தொடங்கிய மாலைப்பொழுது.
 ஆட்கள் குறைவாகவே தெரிந்
 தனர். இராணுவ வண்டிகளும்
 சிப்பாய்களும் அடிக்கடி நெடு
 வீதியில் அலைவதைச் செல்வ
 ராசன் ஓரக்கண்ணால் பார்த்
 துக் கொண்டான். காற்றுக்காக
 நிற்பவன் போலத் தோற்ற
 மளிக்க முயன்றவனின் அருகே
 நடராசாவின் குரல் ஓயாமல்
 கேட்டது. ‘நீ சொன்னபடியே
 நான் எந்த இடத்திலும் நிற்க
 மாட்டன். வேலையை முடித்துக்
 கொண்டு உடனேயே திரும்பி
 விடுவேன். பயப்படாதே’ என்று
 அவனது அச்சுறுத்தலுக்குப்
 பதில் சொல்லிவிட்டு வந்த
 போதிலும் நடராசனின் குரல்
 காதினுள்ளே ஓயாமல் கேட்டுக்
 கொண்டிருந்தது. அலைகளின்

ஒசைகளுக்கும் மேலான ஸ்தா யியில்,

தோளில்மாட்டியிருந்த பையைகையில்எடுத்தான். இருபது ஆண்டுகளின் முன்னர் இதேகோல் பேஸ் மைதானத்தில் கடற்கரையின் முன்னர் ரணசிங்காவுடன் வந்து மணிக் கணக்கில் செல்வராசன் பேசிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறான். இருவரும் உள்ளுராட்சி அமைச்சில் ஒன்றாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவர்கள். ரணசிங்கா மெல்லிய குரலில் பேசவான். ஆறுமாத காலமே செல்வராசனைவிட இளையவனாயினும் கனிந்த குரலிலே அண்ணா என்ற சிங்கள் அர்த்தப்பட செல்வா ஜயா என்று அழைப்பான். ரணசிங்கா சிங்கள் மொழியைச் செல்வராசனுக்கு ஒன்பது மாதங்களில் சொல்லிக் கொடுத்தது போலவே அவனும் ரணசிங்காவுக்கு தமிழைக் கற்றுக் கொடுத்தான். செல்வராசனுக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் கிடைத்த போது ரணசிங்கா பேச்சற்று, கண் கலங்கி நின்றான். ஆனால் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அவனைச் சந்தித்த போது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனான். செல்வராசனுக்கு அன்று மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

அலைகள் ஆக்ரோஷமாக ஒன்றையொன்று அறைந்து கரைந்து மீண்டும் இரைந்தன.

யாரோ தன்னை அழைப்பதை உணர்ந்து திரும்பினான். வீதிமருங்கில் இராணுவ ஜீப். இரண்டு அதிகாரிகள் அவனைச் சைகை காட்டி அழைத்தனர். இரண்டு ரிவால்வர்கள் அவனுக்குத் தெளிவாகக் குறி வைத்திருந்தன. அவர்களை நோக்கி நடந்தான்.

“எதற்காக இங்கே நிற்கிறாய்?” சிங்களக் குரல் அதட்டிற்று.

இன்னொரு அதட்டல்:

“அடையாள அட்டையை எடு...”

பையை விரித்தான்.

“அதை நிலத்தில் வை, ஓவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்து வை.”

பையை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு முதலில் அடையாள அட்டையை எடுத்துக் கொடுத்தான். அதிகாரியின் முகம் பரபரத்தது.

“தமிழன்... யாழ்ப்பாணம்...” என்ற சிங்களச் சொற்களில் முற்றாகக் கவிந்த சந்தேகம். அடையாள அட்டையைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தான்.

மூர்க்கமான சந்தேகம் கண்களில், ரிவால்வர்கள் பைக்குக் குறி வைத்திருந்தன. இரண்டு புத்தகங்கள், சிறிய பரஸ். அன்றைய தமிழ்த் தினசரி. ஒரு கசங்கிய கைக்குட்டை, சிறிய டயறி.

அதிகாரிகள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். இரண்டாமவன் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டான்.

“சிங்களம் தெரியுமா?”

இந்தக் கேள்விக்காகவே காத்திருந்தவன் போல செல்வராசன் சிங்களத்தில் பதில் கூறத் தொடங்கினான்:

“நான் அரசாங்க நிறுவனத்தில் பணி புரிபவன். மட்டக்களப்பில் இருந்து கொழும்புக்கு இடமாற்றலாகி நேற்றுத்தான் வந்திருக்கிறேன். இன்னும் தங்கியிருக்க இடம் கிடைக்கவில்லை. இப்போது என்னுடைய நண்பனோடு தங்கியிருக்கிறேன். அவன் வீட்டுக்கு வர நேரமாகும் என்பதால் இங்கு நிற்கிறேன். இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால்

இங்கேயே வேலை செய்து அடிக்கடி இந்த இடத்திற்கே வருவேன். அந்த நினைப்பில்...”

“ஓ... நீங்களைப் போலவே சிங்களம் பேசுகிறாய். நல்லது. ஆனால் இப்போதைய நிலைமை உனக்கும் தெரியுந்தானே? இப்படி இனி நிற்காதே.”

முதல் அதிகாரி, நெட்டையன் அடையாள அட்டையை செல்வராசனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான். மற்றவன் கரகரத்த குரவிலே, “உன்னைப் போல எல்லாத் தமிழர்களும் சிங்களத்தைப் படித்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்குமா? இதைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்றான்.

செல்வராசனின் நெஞ்சினுள் தகித்த கோபத்தைச் சட்டென முகத்தில் தெரிய விடாது தடுத்தான். தன்னைத் தாண்டியபடி புன்னகையும் சிரிப்புமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கிறவர்களைப் பார்த்தான்.. சிங்களக் குரல்கள், சட்டென்று மனிவண்ணன் கண்களில் வந்தான்.

“தூரத்தில் பார்த்த போதே உன்னைத் தமிழன் என்று உணர முடிந்தது. அதுவும் பையுடன் நின்றாய். இது பாதுகாப்பு வலையம். உன்னைப் புலி என்ற சந்தேகத்தில் சட்டுக் கொன்றிருக்க முடியும். உனக்கு நல்ல காலம். தப்பிவிட்டாய். இங்கே புலிகள் ஊடுருவல் இருக்கிறது. அதுசரி, உனக்குப் புலிகளோடு தொடர்பு உண்டா?”

“இல்லை. எவ்ரோடும் எனக்குத் தொடர்பில்லை. எனக்கு யாரும் இல்லை”

அவனையறியாமலே குரல் கலங்கிற்று.

பரிதாபமாக செல்வராசனைப் பார்த்தான் நெட்டையனான அதிகாரி. “ஏன் உனக்கு யாரும் இல்லை என்றாய்?”

பெருமுச்சோடு சொன்னான் செல்வராசன், “என் வீட்டின் மீது ஷல் விழுந்து மனைவியும் மகனும் அந்த இடத்திலேயே இறந்து போய்விட்டார்கள். அப்போது நான் வெளியே போயிருந்தேன்.”

மற்ற அதிகாரி கண்களைச் சிமிட்டியவாறே, “ஷல் அடித்தது புலிகள் தானே?” என்றான்.

செல்வராசன் இல்லையென்று தலையசைத்தான்.

“சரி... நீ போய்விடு. இனி இப்படியெல்லாம் நிற்காதே. அது போகட்டும். நீ இங்கு வசிக்கப் போகிறாய் என்பதை பொலிஸ் நிலையத்தில் பதிவு செய்து விட்டாயா?” என்றான் அதிகாரி.

“நாளைக்குத்தான்...” இழுத்தான்.

அதிகாரிக்குக் கோபம் சீறிற்று, “படித்த முட்டாளாக இருக்கிறாய். எந்தத் தமிழனும் தான் இருக்கிற இடத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள பொலிஸ் நிலையத்தில் தன்னைப் பதிவுசெய்து கொள்ள வேண்டும். அல்லாவிடில் அது தண்டனைக்குரிய குற்றம். அதற்காக இப்போதே உன்னைக் கைது செய்ய முடியும். ஆனால் நீ மிக மனக் கஷ்டத்தோடு இருக்கிறாய். உனக்கு சிங்களம் தெரிந்ததால் தப்பினாய். நான் சொன்னபடி நீ நட...”

செல்வராசன் அங்கிருந்து நடந்தான்.

செல்வராசனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் வீட்டையும் குடும்பத்தையும் இழந்த போதே தற்கொலை செய்தாவது இறந்து போய்விட முயன்றான். ஆனால் அக்கா சிவகாம சுந்தரி அவனைக் கெஞ்சி மன்றாடினாள். அக்காவின் மகன் மணிவண்ணன் பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்து,

“வேணாம் மாமா, உயிர் போறதென்றால் அது நல்ல காரணத்திற்காகப் போகிறதென்றால் தான் சரி” என்றான். சொல்லி ஒரு வருஷத்தில் பதினேழாவது வயதில் கடிதம் ஒன்றை எழுதி வைத்துவிட்டு அவன் வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டான். அக்கா இதை எதிர்பார்த்திருந்ததைப் போல மௌனமாகியிருந்த போது அவன் ஆச்சரியமடைந்தான். ஆனால், அவளிடம் எதையும் கேட்க விரும்பவில்லை.

பஸ் தரிப்பில் யோசனையோடு நின்றவன். மின் விளக்குகள் வெளிச்சுத்தை உமிழுத் தொடங்கிய வேளையிலும் பஸ் ஏதும் வராததால் மனம் குழம்பிப் போனான். அருகே மெல்லிய, மனதைக் கிறங்கடிக்கிற வாசனை கமழுந்தது. திரும்பினான். வசீகரமான புன்னகையுடன் அவனைப் பார்த்த அங்கு நின்ற யுவதி சிங்களத்திலே, “இப்போது நேரம் என்ன?” என்று கிறக்கமான குரவில் கேட்டாள்.

செல்வராசன் நேரத்தை சொல்லிவிட்டு அவளது கையில் கட்டப்பட்டிருந்த மணிக் கூட்டைப் பார்த்தான்.

“நாங்கள் மணிக் கூட்டையும் ஒரு ஆபரணமாகத்தானே கட்டுவோம். அது நின்று போய்விட்டது”

சொல்லியவளின் கண்களும் புன்னகை செய்கிறாற் போல உணர்ந்தான். கழுத்துக்குக் கீழே அவளைப் பார்க்கக் கூச்சமாக இருந்தது. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சிங்களத் திரையில் மின்னிய நடிகை சந்தியா குமாரி போல இருந்தாள். அதே கண்கள், பல்வரிசை, புன்னகை, ஆகிருதி.

கொஞ்சம் அருகே வந்தாள், “நீங்க தமிழர்தானே?”

“இல்லை. உன் ஜாதிதான்.”

“பொய் சொல்ல வேண்டாம்.”

நளினமான புண்ணகை அவனை உதறிற்று.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“சாதாரணமாக நாங்கள் இலக்கணப்படி பேசுவதில்லை. நீங்கள் தமிழர். அழகான ஆள்.”

அவன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

“எனக்கு... எனக்கு... உங்களைக் கட்டிப்பிடிக்க வேணும் போலை...” மோகமுறியிருந்தன வார்த்தைகள்.

அவளின் வார்த்தைகள் தன்னைத் தொட்டாற் போல் அவன் சட்டென்று விலகிப் போனான்.

அவள் சிரித்தாள். அருகே வந்தாள்.

செல்வராசனின் மனதினுள் சட்டென்று அம்பொன்று குத்தி நின்றது. வீட்டில் விழுந்த வெள்ள. அதனால் சிறைந்து கிடந்த தங்கத்தின் அழகிய உடல். மகனது துண்டு துண்டான பிஞ்சுத்தேகம். பின்னர் வெள்ளடியில் இறந்துபோன அவனது மைத்துணி கலாவதியின் முகம்.....

வழி வழியே சோதனைச் சாவடிகளில் விசாரிக்கும் போதெல்லாம் தம்மை நையாண்டியாகப் பார்க்கிற பெண் முகங்கள். எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாக இவளைச் சிறைக்க வேண்டும். அம்புகள் இன்னுமின்னும் சீறிச் செறிந்தன. இவளைக் குருரமாகச் சிறைக்க வேண்டும். குருரமாக.

“என்ன யோசனை?” சொல்லியவாறு அவனோ இழைந்தான்.

“ஹோட்டல் வேணாம். நான் தமிழன். பொலிஸ் பதிவு இல்லை. கைது செய்துவிடுவார்கள்.”

இரக்கமாகப் பார்த்தாள் அவனை.

“மருதானையில் எனது வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“என்னிடம் ஆயிரத்து நாறு ரூபா மட்டும்...” இழுத்தான் வார்த்தைகளை.

“போதும்” என்றவள் ஆட்டோவை அழைத்தாள்.

அவள் அவனது கையை மெல்ல வருடினாள். உள்ளங்கைக்குள் தனது ஆட்காட்டி விரலால் வட்டமிட்டுவிட்டு சட்டென்று உள்ளங்கையில் இதழால் தொட்டாள். அவன் அவளிடமிருந்து கையை எடுத்தான்.

“நீங்கள் திருமணம் செய்தவர்தானே?”

அவன் எரிச்சலோடு அவளைப் பார்த்தான்:

“அதெல்லாம் ஏன்? நான் உன்னை ஏதாவது கேட்டேனா? எனக்கு கேள்வி கேட்கிறது பிடிக்காது.”

“சரி...” மௌனமானாள்.

செல்வராசன் அவளைப் பார்த்தான். என்னை, நினைத்தால் உன்னுடைய ஆள் சுட்டுக் கொல்லலாம். என் வீட்டை அழிக்கலாம். மனைவி குழந்தைகளை ஈவு இரக்கமின்றிச் சிதைக்கலாம். தமிழன் என்பவனை புலியென்று சொல்லி என்னவும் செய்யலாம். இன்னும் கொஞ்ச நேரந்தான். உன்னைக் கொல்லாமல் சிதைக்கிறேன். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை... எழுந்து நடக்க முடியாமல்... பிறரை வசீகரிக்க முடியாமல்...

ஓட்டோ டிரைவருக்கு வழி காட்டியவள் அவனது காதினுள் கிச்கிசுத்துவிட்டு, “எனது இடம் வந்து விட்டது” என்றாள்.

கதவைத் திறந்தவள், மெதுவாக மூடிவிட்டு அவளோடு இழைந்தான். அவன் அவளைக் கடித்துப் பியத்துத் துப்பி ஏறிய எண்ணினான். பிறகு, இதோடு எல்லாமே முடியக்கூடாது என்று நினைத்தான்.

அவளை மெதுவாகத் தன்னிடமிருந்து விடுவித்தான். மெல்லிய வெளிச்சம் அறையினுள் விழுந்தது. வெறுஞ் சவர்கள், மூலையிலுள்ள மேசையில் சில புத்தகங்கள், பூச்சாடி, அழகிய நிறங்களில் படுக்கை விரிப்பும் தலையணைகளும், இடது பக்கம் இன்னொரு அறை. வலது புறமூலையில் குளியலறை.

வெள்ளை நிறத் துவாயை அவனிடம் கொடுத்து, “பாத் ரூமிற்குப் போய்விட்டு வாருங்கள் தேநீர் முதலில் தருகிறேன்” என்றாள்.

வக்கிரமாகச் சிரித்தான். சிதையப் போகும் அவளின் ஓவ்வொரு அவயவத்தையும் ஊடுருவிப் பார்த்துக் கற்பனை செய்தான்.

“இடியப்பழும் சீனிச் சம்பலும் பிடிக்குமா அல்லது சொதி வேணுமா?”

“இரண்டும்”

சொல்லியவாறே பாத் ரூமிற்குள் போனான். திரும்பிய போது தேநீரைக் கொடுத்துவிட்டு, உள்ளே போய் குளித்துவிட்டு, ‘நெட்டி’யுடன் வந்தாள்.

“சாப்பிடுங்கள்.”

அவளது கையைத் தொட்டான்.

“முதலில் சாப்பாடு.”

“வேணாம்.”

“சாப்பிடுங்க...” கெஞ்சல்.

போனவளின் பிருஷ்டத்தில் ஓங்கித் தட்டினான். அவள் துடித் துடித்துத் திரும்பினாள். கண்கள் கலங்கின.

“என்ன இது?” அழுகையும் பணிவுமாய் கேட்டாள்.

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டான். அவசரப்படக் கூடாது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், என்ன இது என்றா கேட்கிறாய்? தங்கம் எப்படி சிதைக்கப்பட்டாள் என்று தெரியுமா? அதை நீ கொஞ்சமாவது அறிய வேண்டும்.

“அடித்த இடத்தைத் தொட்டுப் பாருங்கள்”

உணர்ச்சியற்றவனாய் அவளைப் பார்த்தபடி, அடித்த இடத்தைத் தொட்டான். காயமாகப் புடைத்திருந்தது.

அவள் மௌனமாக தட்டில் இடியப்பம் வைத்துக் கொடுத்தாள்.

“நீ சாப்பிடவில்லையா?”

“வேணாம்.”

“ஏன்?”

பெருமுச்ச விட்டாள்.

தன்னை அறியாமலே அவன் கேட்டான். “நீ திருமணம் ஆனவளா?”

சுவரைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“சொல்லு.”

“ம் ம...”

“உன் கணவன்?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“உயிரோடு இல்லை.”

அவள் குரல் தளதளத்தது. செல்வராசனின் மனதினுள் மெல்லிய கசிவு. பரிவோடு அவளை ஏற்டான்.

“சின்ன வயதில் எப்படி மரணம் வந்தது? உனக்கு விருப்பமென்றால் சொல்லலாம்.”

“அவர் இராணுவத்திலை வேலை செய்தவர். சண்டையில் இறந்து போனார். உழைக்கவென்று போனவர்.”

விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினாள். மெளனம் அறையெங்கும் விரிந்தது. அவள் சுவரைப் பார்த்தபடியே கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். உதடுகள் நடுங்கித் துடித்தன.

அமைதியை அவன் குலைத்தான். “பிள்ளைகள் இல்லையா?”

“மகன் இருக்கிறான். ஹூஸ்டலில் அவனைப் படிக்க வைத்திருக்கிறேன். தகப்பனைப் போல நல்ல கெட்டிக்காரன். அவனை நன்றாகப் படிக்க வைத்து ஒரு டொக்டராகவோ இன்ஜினியராகவோ ஆக்க வேண்டும். என் கணவரின் ஆசையும் இதுதான். அவர் எப்படி வர ஆசைப்பட்டாரோ அது முடியவில்லை. மகனை அப்படி ஆக்க நான் எதையும் இழப்பேன்.”

அவளின் ஓவ்வொரு வார்த்தையும் நிதானமாக வந்தது. மெல்லிய வெளிச்சத்தில் அவளைப் பார்வையால் அளந்து கொண்டிருந்த அவன் கேட்டான்:

“உன் பெயர் என்ன?”

“நந்தாவதி.”

“நந்தா, உன்னுடைய கதையைக் கேட்க எனக்கு மனம் கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆனால் நீ ஏன் இந்தத் தொழிலைச் செய்கிறாய்? இது அவமானமில்லையா?”

விரக்தியோடு சிரித்தாள் அவள்.

“போர் முனையிலிருந்து எனது கணவரின் சடலத்தைப் பிரேதப் பெட்டியுள் வைத்து அதைத் திறக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அனுப்பிவிட்டு நட்டாடாகக் கொஞ்சம் பணமும் தந்தார்கள். கிராமத்தவர்கள் நிபந்தனையை மீறிப் பிரேதப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார்கள். அதற்குள் என் கணவர் பினம் இருக்கவில்லை. இரண்டு கற்களும் வாழைக் குற்றியும் மட்டும் இருந்தன. பிறகு என்னால் கிராமத்தில் வாழ முடியவில்லை. என்னைப் போன்ற இருவருடன் இங்கு வந்தேன். மகனது வாழ்விற்காக, இது தவறென்றாலும். இதை நான் செய்ய...”

“நந்தா...”

கனிவான அவனது குரலை இப்போதுதான் கேட்டாள் நந்தாவதி.

“சொல்லுங்க.”

“சாப்பிடு.”

“பிறகு சாப்பிடலாம்.”

“இல்லை சாப்பிடு.”

“சாப்பிட்டால் எனக்கு உடனே நித்திரை வந்துவிடும். பிறகு நீங்கள்...”

செல்வராசன் தனது பர்ஸை எடுத்தான். ஆயிரம் ரூபாயை வெளியே இழுத்து அவனுக்கு எதிரே நீட்டினான். “நந்தா இது உனது மகனுக்கு. இப்போது நான் வெளியே போனால் பொலிஸ் பிடித்துவிடும். இங்கேயே இரவுபடுத்திருப்பேன். நீ சாப்பிடு, பிறகு படுத்துவிடு கீழே...”

நந்தாவதிக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அவன் கட்டிலில் இருந்த தலையணையையும் பெட்டீட்டையும் மறு கையால் எடுத்து அவளைதிரே வைத்துவிட்டு, பணத்தை அவளிடம் கொடுத்தான்.

மெஸ்லிய குரலில் மீண்டும், “நந்தா, போய்ச் சாப்பிடு” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, தடதடவென்று கதவில்தட்டி, “பொலிஸ் வந்திருக்கிறது. கதவைத் திற” என்று வெளியே இருந்து கட்டுராமான குரல்கள் கேட்டன.

(2001)

(8)

பயம்

எல்லாமே அவனுக்கு ஆச் சரியமாக இருந்தது. விட்டு விட்டு வீசுகின்ற காற் றிலேசுட தீவிரமான அசைவு செறிந்தி ருப்பதாக உணர்ந்தான். நிமிர்ந்த போது எதிரேயுள்ள மரம் அசைவற்று நின்றது. காகம் ஒற்றையாக மிரட்சி யோடு எங்கோ பார்த்து விட்டுப் பறந்தது. தூரத்திலே தலையில் மூட்டையொன் றுடனே தள்ளா டித் தள்ளாடி நடந்து வந்து கொண்டிருந்த கிழவர் ஒரு வரை வேகமாகத் தாண்டிய வாறு பஸ்வண்டி வந்தது. நேரத் தெப்ப பார்த்தான் சிவசாமி. ஏழு மணி பத்து நிமிஷம். அந்த நேரத்திலே சந்தேகப்படத் தேவையில்லை. சுவிற்சலாந் தின் பிரபஸ்யம் வாய்ந்த மணிக் கூட்டுத் தயாரிப்பு நிறுவனத் தில் ஆறுமாதங்களின் முன்னர் தான் அந்தக் கைக்கடிகாரத் தினை அவன் வாங்கியிருந்தான்.

விமானத்தில் இருந்து இறங் கியதும் இலங்கை நேரத்திற்கு சரியாக, கடிகார நேரத்தினை மாற்றிக் கொண்டான். விமானத்திலிருந்து இறங்கி வெளியே வந்து, கனகேஸ்வரன் சூட்டி வந்த வானி'ல் ஏறிய போதே உஷ்ணத்தகிப்பை உணர்ந்தான். வழிவழியேயும் பல இடங்களில் இராணுவத்தாராலும், பொலிஸாராலும் நிறுத்தப்பட்டுச் சோதனை என்ற பெயரில் குறுக்கு விசாரணை செய்யப்பட்ட போது மனதினுள்ளே எரிச் சலும் கவலையும் வெறுப்பும் உண்டாயிற்று. கனகேஸ்வரன், முதலிலேயே சோதனைச் சாவடிகளில் ஏதாவது வாதாடினால் தேவையின்றி மாட்ட வேண்டி வரும் என்று ஒன்றுக்கு மூன்று முறை சொன்னதால் தன்னை அடக்கிக் கொண்டு மௌனமாயிருந்தான்.

சுவிற்சலாந்திலிருந்து இங்கே வந்து ஏழு நாட்கள்.

இருபது ஆண்டுகால இடைவெளியில் பல மாற்றங்களைக் காண வேண்டி வரும் என்று நினைத்திருந்தான். மாற்றங்களுக்குப் பதிலாக சிதைவுகளும் மங்கலும் இனந்தெரியாத அச்சமும் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டான். முன்பு மிகவும் சாதாரணமாகப் போய் வந்த இடங்களிலெல்லாம் மஞ்சள் கறுப்பு நிறத்துப்பு வேலிகள். அதனருகே இறுகிப் போன முகத்தோடும் துப்பாக்கிகளோடும் நிற்கும் பொலிஸாரும் சிப்பாய்களும்.

சுவிற்சலாந்துக்கு வந்த ஒருவரிடம் இலங்கை ஆங்கிலத் தினசரி ஒன்றினைச் சென்ற வருடம் தற்செயலாக வாங்கிப் பார்த்தான். அதில் அமைச்சர் ஒருவர் ஆணித்தரமாகக் கூறிய கருத்தொன்றினைப் படித்தான். வியப்பும் கேள்விகளும் மனதினுள்ளே ஒன்றாய்ப் பத்தாகப் பெருகின. கடந்த காலங்களைவிட இப்போது இலங்கையில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைந்திருப்பதாக விகிதாசாரத் தொகையோடு அவர் விளக்கியிருந்தார். அதை அப்போது அவன்

அரசியல்வாதிக்குரிய பொய் வார்த்தையென நினைத்தான். இப்போது நேருக்கு நேராகப் பார்க்கிறபோது, சந்திக்குச் சந்தி காணப்படுகிற சாவடிகளையும், மீசையே அரும்பிடாத இளமுகங்களையும் பார்க்கிறபோது அது, அந்த அமைச்சரின் வாக்கு மூலம் உண்மையென்றே கொள்ளத் தோன்றுகிறது. இன்நெரியாத கவலையோடு மனதினுள் உதிர்ந்தது சிரிப்பு.

“அண்ணா...”

யோசனை கலைந்தான்.

எதிரே உதயன்.

“என்ன?”

புன்னகையோடு கேட்டான்:

“வீட்டுக்காரனோடு பொலிசில் பதியப் போவது தள்ளிப் போகிறது. தினர் தினரென்று சோதனை நடக்கிறது... அந்த ஆள் வந்ததும் செய்ய வேணும்...”

உதயன் நிதானமாக அவனைப் பார்த்தான்.

“உதயா, நான் ஏற்கனவே சொல்லி விட்டேன். நான் இந்த நாட்டுப் பிரஜை அல்ல. சுவிற்சலாந்துப் பிரஜை. இந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்காக கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம் என்னை எப்படிக் கட்டுப்படுத்த முடியும்?”

உதயனின் முகத் தில் புன்னகை. அறியாமை நிறையப்பெற்ற ஒருவனுக்காக வெளிப்படும் புன்னகை. இரக்கமான அபிப்பிராயம். அவனை உதயனின் பார்வை மேலுங்கீழுமாக அளந்தது.

“ஆனால்...” இழுத்தான்.

“சொல்லும்?” சிவசாமியின் குரலில் கணிவு.

“ஆனால் நீங்கள் ஒரு தமிழன்”

“யாராக இருந்தாலுமென்ன சட்டம் சட்டந்தானே...”

அழுத்தமாகக் கேட்டான் சிவசாமி.

“நீங்கள் நன்றாகப் படித்தவர்தானே... நானா இதை உங்களுக்குச் சொல்ல வேணும்...”

“இல்லை - சொல்லும்.....” கூறி முடிக்கவில்லை அவன்.

அவர்கள் சென்ற வாகனம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

சோதனைச் சாவடி!

“இறங்குங்க...” சிங்களத்தில் சொன்னான், சிப்பாய் தடித்த குரலில். இன்னொருவன் துப்பாக்கியைப் போல அ.: ரினையாகத் தெரிந்தான்.

“பாஸ்போர்ட்”

நீட்டியவனை மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்தான் சிப்பாய். அடையாள அட்டையை நீட்டிய இன்னொரு ஆளை. அதைப் பார்க்காமலே சைகை காட்டி சிங்களத்திலே ஏதோ கூறி அவனைப் போக விட்டான். இவனைப் பார்த்து ‘ஜூசி’ என்றான். சிப்பாயைப் பார்த்து ஆங்கிலத்திலே தனக்கு அடையாள அட்டை தேவையில்லை. நான் சுவிற்சலாந்துப் பிரஜை என்று கூறினான்.

சிப்பாய் கோபத்தோடு அவனை ஏறிட்டான். ‘மட்ட ஜாதிக் ஷந்தனும் பக்த சகா பொலிஸ் வார்த்தாவ. வென்வன்ன வெனுவா. நத்னங் ஏக்க நீதியிங் வறதா’

இவனுக்கு அருகே நின்ற வயதான ஒருவர். சிங்களவராக இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்:

“உங்களுடைய அடையாள அட்டையையும் பொலிஸ் பதிவையும் காட்டச் சொல்கிறான். அவை இல்லாவிட்டால் அது தண்டனைக்குரிய குற்றமாம்...”

வயதானவருக்குத் தன்னை அழிமுகப்படுத்திய சிவசாமி, தனது நிலை பற்றிச் சிங்களத்தில் சிப்பாய்க்குக் கூறுமாறு அவரிடம் கேட்டான். அவரது முகம் சுருங்கிற்று. சட்டென்று அங்கிருந்து போய் விட்டார். போகும்போது அவர் முன்முனுத்தது அவனது காதோடு கேட்டது. “இப்படியான சிக்கவுள் மாட்டிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை...”

அப்போது அங்கே இன்னொருவன் வந்தான். அதிகாரியாய் இருக்க வேண்டும். சிப்பாய் அவனிடம் ஏதோ சொன்னான். அதிகாரி ஆங்கிலத்திலே சிவசாமியிடம் கேட்டான்:

“என்ன விஷயம்?”

சிவசாமி யாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொன்னான். அதிகாரி கவனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு கண்களைச் சுருக்கியவாறு அவனைப் பார்த்தான்.

“ஆனால், நீ ஒரு தமிழன் தானே...”

சிவசாமிக்கு எரிச்சல் பெருகிற்று.

“..ம் ம் ம்.. ஆனால் இந்த நாட்டுப் பிரஜை இல்லை...”

“பிறகு எதற்காக இங்கு வரவேண்டும்?”

நெயாண்டியாக அதிகாரி அவனைப் பார்த்தான்.

“எனது உறவினர்களைப் பார்க்க வந்தேன்...”

அதிகாரி எரிச்சலுட்டும் விதத்திலே சிரித்தான். சிவசாமியின் மனதுள் ஆத்திரம் கொழுந்து விட்டொந்தது. உடம்பே எகிறுவதை உணர்ந்தான். முகத்தில் ஆத்திரம் சிவுந்தது.

“இந்த நாட்டுப் பிரஜை இல்லை என்கிறாய். பிறகு உனக்கு எப்படி இங்கே உறவினர்கள் இருக்க முடியும்...”

ஆத்திரம் எல்லை கடந்து போயிற்று அவனுக்கு.

“இப்போ நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

அதிகாரி தலையைச் சொறிந்து கொண்டான்.

“உன்னைப் பற்றி யாரிடம் விசாரிக்கலாம்?”

சட்டென்று சொன்னான் சிவசாமி: “சுவிற்சலாந்து ‘எம்பசி’யில் விசாரிக்கலாம். நானே அவர்களோடு வேண்டுமானால் தொலைபேசியில் பேசவேன்...”

அதிகாரியின் முகம் மாற்றங் கண்டது. சிவசாமியை உறுத்துப் பார்த்தான். பின்பு அவனுடைய ‘பாஸ்போர்ட்’டை வாங்கிப் பார்த்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

“நீ போகலாம். ஆனால், தங்கியிருக்கும் முகவரியைத் தரவேண்டும்...”

அவன் தங்கியிருந்து வீட்டுச் சொந்தக்காரன் திசநாயக்கா. நல்ல மனிதன். தனது வீட்டிலே ஆறு ஆண்டுகளாகக் குடியிருக்கும் தியாகராசா. மாதம் பிறந்த மூன்றாம் நாளே வாடகைப் பணம் கொடுத்து வருவதால் அவர் மீது மிகுந்த மரியாதை வைத்திருந்தான். அங்கே இன்னொருவரான சிவசாமியை தியாகராசா. தங்க வைப்பதாகச் சொல்லி அதற்காக இன்னும் ஜந்நாறு ரூபா

அதிகமாகத் தருவதாகக் கூறியதும் அதற்கு சந்தோஷமாக ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் பொலிஸ் பதிவு அவசியமென்றான்.

மறுநாட் காலையில் காலியிலுள்ள திசநாயக்காவின் அண்ணன் காலமானதும் அவசர அவசரமாகக் காலிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று ஏழு நாட்களின் பின் இரவு பதினொரு மணிக்கு வீடு திரும்பினான். களைப்பை ஆற்ற தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்த போது சடசடவென்ற சத்தத்துடன் உள்ளே நழைந்தனர் சிப்பாய்கள்.

திசநாயக்காவின் உடல் வெடவெடவென்று நடுங்கிற்று. அப்போது சிவசாமி வெளியே வந்தான். திசநாயக்காவைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது.

“ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?” என்றான்.

இராணுவ அதிகாரி சத்தமிட்டான்:

“ஐ.சி. காட்டுறைங்...”

சிப்பாய் ஒருவன் சிவசாமியைக் கேள்வியோடு பார்த்தான். சிவசாமி அறையினுள்ளே போய் தனது ‘பாஸ்போர்ட்’டை எடுத்துவந்து அதிகாரியிடம் கொடுத்தான். அதைப் பார்த்து விட்டுத் திருப்பிச் சேர்த்த அதிகாரி சாதாரணமாகக் கூறினான்.

“நீங்கள் பொலிசிலும் பதிய வேண்டும்...”

அவர்கள் போனதும் திகைத் துப் போயிருந்த திசநாயக்காவைப் பரிவோடு நோக்கினான் சிவசாமி.

“எதற்கு இப்படிப் பயந்தீர்கள்?”

“இல்லை... இவர்கள் கூட்டிச் சென்றால்... அது நரகம்.

ஒருமறை பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு நான் முறைப்பாடு செய்யச் சென்றேன். வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து ஒரு கிழமையாகக் காய்ச்சலில் படுத்திருந்தேன்...”

“ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறீர்கள்?”

திசநாயக்கா யோசித்தார். பிறகு தனக்குத் தானே கூறுவது போலச் சொன்னார்:

“சின்ன வயதில் நடுச்சாமத்திலை நானும் காமினியும் பந்தயம் கட்டி சுடுகாட்டிலை எத்தனையோ தரம்போய் இருந்திருக்கிறோம். காமினி அரசியலுக்குப் போனான். ஒரு நாள் களனியிலை அழுகிய பிரேதமாய் மிதந்தான். தெரியேல்லை. ஏன் இப்படி நான் ஆகிப் போனேன் என்று தெரியேல்லை...”

ஆங்கிலம் கொச்சை தட்டிற்று.

‘நல்லகாலம். வந்த அதிகாரி நல்ல ஆள். அல்லாவிட்டால் நாங்கள் இருவரும் ஏதாவது ஒரு பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கூட்டிப் போகப்பட்டிருப்போம். நாளைக் காலை முதல் வேலையாகப் பொலிஸில் பதிய வேண்டும்’ மனதினுள்ளே சிரித்துக் கொண்டான் சிவசாமி.

கண்டி என்ற அழுகிய கனவின் மீது தூசியும் அழுக்கும் படிந்துள்ளது போல சிவசாமிக்கு உணர்வு தட்டிற்று. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கின்ற போது நெஞ்சைப் பறித்தெடுக்கும் நீல மலைகளையும், வளைந்து ஓடும் மகாவலியையும், வண்ணங்களைத் தூவி நிற்கும் செடிக் கூட்டங்களையும், மலைகளைச் சுற்றி மெல்லவே புரளூம் சோம்பஸ் மேகத்திரளையும், சிலிர்த்துச் சிதறும் மழைத் துமியலையும் பார்த்து உணர்ந்து பரவசமெய்திய

நாட்களெல்லாம் இப்போது பழங்கனவாகி விட்டாற் போல உணர்ந்தான் சிவசாமி. மனதுள் வெறுமை பரவிற்று. வீதிகளின் நெருக்கத்தில், ஆளை ஆள் பார்க்கையில் நம்பிக்கையீனம் ஒளிவின்றித் தொணித்தது.

கொழும்பு பஸ்ஸில் ஏறினான்.

அருகே இருந்தவனோடு மெல்ல அறிமுகம் உண்டாயிற்று. பொன்னையா மலைநாட்டு இளைஞன். மெல்லிய குரவிலே கதைத்தான். பஸ் கண்டக்டர் டிக்கட் கொடுக்க வந்தான். பொன்னையா ஜந்நாறு ரூபாவைக் கொடுத்தான். மிகுதியை டிக்கட் கொடுத்து முடிந்ததும் தருவதாகச் சொன்னான் கண்டக்டர். பொன்னையா மெளனமானான்.

அரைமணி நேரம் போயிற்று. கண்டக்டர் திரும்பவும் அருகே வந்தான். பொன்னையா அவனைக் கேள்வியோடு பார்த்தான். பிறகு தருவேன் என்று சைகையில் சூறிவிட்டு பின்பக்கமாகப் போனான் கண்டக்டர். பொன்னையாவின் முகம் சோர்ந்து சுருங்கிற்று.

பஸ் போகையில் ஓரமாகப் பார்த்தான் சிவசாமி. முன்பு பழங்களும் பச்சைக் காய்கறிகளும் நிறைந்திருந்த இடங்களில் இப்போது தண்ணீர்ப் போத்தல்களும், வண்ண வண்ணப் ‘பக்கெற்று’ களில் கொறிப்புத் தினிகளும் தொங்கின. சில ஏருமைகள் நிலத்தில் சிதறியிருந்த கொறிப்புத் தீனியின் வெறும் பைகளை அதக்கி அதக்குத் தின்று கொண்டிருந்தன.

திடீரென்று அருகே கேட்ட சத்தம் சிவசாமியைத் திரும்ப வைத்தது. திரும்பினான்.

பொன்னையாவின் சட்டையைப் பிடித்து உலுப்பிக் கொண்டிருந்தான் கண்டக்டர்.

அதிர்ந்து போனான் சிவசாமி. எழுந்து அவர்களைப் பிடித்துத் தனியாக்கினான்.

கண்டக்டர் சிங்களத்தில் கத்தினான்.

பஸ்ஸில் இருந்த அனைவரும் மௌனமாயிருந்தனர். இந்த விஷயங்கள் எதிலுமே சம்பந்தமில்லாமல், தாங்கள் வேறொருக்கோ இருப்பது பொல அமர்ந்திருந்தனர்.

பொன்னையா கவலையோடு சொன்னான்:

“ஜூயா, நான் பஸ் டிக்கற்றுக்குரிய பணத்தை மட்டுந்தான் கொடுத்தேனன்று... கண்டக்டர் சொல்லுகிறார்...”

“என்ன?”

அதிர்ந்தது சிவசாமியின் குரல்.

“நான் உனக்கு சாட்சியென்று அவனிடம் சொல்லு...” பொன்னையா அதைச் சொன்ன மறுகணமே கண்டக்டர் பொன்னையாவின் கண்ணத்தில் ஒங்கி அறைந்தான். பிறகு விறுவிறுவென்று டிரைவாரின் அருகே சென்று சத்தமாகக் கத்தினான்.

பஸ்ஸில் இருந்த அனைவரும் மௌனமாயிருந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காமல் பேசாமல் மெழுகுச் சிலைகளாக.

கொஞ்ச நேரத்தில் பஸ் பொலிஸ் நிலையமொன்றினுள் வந்து நின்றது.

டிரைவரும் கண்டக்டரும் உள்ளேபோய் இரண்டு பொலிஸாருடன் அங்கே வந்தனர். பொன்னையாவை கண்டக்டர் அடையாளம் காட்ட, ஒரு பொலிஸ்காரர் அவனை இழுத்துக் கீழே இறக்கினான். ஏனையாக அவனைப் பார்த்த

கண்டக்டர் சிவசாமியை வெறுப்போடு ஏழிட்டான்.

சிவசாமிக்குத் தன் மீது அடங்காத வெறுப்பு வந்தது. பொன்னையா இப்போது எப்படி இருப்பான். என்ன நடந்திருக்கும் என்ற கேள்விகள் மனதினைக் குடைந்து வேதனைப்படுத்தின. வேதனை மெல்லவே கேள்விகளை எழுப்பிற்று. பொன்னையா இறக்கப்பட்ட போது தானும் இறங்கிப் பொலிஸ் எஸ்டெஷனில் சாட்சி சொல்லி அவனை விடுவித்திருக்க வேண்டும். அதைச் செய்யாதது பெரிய தவறல்லவா என்று மனதினுள்ளிருந்து சத்தம் கேட்டது. ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை... குரல் பெருகிற்று. அவற்றிடையே திசநாயக்காவின் மெலிந்த சத்தமும் கேட்டது. திசநாயக்காவைத் தான் கேட்ட கேள்விகளெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றிக் குரவிடுவதாக சிவசாமிக்கு உணர்வு தட்டிற்று. நெற்றியைக் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டான். ஆனாலும் குரல்கள் ஓயவேயில்லை. இப்போது கனகேஸ்வரனின் வார்த்தைகளை யும் அக்குரல்களிலே சிவசாமி அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

(2001)

(9)

நான் ஓர் தனி ஆள்

நீலவானம் ஒரே ஸயத்தில்
பளீரென்று விரிந்து கிடந் தது.
துணுக்கு மேகமொன்று அபூர்வ
மாக தெளிந்த நீலத்தி னுள்
பளீச்சென்று அடையாளங்
காட்டிற்று; முயற்குட்டியொன்று
புல்வெளி யொன்றினுள் இலக்
கற்று ஒடிக் கொண்டிருப்ப
தனைப் போல.

பாரதிக்கு அந்த மனநிலை
யிலும் நிறைவான சிரிப்பொன்று
இதயத்தினுள்ளே அவிழ்ந்து
உதிர்ந்தது. தன் பூனைக் கண்
களை இமைக்காமல் ஆகாயத்
தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்
தாள். வடிவம் மாறுகின்ற
பிஞ்சமேகம் இப்போது இரண்
டாக உடைந்து வெள்ளைக்
கோழிகளாக அவளின் கண்
களுக்கு அடையாளம் சொல்லி
ஒன்றை ஒன்று துரத்திக்
கொண்டிருந்தன.

சரசரவென்று சத்தம் கேட்டது. மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்
தாள். காட்டுக் கோழியொன்று

காரைப் பற்றைகளுக்கு ஊடாக வீரிட்டவாறு சென்றது. நெஞ்சைக் கல்வி வேதனைப்படுத்திற்று அந்த வீரிடல். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று அலறிய அந்தக் குரல் சட்டென்று ஒடுங்கிக் கரைந்தது. சிவஞானம் இப்போது அந்தக் கோழியின் கழுத்தை முறித்து, அதன் இறக்கைகளை உரிக்கத் தொடங்கியிருப்பான்.

ஆகாயத்தில் இரண்டு கோழிகளும் நால் நாலாகக் கிழிந்து போயிருந்தன. பாரதி தன்னெதிரே பார்த்தாள். நாய்குருவிச் செடிகளில் கொத்துக் கொத்தாய் பச்சைக் காய்கள். மஞ்சளும் சிவப்புமாய் சின்னச் சின்னப் பூக்கள், மெல்ல எழுந்து போய் பூக்களையும் காய்களையும் உருவிப்பிடுங்கினாள். சின்னஞ்சிறு சருகுகளை உதறினாள். வாய்க்குள் போட்டு லேசாகக் கடித்து உமிழ்ந்தாள்.

வினோதமான ருசியை உணர்ந்தாள். புளிப்பும் கசப்பும் கலக்கப்பட்ட பசபசவென்ற ருசி. பூக்கள் இவற்றோடு சேர்ந்து அரைபட்டு நாக்கை இலேசாகவே ஏரிந்து சுணைக்க வைக்கின்ற சலிப்பேதும் தராத ருசி. எதையும் துப்ப விருந்பாமல் மென்று விழுங்கச் சொல்லுகின்ற சுவை, நினைவுக் குருவி விரைந்து எழுந்து பறந்து பின்பக்கம் விரைந்து இறந்த காலத்து மரத்தின் விரிந்த கிளையில் உட்கார்ந்தது.

சட்டென்று வீட்டின் பின்பக்கம் மனதினுள்ளே சித்திரம் தீட்டிற்று. செழுமையான சோலையாக அவளின் அக்கா கமலம் அதை வளர்த்திருந்தாள். அன்னமுன்னா, கொய்யா, ஓட்டுமா மரம், தோடை, எலுமிச்சை... எந்த நேரமும் பூவாய், காயாய், பழமாய் சொரியும் சோலை. செல்வக் குழந்தைகளிடையே கவனிப்பாரற்ற ஏழைச் சிறுவனாய் அந்த நாய்குருவி. என்ன காரணத்தாலோ அதன் பூவையும் காயையும் பரிவோடு தொட்டு ஒற்றைக் காயைப் பிடுங்கி மென்று தின்னுவாள் பாரதி. கமலத்திற்கு அது பிடிக்கவே பிடிக்காது. தங்கையை

மென்மையாகக் கடிந்து கொள்வாள். அடுத்த காலைப் பிடுங்காமல் தடுப்பாள்.

பாரதிக்கு கண்களிலே நீர்முட்டிற்று. மனதினுள்ளே நெருஞ்சி முட்கள் ஊர்ந்தன. உதடுகள் நடுங்கின. உடலிலிருந்த பலமெல்லாம் வடிந்தாற் போல களைப்பு உண்டாகிற்று. நாய்குருவிக்குப் பின்னே தெரியும் உடல்பருத்து உயர்ந்து வளர்ந்த பாலை மரத்தைத் தொட்டு நின்றன அவளது கண்கள்.

அந்தச் சுற்றுமதில், அழகான நாற்சார் வீடு, வீட்டின் சாமான்கள், ஆசையாய் உறவு பாராட்டி வளர்த்த மரங்செடிகள்... எல்லாமே கமலத்தைப் போல சிதைந்து போய்விட்டன. எல்லாமே, கமலத்தை எல்லாருமே மாதாளம் பழும் என்று சொல்வார்கள். முற்றிப் பழுத்து செக்கச் செவலென்று சிவந்த செழுமையான மாதாளம்பழும். அந்த மாதாளம் பழும். அவர்களின் வீட்டைப் போலவே உடைந்து சிதறி மணிமுத்துகள் பரவி கதை முடிந்து போயிற்று.

“அக்கா...”

“என்னடா?”

அக்காவிற்கு விசித்திரமான நீலக் கண்கள், பளபளக்கின்ற மாபிள்க் கண்கள், கமலாவை நேசம் பொங்க விழுங்கிற்று கமலாவின் கண்கள். சட்டென்று மலர்ந்து சிலிர்த்தாற் போல பளபளத்தன அந்தப் பெரிய கண்கள்.

“உங்களினுடைய ஆசை என்ன?”

“உம்மை நான் டொக்டராகப் பார்க்கவேணும்...”

செல்லக் கோபம் பாரதியின் முகத்தில் வண்ணத்துப் பூச்சியாகச் சிறகடிக்கும். குரல் சின்னங்களோடு அதட்டும்:

“உங்களின்றை ஆசையைக் கேட்கிறேன்...?”

கேள்வியோடு அவளைப் பார்ப்பாள் கமலம்.

“உம்முடைய ஆசைதான் என்னுடைய ஆசையும்.
உம்முடைய ஆசை தான் என்ன?”

“நான் டொக்டராகவே வரவேணும்....”

“நானுந்தான்....”

முகம் பூரிக்கத் தொடர்வாள் கமலம்:

“சாதாரண மக்களுக்கு இந்தக் தொழிலாலை நிறைய
நன்மை செய்ய முடியும்...”

“உண்மைதான்...”

கையிலே சட்டென்று ஊசி ஏறிற்று. நினைவு கலைந்தது. பெரிய நுளம் பொன்று திக்குமுக்காடியவாறு விர்ரென்று பறந்தது. தோல் சுணைத்து எரிந்தது. எரிச்சலோடு தோலை அழுத்தி உரஞ்சினாள். காலாடியிலே மஞ்சளும் கபில நிறமும் கலந்து பாலை இலைச்சருகொன்று குருவியாகத் தாழ்ந்து பறந்து வந்து அமர்ந்து கொண்டது. அந்தச் சருகினை பூவொன்றினைப் போன்று மென்மையாக எடுத்தாள். மேற்புறம் பளபளவென்று மஞ்சளும் பச்சையும் கலந்திருந்தது. உள்ளங்கையில் படுத்திருந்த அடிப்புறம் சொர் சொரப்பாக இருந்தது. தன்னையறியாமலே விரலில் தடவிவிட்டு ஓரமாக ஏறிந்தாள்.

இந்த நிலையைப் போல, வாழ்வின் நினைவுகளிலே கசந்து போனவையெல்லாம் சருகாக உதிர்ந்துபோனால் என்ன, உதிர்ந்து போன சருகினை வீசி ஏறிந்தாற் போல மனதிலே கிடக்கும் கசப்பான காயங்கள் யாவற்றையும் எடுத்து ஏறிய

முடிந்தால் எவ்வளவு நல்லதென்றே நினைத்தபோதே சிரிப்பும் வேதனையும் கயிற்றுப் புரிகளேன முறுகின.

அவர்களின் வீடு சிறியதுதான். ஆனால் அழகானது, தன்னுள் கால்வைக்கின்ற எவரையும் வசீகரித்து நெகிழுவைத்து திரும்பத் திரும்பப் பார்க்க வைத்து கவர்கின்ற அழகிய சித்திரம், வாசலில் நறுமணங்கமழும் பூக்களின் இதழ்களிலே, தண்ணீர் வார்க்கின்ற போது பூக்கள் மலர்ந்து புன்னகையை உதிர்த்தி சிலிப்பதாக கமலம் அடிக்கடி சொல்லி புளகாங்கிதமடைந்து அவனே பூவாகி மகிழ்வாள். பால் துளிகளாய் பூச்சொரியும் மல்லிகைப் பூக்களின் தாயான செடியை அவள் நேசித்தாள். அதனோடு தொட்டுத் தொட்டுப் பேசுவாள். ஷெல் விழுந்து எல்லாரும் ‘பங்க’ருக்குள் தஞ்சம் புகுந்து விட்டு வெளியே வந்ததும் கமலம் ஓடிப்போய் முதன் முதலில் பார்த்தது மல்லிகைப் பந்தலைத்தான். எனின்து சிதைந்து உருக்குலைந்த சடலமாய்க் கிடந்தது மல்லிகை. அதைக்கண்டு பேச்சு மூச்சற்று நின்றவளின் முகம் அதைத்துப் போயிற்று. அன்று பறிபோன அவளது புன்னகையும் மலர்ச்சியும் கடைசிவரை திரும்பி வரவில்லை. கற்பனையாகத் தொலைந்து போயிற்று. அதைப்பற்றி யார் அக்கறை கொண்டனர்?

“அக்கக்கா...”

வேப்பம்பூவின் மென்மையோடு தோனைத் தொட்ட குறலிற்காக இடதுபக்கமாகத் திரும்பினாள் பாரதி. வயிற்றைக் குமட்டும் நாற்றத்தினை அணிந்துகொண்டு காவிப்பற்களோடு நின்றாள் சுமதி.

“அக்கக்கா பசிக்குது... பசிக்குது...”

பாரதியின் இதயம் குடு பொசபொசக்கும் தண்ணீர்ப் பானைக்குள் உடைந்து விழுந்து வெம்மையில் தூடிதுடித்தது. பெற்றோரைக் கண்முன்னே இழந்த கணம், அடுத்த

கணத்தினை விழுங்கி முவடிதற்குள் தனது சுயத்தை இழந்து புலம்பத் தொடங்கினவள் சுமதி. ஜனவரி முதலாம் திகதி அதிகாலையில் சரியாகப் பிறந்தவள். பதினாறு வயதாகி விட்டது.

“அக்கக்”

“சரி பின்னாலை வா...” முன்னே நடந்தாள் பாரதி.

கைகளைத் தட்டி பரவசமாகத் துள்ளினாள் சுமதி. அவளையறியாமலே இப்பு முடிச்சு விடுபட்டு பாவாடை கழன்று பெரிய இலையாய் உதிர்ந்தது. விகற்பமின்றி வந்த அவளைப் பரிவோடு தொட்டன பாரதியின் கண்கள். அப்போதும் அவள் துள்ளியவாறு காட்டுக் கோழி போல எந்தக் கூச்சமுமின்றி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“சுமதி...”

அவளின் பிடரியைத் தொட்டு அடித்தது பாரதியின் அதட்டல். புன்னகையோடு துள்ளாலைக் குறைத்தவாயே, “என்னக்கக்கா” என்றாள்.

“பாவாடையைக் கட்டும்...”

அப்போதே அவளின் கண்கள் பாவாடையைத் தேடின. சருகுத் தரையின் இழுபட்ட பாவாடையைத் தூக்கியபோது, மூக்கினுள் துர்நாற்றம் அறைந்து நுழைந்திட பாரதி முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டாள்.

பாரதியின் மனம் தலையிலே கைவைத்துப் புலம்பிற்று. விம்மல் சுழித்துக்கரைந்தது.

“இவளின் எதிர்கால வாழ்க்கை எப்படி ஆகப்போகிறது? இவளும் கமலாவைப் போல கொதறுக் கொதறச் சிதைக்கப்

படமாட்டாள் என்பதற்கு எவரால் உத்தரவாதம் தரமுடியும்?"

"சுமதி..."

"அக்கக்கா..."

"இந்தப் பாணைச் சாப்பிடும்..."

சந்தோஷமாக வாங்கிக் கொண்டாள்.

சற்றிலும் பார்த்தாள் பாரதி. மரங்களும் செடிகளும் கைகோர்த்து மனிதருக்குப் பாதுகாப்பாய் வேலி கட்டி நின்றன. அடர்ந்து விரிந்த மரக்குடைகளின் நிழலில் கிழிந்த பாய்களில் உதிர்ந்த சருகுகளாய் கிடக்கின்ற மனிதர்கள். குழந்தை ஒன்று கால் கைகளை உதவியவாறு வீரிட்டு அழுத்து. எவரின் முகத்திலும் அந்த வீரிடல் சலனமெதையும் தோற்றுவிக்க வில்லை. தானே களைத்து அழுகையை நிறுத்திற்று அந்தப் பிஞ்ச. பாரதி அதனருகே சென்றாள். இந்தக் குழந்தையின் பசியை எவரால் ஆற்ற முடியும்? மூளைக் காய்ச் சலால் இறந்துபோன அந்த இளங்தாயை காட்டில் ஏறிந்து அந்த அழுகிய நாற்றம் எத்தனை தினங்களாகக் காட்டினை கவ்விப் பற்றி வயிறு குமட்டி அச்சம் கொள்ள வைத்தது.

குழந்தையைப் பார்த்தாள்.

சேற்றுள் அழுங்கி சிலைவற்ற இளமொட்டாகக் கிடந்தது. அதன் எதிர்காலம் சதுப்பு நிலமாகத் தெரிந்தது.

தலையை மெல்ல நிமிர்த்திய முகம் வார்த்தைகளை வக்கிரம் சொரியக் கொட்டிற்று:

"இந்தக் குட்டிப் பேய் எப்ப சாகப்போகுது..."

பாரதியின் நெஞ்சினுள் சூரிய அலகாகக் குத்தின அந்த

வார்த்தைகள். இப்போது எந்தக் காயமும் நெஞ்சிலே ரணமாவதில்லை. கறையான் புற்றாகி விட்டது மனம்.

பாரதி எழுந்தாள்.

மலை வேம்பில் ஏட்டில் பாய்ந்த குரங்கின் வயிற்றை ஒட்டிய படியே இருந்த குட்டியினை வெறுமையாகப் பார்த்தான். நெஞ்சினுள்ளே அடுக்கடுக்காய் மூடியெழும் கறையான் புற்றுகள், பிரிக்கப்பிரிக்க கூடுகளாகும் துயரங்கள்.

காட்டின் உச்சந்தலையில் சூரியன் உட்கார்ந்தபடி வெய்யிலை உள்ளே கொட்டிற்று. பொறுக்க முடியாத இலைகள் சட்டென்று கருகி கிரணங்களில் தொங்கியவாறே நிலத்திற்கு விரைந்து இறங்கின. காட்டினுள்ளே உறங்கிய காற்று, வெய்யிலைப் பார்த்ததும் பூண்டுபடுத்தது மறுபழுமாக.

குழந்தை வீரிட்டு அழுதது. வெய்யில் தன் உடலுள் ஊசி கொண்டு துளைக்கிறதைச் சொல்லிற்று, அந்தக் களைத்து நொந்து ஓலித்த பிஞ்சக்குரல்.

அது எதனால் அழுகிறது? பசியால், வேதனையால், தாகத்தால், தனிமையால், அல்லது இவை யாவும் கலந்த ஒருமையால். யோசித்தபடியே குழந்தையை நோக்கிநடந்தாள் பாரதி. குழந்தையின் அழுகை காட்டுக்குருவியாய் எங்கோ பறந்து போயிருந்தது. “இந்தக் குட்டிப் போய் எப்ப சாகப் போகுது” என்ற மூர்க்கமாகச் சீறிய மனித சர்ப்பம் இப்போது ஒரு தாயாகி மார்பகத்துள் அந்தக் குஞ்சினை அணைத்து வைத்திருந்தது. நெற்றியில் பொங்கிய வேர்வை நீராய்த் தெரிந்தது உள்மன ஸரம்போல்.

பாரதிக்கு நா வரண்டது. ஆஸமரப் பக்கமாக வெட்டிய துரவுதான் தண்ணீரின் இடம். எல்லாரும் சேர்ந்து துப்பரவாய் பத்திரமாய் பொக்கிஷமாகக் காத்து வருகின்ற துரவு. தண்ணீர்த் தேக்கம்.

பிளாஸ்டிக் குடம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள். தண்ணீர் குடிக்கிற வேளையிலெல்லாம் கமலம் சீறிப்பாயும் நீருற்றாக நினைவினைத் தொட்டு சம்பவங்களால் நனைப்பாள். “எந்த வேளையாயினும் சரி வீட்டில் இருந்த வேளையில் தண்ணீரை சூடாக்கி வடித்துத்தான் யாராயிருந்தாலும் குடிக்க வேண்டும்.”

குரல் அருகிலே கேட்டது வீணையின் ஓசையாய்:

“பாரதி, நோ டொக்டராக வரவிரும்பினால் சில விஷயங்களைக் கேட்க வேண்டும். மனித உடம்பில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு தண்ணீர். ஆனாடியால் நீ குடிக்கிற தண்ணீரை சூடாக்கி, ‘பிஸ்டர்’ பண்ணிக் குடிக்க வேண்டும். எல்லாரை விடவும் டொக்டர் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும். நல்ல தண்ணீர் குடித்தால்தான் ஆரோக்கியமாக இருக்க முடியும்..”

பாரதியின் கண்கள் கலங்கின.

மனதுள் துயரம் கட்டியெழுப்பிய கறையான் சூடுகளில் நடுக்கம் துளிர்த்தது.

“அக்கா... அக்கா....”

அழுத குரலில் நினைவு கலைந்தாள்.

இராஜேஸ்வரி. எட்டு வயதுக் குழந்தை.

“என்ன...?”

பதறினாள் அவள்...

“அக்கா, அப்புவை பாம்பு, கறுத்தப் பாம்பு கடிச்சுப் போட்டுது, வாயிலை நுரை கக்குது...”

“எங்கினை?”

“துரவுக்குப் பக்கத்திலை...”

“வா... ஓடி வா...”

களைக்கக் களைக்க ஓடினாள் பாரதி.

துரவின் வாசலில் வாயில் நுரைக்கக் கருத்தையாய்க் கிடக்கும் சுப்பையா.

முதலில் துரவில் இறங்கி நீரைக் குடித்தாள். அவனுக்கே அவள் போக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பிறகு சுப்பையாவின் அருகே வந்து, மூக்கருகில் கைவைத்து நாடி பிடித்துப் பார்த்தாள். மூச்சு இறந்து போயிற்று சற்று முன்னர்.

“பாரதி டொக்டருக்குத்தான் நாங்கள் படிக்க வேணும். அப்போதான் சாதாரண மக்களுக்கு நன்மை செய்யலாம்” என்றாள் கமலா அருகே வந்து. பாரதி தன்னை அறியாமலே அழுத்தொடங்கினாள். தன்னிலை மறந்து கதறினாள். இதைப் பார்த்த இராஜேஸ்வரி பரிதாபமாக அலறினாள்:

“அப்பு, யாருமில்லாத என்னை இந்தக் காட்டுக்குள்ளை தனியா விட்டிட்டுப் போயிட்டங்களே...”

இராஜகுமார்

அந்தப் பெண்ணின் குரல் எனது காதில் விழுந்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனேன். இரண் டாவது முறையாக இப்போது அவளின் குரலைக் கேட்கின் றேன்.

கணீரென்ற கம்பீரமான குரல், சுற்றாடலையே சுற்று அச்சுறுத்தி தன்னைக் கவனிக் கின்ற உணர்வை உண்டாக்கு கின்ற குரல். எவ்வரையும் தன் சுட்டுவிரல் அசைவுக்குத் தலை யசைக்கிற விதத்தில் ஒலிக் கின்ற குரல். அதிக வார்த்தை கள் பேசமாட்டாள். நாலைந்து வார்த்தை களுக்குள்ளேயே சொல்ல வேண்டிய அனைத்துமே சொல்லப்பட்டு விட்டாற் போல கேட்கிறவர் முடிவு செய்து விடுவார்கள். அத்தகைய மந்திரச் சொற்கள்.

இத்தனைக்கும் இராஜகுமாரிக்கு புரட்டாசி மாதம் பிறந்தால் இருபத்தியொரு வயதுதான் ஆகும். ஆனாலும் வயதை மீறிய வளர்த்தி.

நேராக ஒரு கோடிமுத்தாற் போன்ற கம்பீரமான தோற்றம். நடையிலே எதையுமே புறந் தள்ளி விடுகிறாற் போன்ற மனதை வசீகரிக்கின்ற அலட்சியம், புன்னகையிலேயே முழுமையாகச் சிரிப்பு பரிமளிக்கின்ற யெளங்களை கர்வம்.

குழந்து நின்றவர்களை விலக்கிக் கொண்டே, இராஜகுமாரியின் குரல் வந்த பக்கமாகப் போனேன்.

இராஜகுமாரி கையில் செருப்போடு நின்றாள். முகத்தில் கொப்பளிக்கின்ற கோபம். என் மனதில் திகைப்பு சீறிற்று.

அவளின் எதிரே அரை வட்டம் அடித்து நின்ற பல்வேறு வயதினரான ஐஞங்களின் முகத்திலே ஆச்சரியம். அவளின் முன்னே திகைத்துப் போய் நிற்கின்ற மூன்று இளைஞர்கள். விலையுயர்ந்த ஆடையணி, பணக்கார வீட்டு இளைஞர்களென்பதைச் சொல்லிற்று. கழுத்திலணிந்திருந்த தங்கச் சங்கிலிகள் வெய்யில் வெளிச்சத்திலே மினுங்கின. இவையெல்லாம் அவர்களின் திகைப்பிலே தமது இயல் பிழுந்தாற் போல பார்த்தவர்களுக்குத் தோன்றியதென்பதை இவர்கள் மீது தொட்டு நின்ற அவர்களின் ஏனைப் பார்வை தொயியப்படுத்திற்று. இராஜகுமாரியை வியப்போடு பார்த்தவர்கள், அவளிற்காக நேயப் புன்னகையை முகத்தில் விளங்கச் செய்தனர்.

“உங்களுக்கு பஸ்ஸில் வைத்தே நான் செருப்பாலே அடித்திருக்க வேணும். பிழைவிட்டிட்டன். மூன்று பேர் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தால் ஒரு பெண்ணை என்னவும் செய்யலாம் என்று நினைச்சியளோ.... நாங்கள் இப்ப உள்ள நிலைமையிலை இப்படிக் காவாலித்தனம் செய்ய உங்களுக்கெல்லாம் எப்படி மனம் வருகுது?... இதுக்கெல்லாம் நீங்க பதில் சொல்லுற காலம் வராதென்று நினைக்காதீங்க...”

எரிச்சலோடு காறித் துப்பினாள்!

“பஸ்ஸால இறங்கினால இவளை வெருட்ட வேணுமென்று சொன்னது நீதானே.. உன்னாலை முடியுமென்றால் ஒரடி முன்னாலை வைச்ச வா பார்க்கலாம்..”

செருப்பை, முஷ்டி போல ஆட்டினாள்.

“இப்பிடியான காவாலிகளுக்கு ஆட்களுக்கு முன்னாலை வைச்ச செருப்பாலை அடிக்கிறதுதான் சரியான தண்டனை...” என்றாள் நடுத்தர வயதான பெண் ஒருத்தி.

அதையே சரியான தருணமாக எண்ணி அங்கிருந்து நழுவினார்கள் அவர்கள்.

“இஞ்சை பாருங்க.. இனி இந்த மாதிரிச் சேட்டை விடுகிறதை நிறுத்தி விடுங்க.. இல்லாவிட்டால் இதைவிட இன்னும் அவமானப்பட வேண்டிவரும்...” என்று கூறிக் கையிலிருந்த செருப்பை காலிலே அணிந்து கொண்டாள் இராஜகுமாரி.

என்னைக் கண்டு புன்னக்கேயோடு அருகே வந்தாள்.

“எப்பிடி இருக்கிறீங்கள்?” என்றாள் கோபம் விடுபட்ட கணிந்த குரலில்.

“நல்லா இருக்கிறேன்...”

சொல்லிவிட்டு அவளைப் பார்த்தேன்.

“அன்றைக்கு அந்த விஷயம் என்ன மாதிரி முடிஞ்சது...”

கையை லேஞ்சியால் துடைத்துக் கொண்டே சொன்னாள்: “பெரியம்மாவுக்குச் சரியான பயம். நான் மறுக்க மறுக்க தனியார் மருத்துவமனையில் கொண்டுபோய் நெஞ்சு நோ

என்று சேர்த்திட்டா. இரண்டு நாள் ‘வார்ட்லே’ இருந்தது. மூவாயிரத்து இருந்து இருந்து ரூபா கட்டினது. அநியாயந்தானே...”

அந்தச் சம்பவம் நடந்த நாளை நினைவு மீட்டெடுத்து என்கண்களின் முன்னே நிறுத்திச் சென்றது.

“காச அப்போ பெரிய விஷயமில்லை. ஏதேனும் அநியாயம் நடந்திருந்தால் நிலைமை எப்பிடி ஆகிப் போயிருக்கும்? அதுவும் பொம்பிளைப் பிள்ளை... வெறிபிடிச்ச மிருகங்களுக்கு நடுவிலை அகப்பட்டால்... பெரியம்மா நல்ல புத்தியான வேலைதான் செய்திருக்கிறா...”

இராஜகுமாரி ஒன்றுமே பேசாமல் வழமையான புன்னகையுடன், பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தாள்.

பல காலமாகவே எனக்கு அந்த அரசியல்வாதியைத் தெரியும். எல்லாரையும் அனுசரித்துப் போய் அவர்களைத் தனது கையில் போட்டுக் கொண்டு காரியங்களைச் சாதித்து வருபவர்... எனது நண்பன் குணசேகரன் ஸ்கூட்டரில் வரும்போது விபத்தில் சிக்கி மருதுவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தான். அவனது மகனது உத்தியோக விஷயமாய் அரசியல்வாதியைப் பார்த்துப் பேசும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்டிருந்தான். மறுக்க இயலவில்லை. அரசியல்வாதியிடம் சென்றிருந்தேன்.

அரசியல்வாதி பலதும் பத்துமான விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்த போதுதான் இராஜகுமாரி தனது பெரியம்மா வுடன் அங்கே வந்தாள். நான் இராஜகுமாரியைக் கண்ட முதல் சந்தர்ப்பம் அதுதான்.

அரசியல்வாதி உடனேயே பேச்சைத் தொடங்கினார்: “என்ன, ஏதாவது பிச்சினையை மகள் தேடிக் கொண்டாளா?

முகத்திலை சந்தோஷத்தையே காணேல்லை...”

தயவான் குரலியே சொன்னாள் பெரியம்மா:

“அதெல்லாம் இல்லை. விட்டுக்குப் பக்கத்திலை ஒருத்தன் இருக்கிறான்... மனக் கோளாறு உள்ளவன். இராஜத்தைப் பார்த்து எந்த நாளும் சிரிச்ச, விளங்காமல் என்னவோ சேட்டைக் கதைகள் சொல்லுவானாம். ‘அது’ வும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்திருக்கு. முடியேல்லை. ஒருநாள் கன்னத்தைப் பொத்தி அடிச்சிட்டுது. அவன், ‘இவள்’ இயக்கம் என்று மொட்டைக் கடுதாசி எழுதிப் போட்டிட்டான். இரண்டு நாளிலை ஆர்மியும் பொலிசும் வந்து இதைக் கொண்டு போயிட்டுது. படிச்சுக் கொண்டிருந்த பிள்ளை... எல்லாப் பதிவும் வைச்சிருந்தது. நான் அழாத ஆட்களும் இல்லை. தொழாத இடமும் இல்லை. கடைசியிலை மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பேதலிச்சுப் போய் வெளியிலை வந்துது...”

அரசியல்வாதியின் குரல் அவசரப்பட்டது:

“என் என்னாவது பிழைபாடு நடந்ததோ?”

உறுதியாக மாறிற்று பெரியம்மாவின் முகம்.

“இல்லை... நிறைய பொம்பிளைப் பிள்ளைகளைப் பிடிச்சு வைச்சிருந்ததாம். நல்லா வெருட்டினதோடை சரி...”

அரசியல்வாதியின் முகம் சோர்ந்தது.

“அதெல்லாம் முடிஞ்ச போச்சுதென்றால் இப்ப என்னத் துக்காக வந்தனீங்கள்?”

“இன்றைக்கு அந்தக் கோளாறு பிடிச்சவன் இந்தப் பிள்ளையைக் கண்டதும், இரவைக்கும் இவளைத் தேடி ‘ஆர்மி’ வரும் என்று எச்சரிக்கை பண்ணி இருக்கிறான்... நீங்கள் இதை

மேலிடத்திலை உள்ளவங்களுகுச் சொல்லி இதைக் காவாந்து பண்ணவேணும்...”

பெரியம்மாவின் குரல் இரந்தது. அந்தக் குரல் மேலும் தொய்வற்று அரசியல்வாதியை மன்றாடிற்று:

“அத்தோடை இன்னொரு கஷ்டமும் நடந்திட்டுது... அதையும் நீங்கதான் சரிப்பண்ணித் தரவேணும்...”

“என்னது?”

“நேற்றுப் பின்னேரம் பஸ்ஸில் இந்தப் பிள்ளை வாறபோது, இதின்றை ‘ஹான்ட்பாக்’கை அறுத்து, அதுக்குள்ளை இருந்த ‘ஜடெண்டிற்ரிகார்ட்’, ‘பொலிஸ்பதிவு’, காசு எல்லாத்தையும் ஆரவோ களவெடுத்திட்டாங்கள்...”

அரசியல்வாதியின் முகம் சிவந்தது. கோபத்தோடு எழுந்து, ஆவேசமாகக் கத்தினார்: “இங்கை நிற்காமல் உடனே போயிடுங்க. உங்களை இங்கை நிற்கவிட்டால் எனக்கும் கரைச்சல் வந்திடும். வேறே யாரவேனிட்டப் போங்க....”

நான் அரசியல்வாதியை அமைதிப்படுத்தினேன். மென்னம் விரிந்து பரவிற்று. தற்செயலாக இராஜகுமாரியைப் பார்த்தேன். அமைதியை இழந்து போயிருந்தது அவளது முகம். வலுக் கட்டாயமான பொறுமையோடு நின்றாள்.

“நிலைமைக்குத் தக்கமாதிரி நீயுண்டு உன்பாடுண்டு என்று இருக்காமல் எதுக்கு மோனை அப்பிடி இப்பிடித்திரியிறாய்?”

முதல் முறையாக வாயைத் திறந்தாள் இராஜகுமாரி:

“நான் அப்பிடி இப்பிடி என்று திரியேல்லை. ‘கொம்ப்யூட்டர்’ கிளாசுக்குப் போட்டு வந்தனான்...”

“கண்டறியாத கொம்ப்யூட்டர். மோனை உன்னைத்

தெருவிலை வழியிலை ஐ.சி..., பொலிஸ் பதிவு இல்லாமல் பிடிச்சுக் கொண்டு போனால் மீட்சி இல்லை. உனக்குத் தெரியுமோ? பெரிய பெரிய அரசியல்வாதிகளையே நடுரோட்டிலை வைச்சுப் பிடிச்சிடுறாங்கள்... இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியுமோ?”

எனக்கு அவர்கள் இருவரையும் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. அரசியல்வாதியைப் பணிவோடு கேட்டேன்:

“இதற்கு நீங்கள் நினைத்தால் ஏதாவது செய்யலாம்...”

என் வார்த்தைகள் முடியும் முன் சள்ளென்று விழுந்தார் அவர்: “இவையளை என்றை வீட்டிலை வைச்சு பாதுகாப்புக் கொடுக்கச் சொல்லிரோ நீர்?”

அவரைப் பற்றி வைத்திருந்த கொஞ்சநஞ்ச நல்லபிப் பிராயமும் எனது மனதிலிருந்து உடைந்து நொறுங்கிச் சிதறிப் போய்விட்டது.

அவர்களைப் பார்த்து, “ஐ.சி. தொலைந்து போனதை முன்று போட்டோக்களைக் கொடுத்து பொலிஸில் ‘கொம் பிளையின்ட்’ கொடுங்கள். அந்த நேரம் அவர்கள் போட்டோ ஒட்டிய ‘ரிசீற்’ தருவினம். அது ஐ.சி கிடைக்கும் வரை பெறுமதியாக இருக்கும். பொலிஸ் பதிவு பெரியம்மாவின்றை பேரிலை உள்ளதுக்கு கொப்பி கேட்டால் தருவினை....” என்று சொன்னேன்.

அரசியல்வாதி இறுகிப்போன முகத்தோடு இருந்தார். பின்னர் அடைத்த குரலிலே, “என்னால் ஏதாவது செய்ய முடியுமோ என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன்”என்றார்.

பெரியம்மாவைப் பார்த்தாள் இராஜகுமாரி.

“பெரியம்மா வாருங்க போவும்...”

இராஜகுமாரி வெளியே நடந்தாள். ராணுவ அணிவகுப்பு அணிநடையில் செல்பவள் போல இருந்தது அவளது கம்பீரமான நடை.

வெளியே வந்தவுடன் இராஜகுமாரி சொன்னாள்: “பெரியம்மா, இவையளென்ன என்றை கழுத்தையோ வெட்டிக் கொண்டு போகப் போகினே... பயப்பிடாமல் இரவைக்கு நான் வீட்டிலை இருக்கப் போறன்... நீங்க ஒன்றுக்கும் யோசனை செய்யாதேங்க. என்ன வருகுதென்று புார்ப்பம்...”

பெரியம்மாவின் கண்கள் கலங்கி, குரல் அழுகையிலே நனைந்து தோய்ந்தது:

“தாய் தகப்பன் இல்லாத என்றை குஞ்சு. உன்னை நான் எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு வளர்த்தனான்... போன்முறை அவங்கள் உம்மைக் கொண்டு போனபோது என்னாலை ஒரு கண் நித்திரை கொள்ள முடியயேல்லை. அந்த மூன்று நாளும் நெஞ்சு நோவோடைதான் நான் அலைஞ்சனான். நீர் வெளியாலை வந்த மூட்டம் உம்மடை முகம் அதைச்சு மாறிப் போயிருந்தது. இனி இப்பிடிநிலைமை வரவேணாமடா...”

பெருமுச்செறிந்தாள் இராஜகுமாரி.

அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

அதன் பின்னர் இராஜகுமாரியை, கொம்ப்யூட்டர் கண்காட்சி ஒன்றிலும், யாப்பா புத்தகக் கடையிலும் சந்தித்தேன். இராஜகுமாரி தனது சினேகிதி வசந்தமலை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.

“இவ கலாகேஷ்ட்ராவில் சங்கீதம் படிச்சவ. இங்கிலிஷ் சாஸ்திரிய சங்கீத நோட்டைப் போல, கர்நாடக சங்கீதத் திற்குச் செய்ய முடியுமென்றும், கொம்ப்யூட்டர் மூலம் சில

ஓழுங்கமைப்பில் கர்நாடக சங்கீதத்தைக் கற்றுக் கொள்ளலாமென்றும் சொல்றா. எனக்குக் கொம்ப்யூட்டரிலை நல்ல நம்பிக்கை. ஆனால் சங்கீதம் நுண்கலை, கற்பணையில் மேவும் சிறப்பைத் தருகிற சாரம் இராது... சக்கைதான் இருக்கும்..."

அவள் முகத்தில் அறிவு பெருமிதமாய் மலர்ந்தது. அந்த இருபத்தொரு வயது நங்கை என் எதிரே பன்முகத் திறமையின் அடையாளமாய் விஸ்வரூபமெடுத்தாள். பிரமிப்போடு அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தேன். அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

இருமாதங்களின் பிறகு கொள்ளுப்பிடிச் சந்தியில் நின்றபோது மறுக்கரையிலிருந்து எனக்குக் கைகாட்டிய ஒரு பெண்ணைத் தற்செயலாகக் கண்டேன். வசந்தமலர் அவள்.

அவள் நின்ற இடத்திற்கு ஆர்வமாகப் போனேன்.

"இராஜகுமாரி..." என்று நான் தொடங்க வசந்தமலர் குறுக்கிட்டாள்:

"போனமாதம் அவளைத் திழெனக் கூட்டிச் சென்றார்கள். ஜந்துநாளாகியும் விடவில்லை. எங்கே என்றும் தெரியவில்லை. பெரியம்மாவும் நானும் அலைந்து திரிஞ்சம்... ஞாயிற்றுக் கிழமை பெரியம்மாவுக்கு நெஞ்சடைப்பு வந்தது..."

விம்மினாள் வசந்தமலர்.

"என்றை மடியிலை தலைவைச் சுப் படுத்தவ... எழும் பேல்லை. போயிட்டா..."

வாயை முடியவாறு விசம்பினாள்.

"ஒருவாரம் சென்றபின் இராஜகுமாரி திடமான

மனத்தோடை வெளியிலை வந்தா. நான் தயங்கித் தயங்கி விஷயத்தைச் சொன்னேன். அழகை, கதறல் ஓன்றுமில்லை. பெரியம்மாவின்றை போட்டோவை மட்டும் எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா.... யாரோடையும் கதைக்கேல்லை...”

என் மனம் பரபரத்தது.

“இப்ப இராஜகுமாரி எங்கை இருக்கிறா?” என்று கேட்டேன்.

வசந்தமலர் அமைதியாக என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் எனக்குத் தெளிவான பதிலைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

(1998)

விநோதினி

இதுவரை அப்படியான விநோதமான பூச்சியை அந்தப் பக்கத்திலேயே யாருமே காண வில்லை என்று சொன்னார்கள். எட்டுக் கால்கள், முதுகெல் லாம் அடர்ந்த கபில நிறம். தலையிலிருந்து கறுப்பு நிற மாக நீண்ட சூரான கொம்பு, நீலமான கண்கள். உல்லஸ் ஸென்று இரைச்சலை எழுப் பிற்று. சட்டென்று அதை கையிலே வைத்திருந்த பெட்டிக்குள் தந்திரத்தோடு தள்ளி மூடினாள் விநோதினி.

“இது கடுதாசிப் பெட்டியை யும் கிழித்துக் கொண்டு போய் விடும். இன்னொரு மரப்பெட்டிக் குள்ளை வைக்கிறது நல்லது” என்று சூறியவாறு அவள் எதிரே நின்றவர்களைப் பார்த்தாள். நடுத்தர வயதான பாக்கியம், “தங்கச்சி, என்னட்டை ஒரு பழைய டிறங்குப் பெட்டி கிடக்குது கொண்டு வரட்டுக் குமோ?” என்றாள். “அதென் றால் இன்னமும் பாதுகாப்பு”

என்றவாறே விநோதினி எதிரே பார்த்தாள்.

வட்டுக்கருகிய தென்னை மரங்கள். மூளியாய் சிதைந்து போய் நிற்கிற பூவரசுகள். அந்த ஊருக்கே பிரபலமான பேரைத் தேடிக்கொடுத்த கறிமுருங்கை மரங்கள் பூசணம் பிடித்தாற் போல சரிந்து முட்கள் உதிர்ந்த உடம்போடு நின்றன. இவற்றின் பழைய தோற்றத்தை கற்பனை செய்ய முயன்றபொது விநோதினியின் கண்கள் கலங்கின. எவ்வளவு பசுமையாகவும் குளிர்மையாகவும் கண்களை நிறைத்திருந்த மரங்கள்...

“பிள்ளை, இந்தாரும் டிறங்குப் பெட்டி...”

பாக்கியம் நீட்டிய டிறங்குப் பெட்டியை வாங்கியவாறே, “இது உங்களுக்குத் தேவையில்லையோ?” என்று விநோதினி பரிவோடு கேட்டாள்.

பாக்கியம் பெருமுச்செறிந்தாள். பிறகு தெற்குப் பக்கமாகப் பார்த்தாள். கூரை முற்றாகச் சிதைந்த வீடுகள் கண்களினை நிறைத்தன. எல்லாவற்றுக்கும் நடுவே கலசங்கள் உடைந்து நிற்கிற பிள்ளையார் கோவிலின் அழகிய கோபுரம்.

சட்டென்று கவனத்தை நிகழ்காலத்திற்கு அவள் இறக்கினாள்.

“நான் வைச்சுப் பாதுகாக்கிறதுக்கு என்றை கையிலை என்ன பிள்ளை இருக்குது? எனக்கு யார் இருக்கினன்?”

முக்கை உறிஞ்சினாள் பாக்கியம். கடுதாசிப் பெட்டியை டிறங்குப் பெட்டியின் உள்ளே வைத்து மூடினாள் விநோதினி. பாக்கியத்தின் குரல் மனதை அழுத்திற்று. முன்னே நிற்கிற ஓவ்வொருவரிடமும் அதே கதை இருப்பதை அவள் அறிவாள். யாருக்கு யார் ஆழுதல் கூறுவது?

தொலைவில் யாரோ அலறும் சத்தம் கேட்டது.

எல்லாரும் அந்தத் திசையைப் பார்த்தனர். பாக்கியம் மெல்லிய குரலிலே, “தங்கச்சியம்மா தன்னுடைய நாலு வயதுப் பிள்ளைக்கு சுகமில்லை என்று அழுது கொண்டிருந்தவள்... அதுதான் மோசம் போயிட்டுதோ தெரியேல்லை...” என்றாள்.

“இருக்கும்... இருக்கும்...” சூறியவாறு எழுந்தாள் செல்லம்.

விநோதினி, எந்த உணர்ச்சியுமற்றுக் கூறிவிட்டு எழுந்து போய்க் கொண்டிருந்த செல்லத்தைப் பார்த்தாள்.

செல்லத்திற்கு முப்பது வயதென்று சூறியபோது விநோதினியால் நம்ப முடியவில்லை. வளைந்த முதுகு. ஒடுங்கிய கண்ணம். பொருக்கு வெடித்த தேகம். திருமணம் ஆகாதவள். பற்கள் மட்டும் துருத்தித் தெரிந்தன. காவி படிந்த பற்கள்.

அழுகைக்குரல் சத்தமாகக் கேட்டது.

“யாராவது என்னோடை வாறியளோ, தங்கச்சியம்மா விட்டுக்குப் போய்ப் பார்ப்பம்....”

யாரும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“நீங்க வாறியளோ?”

பாக்கியத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள் விநோதினி. முக்கை உறிஞ்சியவாறே அவளைப் பார்த்து தலையை ஆட்டினாள் பாக்கியம்.

நான்கு வயதுக் குழந்தை, மூன்று நாள் அவஸ்தையின் பிறகு பரிதாபமாக இறந்து போய்க் கிடந்தது. நீலம் பாரித்து, முகம் கோரமாகி, கைகால்கள் குருவிக் கிடந்தது அந்தப்

பிஞ்சு. தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டு கதறினாள் தங்கச்சியம்மா. ஆறுபேர் மட்டுமே அங்கு நின்றனர். வார்த்தைகளற்று, உனர்வேதுமற்ற முகத்துடன் அந்தக் குழந்தையை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றனர்.

விநோதினி தங்கச்சியம்மாவுக்கு பார்வையினால் ஆறுதல் சொன்னாள்:

“தகப்பனில்லாத இந்தக் குஞ்சை வளர்த்து ஆளாக்க வேணுமென்று நினைச்சேன்... இனி எனக்கு ஆர் துணை... கடவுளே எனக்கு இனி ஆர் துணை?”

தோனிலே ஆதரவாகத் தொட்ட விநோதினியைப் பார்த்து விசும்பி விசும்பி அழுதாள் தங்கச்சியம்மா.

விநோதினி மௌனமாக நின்றாள்.

“என்னுடைய பிள்ளையைப் போலை ஆறு பிள்ளைகள் இந்தப் பக்கத்திலை மோசம் போயிட்டுதுகள் பிள்ளை...”

தங்கச்சியம்மா கண்களைத் துடைத்தவாறு அவளைப் பார்த்தாள். வேதனை பெருக்கெடுக்கக் கூறினாள்:

“இப்பிடி வாற வியாதிக்கு மருந்தே கிடையாதென்று டொக்டர் சொன்னாராம். அது மெய்தானே பிள்ளை.... அப்பிடி என்றால் இந்த இடத்திலையுள்ள பிள்ளைகளுக்கு இந்த வியாதி வந்தால் தப்பவே முடியாதோ?”

பெருமுச்ச விட்டாள் விநோதினி.

“எங்கையெல்லாம் சண்டை நடந்து இரசாயனக் குண்டுகள் போடப்படுகுதோ அங்கை இப்பிடியான நோய் குழந்தைகளுக்கு உண்டாகும்... இந்த இரசாயனக் குண்டுகள் சுற்றாடலை, மரஞ்செடிகளை, மன்னை எல்லாம் நச்சப்படுத்திவிடும்.

விதம் விதமான கிருமிகளை உண்டாக்கும். அந்தக் கிருமிகள் நோயைப் பரப்பும். இப்பிடியான நோயிலை ஒன்றுதான் செப்டிசேமியா... உலகத்திலே குழந்தைகளைப் பயங்கரமாகச் சித்திரவதை செய்து கொல்லுகிற நோய்.... வெறுமனே பன்டோலை மட்டும் எல்லா நோய்களுக்கும் மருந்தாகக் கொடுக்கிற சூழ்நிலையிலை இந்த நோய்க்கு, யாராலை சரியான மருந்தைக் கொடுக்க முடியும்? எதுக்கும் நான் நாளைக்கு பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போறன். இதைப்பற்றி அங்கையுள்ள டொக்டரிட்டைக் கேட்டுக் கொண்டு வாறன்...”

வெளியே இருந்து இன்னொரு இளம்பெண் அழுதுகொண்டு வந்தாள். உள்ளே நின்றவர்களைப் பார்த்து தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டாள்.

“கடவுளே, தங்கச்சியம்மா அக்காவின்றை பிள்ளைக்கு வந்தமாதிரி என்றை பிள்ளைக்கும் வந்திருக்குது... நான் என்ன செய்வேன்? தகப்பனில்லாத பிள்ளை... முச்சுவிட அவதிப் படுகுதே...”

தங்கச்சியம்மா அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

விநோதினியின் அருகே நின்ற பதினாறு வயது மதிக்கத் தக்க பெண் ஒருத்தி அலட்சியமாகச் சிரித்தாள். அடர்ந்திருந்த தலைமயிரைச் சொறிந்தவாறே, “இந்தச் சின்னக்குஞ்சுகள் அதிர்ஷ்டம் செய்ததுகள்... எங்களைப் போலை நெருக்குவாரப் படாமல் நேரத்துக்கே போய்ச் சேர்ந்திட்டுதுகள்” என்றாள்.

திடுக்கிட்டுப் போனாள் விநோதினி.

அந்த யுவதியையே பார்த்தாள் அவள். தலைமுடியை முன்னே இழுத்து விட்டவாறே, “எனக்கு விசர் என்று நீங்களும் சொல்லப் போறியளோ?” என்று பரிதாபகரமான சிரிப்போடு விநோதியிடம் கேட்டாள் அந்த யுவதி.

வினாதினி கனிவோடு அவளைப் பார்த்தாள். மனதினுள்ளே நெருப்புத் துளிகள் உதிர்ந்தன.

இரவு முழுவதும் அவளுக்கு நித்திரயே வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

மருத்துவக் கல்லூரியில் இறுதி ஆண்டு பயிலும் அவள், இங்கே வந்து ஒருவார் காலமே ஆகின்றது. மருத்துவ வசதியற்ற மக்களுக்கு உதவுவதற்காக வந்த மருத்துவக் குழுவோடு இப்பகுதிக்கு வினாதினி வந்தாள். ஒரு மாதகாலம் வரை பணி செய்வதென்று தீர்மானமாகி இருந்தது.

தான் சென்று வந்த ஒவ்வொரு இடமும், சந்தித்த மக்களும் மாறிமாறி அவளது நினைவிலே வந்தனர். எந்தக் கதியுமற்ற சொந்தச் சகோதரர்களாய் அவர்களை உணர்ந்தாள் வினாதினி.

பாலைவனம் போல சுற்றாடலை உணர்ந்தாள் அவள். தான் பிறந்து வளர்ந்து தவழ்ந்து விளையாடிய வெண்மணற் பரப்பும்... போதும் மொட்டும் பூவுமாய்ச் சுமந்து நின்ற பூச்செடி, வாழை மரங்களும், மெல்லிய வாசனை கமழ்கின்ற கறுத்தக் கொழும் பான்களைச் சுமந்த மாமரங்களும், செம்பினில் அழுதெனப் பருகும் தண்ணீரைத் தரும் சுத்தமான கிணறுகளும், அழகான வீடுகளும், தூய்மை சுமந்து வரும் பூங்காற்றும், சித்திரையில் இளம்பச்சையில் துளிர்க்கும் இலைகளின் நடுவே இருந்து குக்கூ என்று கூவும் குயில்களும், காலையில் மேயப்போய் அடிவானில் சரியும் செஞ்சுரியனைக் கண்டு, “அம்மா... ம்மா...” என நெகிழ்வாய் அழைத்து வீடு திரும்புகிற பசக்களும், கிளித்தட்டு விளையாட்டில் உச்ச நேரத்தில் சுத்தமிடுகிற சிறுவர்களும்...

நெஞ்சு விம்மித் தவித்தது அவளுக்கு.

படுக்கையில் இருந்து எழுந்தாள் விநோதினி.

மண்ணெண்ணெண் விளக்கைப் பற்ற வைத்தாள். மேசையின் அருகே உட்கார்த்திருந்தாள். ‘கியூமன் அன்ட்டமி’ புத்தகத்தை எடுத்தாள். எதேசையாகப் பக்கங்களை விரித்தாள். நீலக்கடிதம் ஒன்று வெளிப்பட்டது. சிரத்தை இன்றி எடுத்தாள். தியாகராஜனின் கடிதம். வண்டனிலே இருந்து வந்த கடிதம். அதை விரிக்காமல் மீண்டும் புத்தகத்தினுள்ளே வைத்தாள்.

மங்கிய வெளிச்சத்தில் வெளியே பார்த்தாள். மௌனம். அச்சத்தையூட்டும் மௌனம் இருளோடு பிணைந்து படர்ந்தி ருந்தது. எந்தக் குருவியின், பூச்சியின், நாயின் குரவுமே இல்லை. இவை யாவும் எங்கே போயின?

யாரிடம் கேட்பது- காற்றிடமா? இருளிடமா? எவரிடம் கேட்பது?

திமிரன்று வீரிடல், பெண் ஒருத்தியின், நெஞ்சைக் கிழித்து இரத்தம் வழிய வைக்கும் வீரிடல்.

பெருமுச்செறிந்தாள் விநோதினி.

சட்டென்று அவள் முன்னே அகோரக்குரலொன்று கோரமாகக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தது.

“என்னைத் தெரியவில்லையா...?”

கையிலே வைத்திருந்த உருக்குலைந்த குழந்தையின் உடலை மேலும் துண்டு துண்டாகப் பியந்தெறிந்தது அந்த இராட்சத் வடிவம். குரங்காய், கரடியாய், பூதமாய், நாயாய், பன் முகங்காட்டிய குருரம்.

“நான்தான் செப்டிசேமியா... நான் உனது மன்னில், காற்றில், நீரில் இழைந்திருக்கிறேன். ஆகாயத்தைப் பார். அங்கேயும் இருப்பேன்... என்னை எவர் என்ன செய்ய முடியும்? என்னைப் பெற்றெடுத்தவர் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா...?”

அகோரமான சிரிப்பு. மனதுள் உதைந்து உதைந்து பெருகிய கோரச் சிரிப்பு.

வெளியே இப்போது அந்தத் தாயின் குரல் தீண்மாக ஒலித்தது.

“கடவுளே, எனக்கு ஏன் இப்பிடிச் செய்தனர்?”

விநோதினியின் கண்கள் கலங்கின.

டொக்டர் தயாளன் அமைதியாக அவளைப் பார்த்தார்.

“விநோதினி நான் முன்னரே சொன்னது போல நமது குழல் முற்றிலும் மாசடைந்து விட்டது. இரசாயனம் பேரழிவை உண்டாக்கப் போகிறது. இதன் ஒரு பகுதி நோயே செப்டிசேமியா. இது குழந்தைகளை அழிக்கும் கொடுரமான நோய். இதற்கு எம்மிடங்கொடுக்க மருந்தே இல்லை...”

தயாளனின் குரல் கலங்கிற்று.

எதிரே முனகிக் கொண்டு போகிற நோயாளிகளைப் பார்த்தவாறே கூறினார் அவர்:

“இந்தச் குழலில் உங்களைப் போன்ற பலர் இந்த மக்களுக்கு உதவ முன்வர வேணும். உடலாலும் மனதாலும் சேதமும் காயமும் பட்ட இந்த மக்களுக்கு நிறைய ஆதரவு தேவை. இவர்களை நாம் குணப்படுத்தலாம்... அனுவகுண்டுகள்

மழுயாகப் பெய்து நாசமாக்கிய ஜப்பானின் ஹிரோசிமாவுக்கு நான் போயிருக்கிறேன்... புத்தகத்தில் படித்ததை என்னால் நம்ப முடியவில்லை... பூக்களும், அழகும் மஸர்ந்திருக்கிற புதிய ஹிரோசிமாவை ஜப்பான் உருவாக்கியிருக்கிறது. அங்கே சந்தோஷமாக மக்கள் வாழ்கின்றனர்... இளந்தலை முறையே அதைச் சாதித்தது....”

வெளியே அலறல் குரல்.

“அவசரமான சிகிச்சை போல இருக்கிறது. விநோதினி பிறகு வந்து என்னைச் சந்தியும்...”

அவசரமாகப் புறப்பட்டார் தயாளன்.

‘கொம்யூனிக்கேஷன்’ பொறுப்பாளர் குணசேகரம், தொலைவில் அவளைக் கண்டதும் அவசரமாக அவ்விடம் நோக்கி வந்தார்.

“மிஸ்... உங்களுக்கு ஸண்டன் கோல்...”

வேகமாகச் சென்றாள் விநோதினி.

தொலைபேசியில் அப்பா. ஸண்டனில் இருந்து.

“விநோ, உனக்கு ஏதேனும் சுகமில்லையா என்று பயந்து விட்டேன். அப்படி ஒன்றுமில்லையே..?”

பரபரத்தது அவரின் குரல்.

“இல்லையப்பா....”

“தியாகராஜன் உன்னைப்பற்றி ‘ஸண்டன் பொயட்டி’ என்ற கவிதைப் பத்திரிகையில் எழுதிய அருமையான கவிதையைப்

பார்த்தாயா? காளிதாசன் சகுந்தலையை வர்ணித்தது போல
உன்னை வர்ணித்திருக்கிறான்...”

“இல்லையப்பா...”

சட்டென்று ஆங்கிலத்துக்கு மாறினார் அப்பா:

“விநோ... என்ன உற்சாகமே இல்லாமல் பேசுகிறாய்? ஏதும்
சுகமில்லையா? அதுதான் நான் உன்னை இந்தக் தொண்டு
வேலைகளுக்குப் போக வேண்டாமென்று சொன்னேன்.
இன்றோடு அதை நிறுத்தவும். தியாகராஜன் ஏதாவது
அறிவித்தானா?”

“ஓம்...”

“என்ன?”

“இன்னும் மூன்று மாதங்களில் அமெரிக்காவின் டிஸ்போ
கொம்ப்யூட்டர் நிறுவனத்தின் செயற்பாட்டு இயக்குநராக
தனக்கு நியமனம் கிடைத்திருக்கிறதாம். அதற்குள்
திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டு என்னையும் சூட்டிக்
கொண்டு போக வேணுமாம்...”

மறுமுனையில் சந்தோஷம் பிரதிபலித்தது.

“விநோ, ஆவணி இரண்டாம் கிழமை வண்டன் முருகன்
கோயிலில் தமிழ் முறைப்படி கலியாணம். மெட்ராசிலை தான்
நகையும் காஞ்சிபுரஞ்சேலையும் பூமாலைகளும் வாங்க
வேணும்... மூன்று கிழமையிலை நீர் மெட்ராசுக்கு வரவேணும்...
என்ன?”

“அப்பா...” நிதானமாக அழைத்தாள் விநோதினி.

“என்னடா?”

“நான் சொல்வதைப் பொறுமையாகக் கேட்க வேணும்...”

“என்ன?” பரபரத்தார்.

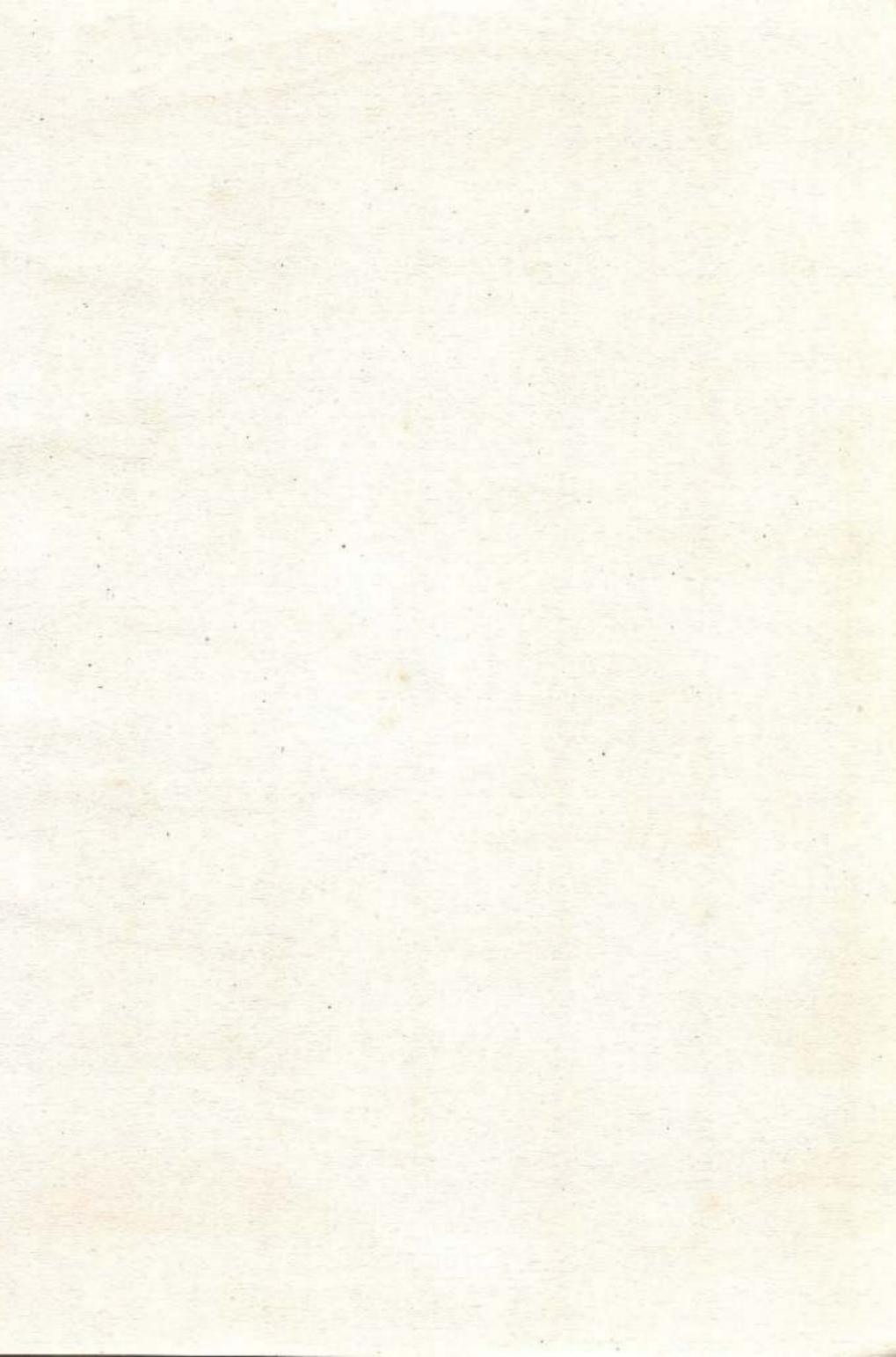
“அப்பா, எனக்கு கலியாணம் வேணாம். நான் இங்கேயே
இருக்கப்போறன்...”

“வட் நொன்சென்ஸ்” அவர் கத்தலில் தொலைபேசி
அதிர்ந்தது.

வெளியே அழுகுரல்.

“அப்பா, இந்த முடிவிலை இருந்த நான் மாறமாட்டேன்...”
தொலைபேசியை வைத்தாள் விநோதினி.

(2001)

யോക്നാത്തിന് കത്തകൾ.....

... യോക്നാത്തിന് കത്തകൾ വാച്ചില്ല ധതാർത്ഥത്തെ ചിത്തിരിക്കി�
വേണായിലേയേ, അതൻ ഉം സാടക് വലുവിനെയുമ്
പെற്റിരുക്കിണ്റു. കത്തകിന് കലാധൈകു വെകു ഇയല്പാകവേ
ഉംസാടകക്തോടു ഒട്ടി നിറപ്പത്രകു, എഴുത്താണിന് ചിന്തണനെത്
തെൻബു, പാരബൈ എൻപണവേ കാരണമെൻപർ മേമാട്ടു വിമർശകർ.
യോക്നാത്തിന് കത്തകൾ ഇത്തക്കയ അമ്ചങ്കളാപ് പുരണമാകപ്
പെற്റിരുക്കിണ്റു. എന്റു തുണിന്തു കാരലാമ്.

പ്രോസിദ്ധ: ക. കൈലാശധി

... തങ്കൾ കണ്ഠകൾിന് വിമർശന ധതാർത്ഥപ് പണ്പ് എൻ്ഩെ
വെകുവാകക കവര്ന്തതു. ഇലങ്കൈയിലേ, വാച്ചിന്റു തമിലുകൾിന്
മന ഉണ്ണാർച്ചികളാ വെനിപ്പട്ടുത്തുകിന്റു എഴുത്താണർകൾില് നീങ്കൾ
തനിൽകുമ്പ പെற്റവർ എൻപതു എൻ എൻഞ്ഞാമ്. അതേവേണായില്
തങ്കൾിന് നടൈ എനിമൈയുമ് എൻ്ഩെക കവര്ക്കിരുതു. ഇതണാലേയേ
രുച്ചയ മൊழിയില് നാണ് ഉംകളാ അറിമുകമ് ചെയ്കിരേൻ.

വിക്തുക്കുപ്പൻകീക
(ശോഖിയൽ തമില്ലിനു)

ഇലങ്കൈയിൻ ചമുതായ വണാർച്ചിപില് തമിലുകൾിൻ ചമുതായപ് പിരിവില്
ഒറ്റപട്ടുമു മാറുതലകളാ യോക്നാതൻ കാർമ്മയാകക കാണ്കിരാർ...
ഇലക്കിയത്തെ ചമുതായ ആധ്യാത്മ കലാലപ്പത്രപാക്സ ചെയ്തു
വളംകുകു യോക്നാതൻ ചിരുകതൈകളുക്കു നികമ്മകാലത്തെ മാറ്റരുകു
ആർഹലുമ് വരുന്കാലത്തെ ഉറുവാക്കുകു ചക്തിയുമ് ഉണ്ടു.

പ്രോസിദ്ധ: നാ.വാനമാമല

വിഞ്ഞമീൻ പപ്പികേണ്ണ

ഇലങ്കൈ

കവർച്ചർശാന്ത

